

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 71

Dimecres, 21 de gener de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 48

S U M A R I

Proposició de llei

d'addició de l'apartat 6 de l'article 1 de la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives (debat de totalitat) (tram. 202-00020/08) p. 3

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació dels tipus impositius de l'impost sobre el valor afegit aplicats a determinats béns i serveis (tram. 270-00005/08) p. 12

Procediment

per a elegir els onze membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00020/08) p. 24

Interpel·lació

al Govern sobre el sector de l'automoció (tram. 300-00171/08) (retirada) p. 30

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques públiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 300-00176/08) p. 30

Interpel·lació

al Govern sobre el nou model de finançament autonòmic (tram. 300-00170/08) p. 35

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment d'una sentència del Tribunal Suprem sobre l'ús de les llengües oficials en el sistema educatiu (tram. 317-00212/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el conflicte de Gaza (tram. 317-00214/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les recents actuacions públiques del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 317-00210/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la invasió de les competències de la Generalitat en matèria de caixes d'estalvis i sobre les negociacions del nou model de finançament (tram. 317-00211/08) p. 44

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la constitució, les funcions i el grau d'autonomia del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 317-00213/08) p. 46

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la revisió de les previsions econòmiques del Govern i sobre les mesures per a combatre la crisi (tram. 317-00215/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre les polèmiques que afecten el Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 310-00268/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre les gestions perquè la transposició a l'Estat espanyol de la directiva europea sobre articles pirotècnics reculli les tradicions i els costums de Catalunya (tram. 310-00266/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en la ciutadania (tram. 310-00265/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre el pla estratègic d'agricultura i alimentació ecològiques (tram. 310-00267/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes amb relació als danys provocats pels temporals del 26 i el 27 de desembre de 2008 (tram. 310-00269/08) p. 52

Interpel·lació

al Govern sobre l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament (tram. 300-00174/08) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona (tram. 300-00172/08) p. 59

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques que preveu desenvolupar a les comarques de Girona després de la derogació del Decret 84/2007, relatiu a l'adopció de mesures excepcionals i d'emergència per a la utilització de recursos hídrics (tram. 300-00173/08) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre l'increment dels preus i les tarifes públiques el 2009 (tram. 300-00175/08) p. 69

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions empresarials estrangeres (tram. 302-00139/08) p. 74

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les universitats (tram. 302-00140/08) p. 81

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball (tram. 302-00141/08) p. 86

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 48

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Bayona Rocamora i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, de Cultura i Mitjans de Comunicació, i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei d'addició de l'apartat 6 de l'article 1 de la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives (tram. 202-00020/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC 81, 7)

2. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació dels tipus impositius de l'impost sobre el valor afegit aplicats a determinats béns i serveis (tram. 270-00005/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 381, 24).

3. Procediment per a elegir els onze membres del Ple del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00020/08). Presidència de la Generalitat. Designació.

4. Interpel·lació al Govern sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona (tram. 300-00172/08). Grup Mixt. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 300-00176/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre el sector de l'automoció (tram. 300-00171/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre el nou model de finançament autonòmic (tram. 300-00170/08). Josep Enric Milla i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament (tram. 300-00174/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques que preveu desenvolupar a les comarques de Girona després de la derogació del Decret 84/2007, relatiu a l'adopció de mesures excepcionals i d'emergència per a la utilització de recursos hídrics (tram. 300-00173/08). Lluís Postigo i Garcia, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre l'increment dels preus i les tarifes públiques el 2009 (tram. 300-00175/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions empresarials estrangeres (tram. 302-00139/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les universitats (tram. 302-00140/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball (tram. 302-00141/08). Josep Enric Milla i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

Hi ha una alteració de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, i també d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris: els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit que el debat del punt número 4, que és la interpel·lació al Govern sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona, es faci a continuació del punt vuitè de l'ordre del dia.

Podem aprovar per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)*

Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Proposició de llei

d'addició de l'apartat 6 de l'article 1 de la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives (debat de totalitat) (tram. 202-00020/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'addició de l'apartat 6 de l'article primer de la Llei 31/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en representació del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya per defensar aquesta proposició de llei, que té per objecte, resumint-ho de forma molt senzilla, permetre, introduir en la normativa fiscal vigent la possibilitat que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya puguin efectuar una desgravació fiscal, en

el tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques, d'un percentatge d'aquelles inversions que hagin pogut realitzar en l'exercici corresponent per a la instal·lació d'energies renovables per al seu domicili habitual.

Davant d'aquesta proposició de llei, jo crec que val la pena fer dues consideracions, una de fiscal i una d'ambiental. La consideració fiscal, i que crec que val la pena remarcar perquè tot sovint ens n'oblidem, és que tenim capacitat normativa sobre l'IRPF i sovint es fa servir poc, i aquesta capacitat normativa sobre l'IRPF ens permet impulsar determinades polítiques sectorials. Per tant, és una eina potent que entenem i creiem que val la pena fer servir amb major intensitat.

Però després també hi ha una consideració ambiental, i és que –i en això jo crec que tots els grups parlamentaris podem estar-hi perfectament d'acord– hi ha una voluntat de reduir l'emissió de gasos d'efecte d'hivernacle, que són aquells gasos que tenen una incidència important sobre el clima i sobre el canvi climàtic. Tots estem d'acord també que l'energia és un factor de generació de gasos d'efecte d'hivernacle important; no el més important, però sí extraordinàriament important. I en aquest sentit no només hem de pensar en l'energia com un generador de gasos d'efecte d'hivernacle, un generador d'emissions de CO₂, sinó que també hem de pensar que determinats combustibles utilitzats per a la generació d'energia tenen, per problemes i per situacions geopolítiques, una incidència sovint molt important sobre les nostres economies, especialment les occidentals, les desenvolupades.

Tots estem d'acord, tots podem estar d'acord que és necessari que progressivament el percentatge... (*Remor de veus. L'orador s'adreça al president sense fer ús del micròfon. Pausa.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Deia que tots estem d'acord que progressivament hem d'intentar assolir majors quotes de producció d'energies renovables per tal d'anar substituint progressivament la generació d'energia a través dels combustibles fòssils –carbó, fuel, gas–, que són aquells combustibles que generen les emissions, generen emissions importants de CO₂.

Aquests són els principals objectius d'aquesta senzilla i simple proposició de llei que hem presentat. Però què té aquesta proposta que no puguin tenir altres accions que estiguin vigents o que estiguin en funcionament i que s'hagin impulsat des del Govern?

Per exemple, efectivament, des del Govern hi han ajuts per a la instal·lació d'energies renovables. Per cert, deixi'm dir i també criticar que, tot i aquesta coincidència d'objectius que tenim tots plegats, i sobretot des del Govern, que se'n fa més incidència, per facilitar la millora de la implantació de les energies renovables, el programa d'ajuts per a la instal·lació d'aquest tipus d'energies en els domicilis s'hagi reduït de 5.100.000 euros

l'any 2007 a 3.200.000 euros l'any 2008. Però aquests imports són a repartir entre empreses privades, entre administracions locals, entre entitats sense finalitat de lucre i, finalment, entre famílies. La proposta que nosaltres presentem i defensem té per objectiu beneficiar les famílies, únicament i exclusivament les famílies que facin instal·lacions per al seu ús particular, i, en canvi, no seria d'aplicació a aquelles que utilitzessin aquesta instal·lació per vendre l'energia a la xarxa elèctrica.

Paradoxalment, existeix en el tram estatal de l'impost sobre la renda de les persones físiques la possibilitat, també, d'una bonificació per a la instal·lació d'energies renovables, però només en aquell cas en què hi hagi finalitat de lucre, és a dir, en aquell cas d'una empresa o d'un empresari individual que realitza una instal·lació d'aquestes característiques amb l'objectiu de vendre l'objectiu a la xarxa elèctrica i, per tant, per obtenir-ne un benefici; en aquest cas hi ha una deducció en l'impost sobre la renda de les persones físiques en el tram estatal. I nosaltres, amb aquesta proposta de llei, el que pretenem és introduir també una bonificació, ho repetixo, en els ciutadans que utilitzin o que facin inversions d'aquestes característiques per al seu autoabastiment d'energia. Per tant, entenem que això també afavoreix les famílies i afavoreix els usuaris individuals d'energies renovables.

Permeti'm, també, un darrer concepte, introduir un darrer concepte. Creiem que aquesta proposta que presentem és una proposta que cal emmarcar-la dintre del que s'anomena «fiscalitat ambiental». Hi han dues maneres d'exercir la fiscalitat ambiental. Nosaltres, com a grup parlamentari, com a partit, estem d'acord amb la necessitat de determinades eines de fiscalitat ambiental, però hi han dues formes d'entendre-la: en positiu i en negatiu. En negatiu serien aquells elements que graven en els ciutadans determinats comportaments i els obliguen a fer una despesa per poder comportar-se malament. En positiu són aquelles accions que, com aquesta, permeten al ciutadà que adopti comportaments positius reduir la càrrega impositiva, reduir la càrrega fiscal que té envers l'Administració. Aquest és el nostre model, i per això hem presentat aquesta proposició de llei.

És per tot això, senyor president, que demanàriem el suport de la cambra a aquesta proposició, per tal que pogués avançar en el seu debat parlamentari.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, amb la defensa de la proposició de llei del Grup Parlamentari del Partit Popular que ha fet l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez, a part de parlar de la proposta en concret, també

ha parlat de les energies renovables, implícitament del Pla de l'energia de Catalunya..., en parlar, si ho vol, també, d'aquesta qüestió.

En tot cas, vostès saben que, gràcies a l'acció del Govern en aquest camp, del que jo definiria com a «polítiques d'èxit», les previsions que hi havia, a dia d'avui, en compliment del Pla de l'energia, a gener del 2009, els megawatts instal·lats per produir energia solar fotovoltaica s'han duplicat, s'han doblat respecte a les previsions que hi havien a dia d'avui, cosa que em permet afirmar, des d'aquesta tribuna, des de la nostra perspectiva, des de la nostra anàlisi, que l'any 2015, final de vigència del Pla de l'energia, haurem assolit, sense cap mena de dubte, des del meu punt de vista, els objectius que ens hem fixat quant a instal·lació de megawatts de producció d'energia elèctrica amb plaques solars fotovoltaïques.

Ara bé, amb relació a la proposició que vostès fan, jo crec que, precisament, en aquest camp de les energies renovables de la proposta de què vostès parlen en el camp de la producció d'energia solar amb plaques fotovoltaïques, ja es disposa d'un mecanisme econòmic molt potent, de primes i d'incentius, del règim especial de producció licitat, que permet una rendibilitat raonable. Com vostès saben, en les instal·lacions de producció d'energia elèctrica amb plaques fotovoltaïques hi ha tres categories d'instal·lacions: de coberta fins a 20 megawatts, de coberta fins a 100 megawatts i les grans instal·lacions de més de 100..., perdó, de quilowatts, eh?, que serien els dos solars, els que estan en el sòl.

Els preus del quilowatt, actualment..., les primes són de 34 cèntims d'euro per a les cobertes de fins a 20 quilowatts i de 32 cèntims per a la resta d'instal·lacions. Això suposa, si vostès han fet els números, unes primes de l'ordre d'un 300 per cent sobre el preu mitjà de tarifa elèctrica. I, per tant, la rendibilitat de les inversions en el plantejament que vostès fan, que és a les cobertes d'edificis, que diuen que la mitjana de rendibilitat la podríem situar en un 10 per cent, entre el 8 i el 12 per cent..., i, per tant, la recuperació d'inversions es produeix en deu anys.

És cert que, amb caràcter general, ja existeixen deduccions de la quota íntegra de l'impost de societats d'un 10 per cent, d'aquesta quota; però vostè també sap, o ho hauria de saber —em consta, m'imagino que ho sap—, que a la mateixa Llei 35/2006, de modificació de l'impost de renda de persones físiques, hi ha una reducció d'aquestes deduccions que ens porta fins a finals del 2010. Precisament, i això estaria en la línia, també, de la modificació que s'ha fet del Reial decret que regula les pròpies primes i incentius a la producció d'energia elèctrica en plaques solars fotovoltaïques.

Implícitament en la seva proposta, en la proposta tal com es formula en l'exposició de motius, hi ha una certa crítica als ajuts a fons perdut o a les subvencions per a la incentivació de les energies renovables. Vostè sap que les deduccions autonòmiques es dedueixen de la quota..., o les deduccions que es fan en el tram autonòmic es dedueixen de la quota autonòmica íntegra que el contribuent ha de pagar. Per tant, una deducció

del 15 per cent és equivalent a una subvenció d'aproximadament, també, del 15 per cent; amb les següents diferències, no?, que hi ha moltes persones que no se'n podrien beneficiar, d'aquesta deducció, perquè no estan obligades a pagar l'impost de renda de les persones físiques perquè per les seves característiques, doncs, estan exemptes de pagar l'impost.

Jo crec que sí que de la seva proposta hi ha una cosa en què podríem estar d'acord, eh?, i que es dedueix..., i, per tant, es dedueix d'aquí una línia de treball en la qual podem estar d'acord i que estem disposats a treballar conjuntament, no?, pel que fa a la implantació de l'energia solar fotovoltaica, que és el concepte de «generació distribuïda». Des del nostre punt de vista, això s'hauria de fer incidint en les petites instal·lacions de cobertes de fins a cent quilowatts, a l'habitatge habitual; però també en petites i mitjanes empreses, no? Jo crec que aquestes instal·lacions són les que, des d'un punt de vista social, són més interessants, perquè no ocupen sòl i aprofiten les infraestructures elèctriques existents. Dit d'una altra manera, són més barates per al consumidor, perquè al final les primes i els incentius o la construcció de subestacions acaben generant o s'acaben pagant via tarifa per al consumidor.

Justament és el que fa el nou Reial decret 1578, de l'any passat, que regula la prima a les instal·lacions fotovoltaïques, en la mesura que es va reduint la prima a les instal·lacions en sòl, i, per tant, provoca, des del nostre punt de vista, un atractiu més gran a les instal·lacions en edificis. Per tant, el que fa aquest reial decret és generar un mercat per a iniciatives que captin teulades per a la instal·lació de panells fotovoltaïcs. Aquesta és la mateixa línia que marca el projecte de decret que ha de regular a Catalunya la implantació, l'extensió a tot el territori de plantes de producció energètica, eòliques o solars.

Això em permet, encara que sigui amb brevetat, parlar d'un dels objectius prioritaris del Govern, que estan continguts en el Pla de l'energia 2006-2015, aprovat pel Govern de la Generalitat, que és precisament l'impuls de les fonts d'energia renovables, conjuntament amb un tema que, des del nostre punt de vista, és fonamental al nostre país, que és un país dependent energèticament, no?, que és la millora de l'estalvi i l'eficiència energètica.

Jo crec que els objectius marcats —ja ho vam dir en el seu moment— són molt ambiciosos, tenint en compte el potencial de Catalunya, i jo crec que, tal com està evolucionant, ja podem afirmar que el 2015 la previsió de consum d'energia primària, excloent el que seria..., la que es consumeix en usos no energètics, arribarà, suposarà un 11 per cent del consum d'energia primària del nostre país.

Jo crec que aquest pla, a més d'impulsar les tecnologies més evolucionades, també té com a objectiu desenvolupar-ne d'altres de més allunyades del mercat. Els ho deia a l'inici, no?, la previsió d'instal·lació de megawatts, de producció d'energia en el camp..., en instal·lacions fotovoltaïques en aquest moment ja s'ha doblat respecte a les previsions que teníem per enguany, i, per tant, podem arribar, o arribarem sense cap mena de dub-

te, a les previsions que contenia el Pla de l'energia, també amb els megawatts instal·lats en energia eòlica.

Un altre tema, no?, els captadors solars tèrmics. El nou Codi tècnic de l'edificació, que n'introdueix l'obligatorietat en els nous edificis, també ajuda en aquesta línia de potenciar les energies renovables.

Jo crec que una altra aposta en l'àmbit de les renovables és el foment de la recerca i la innovació en les tecnologies que encara estan més allunyades d'una situació de competència en el mercat. I, en aquest sentit, jo crec que és destacable la creació, el passat mes d'octubre del 2008, de l'Institut de Recerca de l'Energia de Catalunya, que precisament té, com a objectiu, la investigació de l'estalvi i l'eficiència energètica amb cinc objectius molt clars, no?, en el que són els objectius de la seva creació, les seves línies d'actuació, que són: l'estalvi i l'eficiència energètica, l'electrònica de potència, les xarxes elèctriques intel·ligents, els biocombustibles i la investigació sobre els materials.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem que el Govern fa els deures pel que fa a la instal·lació en el nostre país, a Catalunya, per al foment de la instal·lació d'energies renovables; ajuda amb inversions, no?, amb ajuts a la instal·lació de centrals d'aquestes característiques, de parcs eòlics, sobretot en aquells camps que encara necessiten un especial suport de l'Administració, com podria ser el camp de l'energia solar. Deixi'm dir-los que, a través de l'Institut Català d'Energia, existeixen diverses línies de subvencions destinades a la instal·lació d'energies renovables, també a plans d'acció i d'actuació en tot allò que fa referència a l'estratègia d'estalvi i eficiència energètica. L'any que acabem d'acabar, el 2008, a través de l'Institut Català d'Energia, també amb els convenis que s'han signat amb l'IDAE, 12 milions, aproximadament –una mica més de 12 milions d'euros–, s'han destinat a aquestes polítiques.

Finalment, i tornant a la proposta concreta que ens proposa el Partit Popular, que no..., que ja li avanço que no la hi votarem, des del nostre punt de vista, qualsevol reforma d'aquest impost s'ha de realitzar en funció de la consecució d'un sistema impositiu global que generi major dinamisme econòmic i millor redistribució de la riquesa, i, per tant, majors quotes de solidaritat i igualtat entre els ciutadans. Possiblement, el tràmit de debat d'aquests plantejaments és en la Llei de mesures fiscals i administratives; jo crec que vam perdre una oportunitat magnífica –tot just fa dos mesos, que és quan es van abordar totes aquestes qüestions– per plantejar aquest tema, no? Alguna mesura de fiscalitat ambiental també es va plantejar. Recordo el debat..., la introducció pel que fa referència a la protecció del territori, a les aportacions, no?, que ciutadans fan per protegir el nostre territori.

Per tant, els grups parlamentaris que donem suport al Govern volem tenir present i aplicar aquesta visió global, i, des del nostre punt de vista, no és possible executar mesures parcials, inconnexes, que no responen a una visió de conjunt, que des del nostre punt de vista és del tot necessària, i, en qualsevol cas, els moments procedimentals són en la discussió de les lleis fiscals, no?

Perquè, clar, jo crec que portar a la cambra en cada moment propostes de deduccions com un incentiu o com un sistema d'incentius generalitzats pot provocar faltes, també, o una falta d'equitat. Per què aquesta i no una altra? Per què aquesta dinamitzarà més l'economia familiar o no una altra proposta? Jo crec que els debats s'han de produir en els moments que s'han de produir. I també seria bo, des del nostre punt de vista, esperar al desenvolupament i al tancament de les negociacions per al nou model de finançament, on també s'acabarà aclarint, doncs, la capacitat o la major capacitat normativa que Catalunya tindrà en el sistema fiscal del país.

Per tant, des d'aquest punt de vista, amb tots aquests argumentaris –tema de procediment respecte a com abordar les mesures fiscals, i un altre, perquè entenem que el Govern aporta correctament totes aquelles polítiques d'incentivació i d'implementació en el territori d'un conjunt d'energies renovables que han de fer que el nostre país sigui menys dependent energèticament–, no donarem suport a la seva proposta.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyor Terrades, no entrarem ara en el debat sobre el compliment o no dels objectius del Pla de l'energia. Jo crec que vostè ha presentat un panorama més optimista del que realment és, i crec que ho ha fet, també, al llarg de tota la seva intervenció, i, sobretot, doncs, quan ha parlat de l'energia eòlica, en la qual jo crec que portem un endarreriment no només relatiu, sinó absolut, no?, dic «relatiu» respecte d'altres comunitats espanyoles de forma molt important, però també absolut dintre de l'evolució de l'energia eòlica en el panorama energètic català.

Jo li recordo, en el 2004, sí que és cert que hi havia 80 megawatts instal·lats, però n'hi havia 1.500 d'autoritzats ja, i en aquests cinc anys –en aquests cinc anys– de Govern tripartit, d'aquests 1.500 autoritzats només hem estat capaços de posar-ne en el mercat a la vora dels 400 megawatts, no? Per tant, queda encara un racó de 1.100 megawatts autoritzats per part de l'anterior Govern, que encara no hem estat capaços de posar en funcionament i de posar-los en marxa. I vostès coneixen perfectament les crítiques que des de les patronals del sector llancen sobre les tramitacions i sobre les moratòries i sobre els decrets que fa el Govern respecte de l'energia eòlica, com també respecte de l'energia fotovoltaica, i que no són precisament d'afalagament, sinó tot el contrari, de crítica, perquè frena el desenvolupament de les energies renovables. Però aquesta és una circumstància.

Home! Jo crec que vostè ens ha dit que hi veia una bondat en la nostra proposta, tot han sigut aspectes negatius, però n'ha trobat un de positiu, que és «home, això serviria per al cas d'instal·lacions particulars, instal·lacions en el domicili habitual». Bé, si és que aquest

és l'objectiu de la proposta, no és altre, llegeixi's la proposta. Si m'hagués escoltat en la intervenció que jo he fet inicialment, és que jo li ho he dit, efectivament, ja hi han ajuts per a la instal·lació d'energies renovables connectades a xarxa, el que no hi han són ajuts per a les instal·lacions individuals; per a aquell ciutadà que diu: «Escolti, miri, jo vaig a realitzar una instal·lació per autoabastir-me, segurament no al cent per cent, o sense possibilitat que sigui el cent per cent, però en un percentatge determinat.» No faré una instal·lació per vendre l'energia que jo pugui produir a la xarxa, i després abastir-me de la xarxa, que aquests sí que són els que tenen primes de producció. Però no és aquest el cas, per a aquells ciutadans que decideixen fer una instal·lació per autoabastir-se, aquests són els que no tenen suport de l'Administració en cap cas, ni en l'IRPF, i de forma molt feble a través de les línies de bonificació de l'Institut Català de l'Energia, que, permeti'm dir-li, els dotze milions que vostè ens comenta, d'euros, en ajuts, van al conjunt d'accions, van a accions d'estalvi, van a accions d'eficiència energètica, però el volum que va a instal·lacions d'energies renovables, 3.200.000 d'euros, l'any 2008 –tinc la convocatòria, si vol la hi puc ensenyar–, 5.100.000 euros, l'any 2007; és a dir, que van en reducció, es van disminuint.

Sobre l'oportunitat o no de presentar la proposta de llei o fer-ho amb llei de mesures fiscals; de fet, la proposta de llei és de modificar la llei de mesures fiscals de l'any 2002 per incloure-ho. Bé, si avui no prospera, tinguin per segur que en el proper debat de mesures fiscals i administratives ja la hi presentarem, a veure si aleshores vostès creuen que és el moment oportú, però molt em temo que tampoc no serà el moment oportú, perquè vostès, en definitiva, el que succeeix és que no acaben de creure que aquest pugui ser un mètode adequat per tal d'incentivar que els ciutadans tinguin un determinat comportament positiu.

Vostès –i jo crec que ho han demostrat amb l'acció de Govern– són més partidaris de penalitzar l'acció dels ciutadans, perquè d'aquesta manera també aconsegueixen més ingressos i, en canvi, s'estalvien allò d'haver de donar suport a aquells ciutadans que tenen un comportament positiu.

Per tant, senyor Terrades, tenint en compte que vostè hi ha trobat la bondat i que aquesta bondat que vostè hi ha trobat és precisament l'objectiu que persegueix la proposta de llei, li demanaríem que reconsiderés la seva posició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Pot fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del Grup de Convergència i Unió donarem suport a aquesta proposta. És cert que aquesta iniciativa no és per ella mateixa la solució per a l'assoliment dels objectius plantejats amb relació a les energies renova-

bles al nostre país, és cert, però igualment és cert que pot ser clarament una mesura més, una més per ajudar a fer possibles aquests objectius.

Mirin, suposo que tots estem d'acord en el fet que s'ha demostrat que les polítiques públiques, per ser plenament efectives, han de ser transversals, tant en la seva planificació com en la seva execució. Si això en general ja és així, més ho és encara la necessitat d'aquesta transversalitat en aquelles polítiques públiques que tracten sobre matèries que esdevenen clarament un objectiu estratègic i un objectiu clar de país.

Per nosaltres, per Convergència i Unió, l'aposta per les energies renovables, avançar en la diversificació energètica i tendir cap a la menor dependència de la nostra economia als combustibles d'origen fòssil és un d'aquests objectius. Tanmateix, no sols cal o no només n'hi ha prou amb la transversalitat, diguem-ne, de les actuacions, sinó que, a més a més, calen també accions i polítiques d'estímul, ja que aquestes també s'han demostrat que reforcen l'efectivitat i sobretot la capillaritat de les polítiques públiques en general.

No s'aconsegueixen els objectius plantejats sols a base d'impulsar polítiques regulatives, coercitives, imperatives, etcètera, sinó que per fer-les més presents, més eficaces, més generalitzades calen també polítiques d'estímul, ja sigui directe o indirecte. Transversalitat i estímul, això és el principi general que cal en totes les polítiques públiques, també en l'àmbit de les energies renovables, per fer-les justament el que deia, no?, més intensives i més extensives. I és sota aquests principis, transversalitat i estímuls, on la política fiscal i la política tributària hi poden tenir un paper molt important.

La política tributària no pot estar al marge dels objectius estratègics d'un país, tot al contrari, n'ha d'esdevenir i en pot esdevenir un dels instruments més efectius. I, per això, si parlem d'actuacions transversals en l'àmbit de les energies renovables per afavorir-ne la implantació més intensiva, també aquí la política fiscal i la política tributària s'hi han de veure compromeses.

Les polítiques públiques d'estímul poden tenir, és veritat, diverses expressions, és cert, però jo crec que l'error consisteix o consistiria a pensar que unes estan renyides amb les altres, i és per això que per al nostre grup parlamentari no han d'estar renyides ni són contradictòries, sinó perfectament complementàries la via de l'ajut de la subvenció amb la via de la deducció i de la desgravació fiscal. És més, una complementa i arriba allà on sovint no arriba o no pot arribar en temps i extensió l'altra, ja sigui per la limitació dels recursos destinats a ajuts i subvencions, ja sigui perquè la tramitació dels ajuts pot quedar molt empantanegat amb exigències burocràtiques com més d'un i de dos cop passa. O ja sigui per superar aquella dinàmica i aquella lògica que s'autolimita a ella mateixa, aquella de «espero a fer si rebo, i no faig si no rebo». I és justament aquí on la via de l'estímul fiscal, de la deducció fiscal pot animar i pot anar més enllà d'aquestes limitacions. Per això, si tenim capacitat normativa, com la tenim, per impulsar algunes deduccions en el tram cedit de l'IRPF, doncs, utilitzem-ho també justament per tot això que he dit fins ara.

Una altra cosa és si la deducció ha de ser del 15 per cent, del 10 o el 20 per cent, parlem-ne, discutim-ho, arribem a un acord. Però no hi donem un cop de porta, d'entrada, com s'aventura que passarà avui, per l'esmena a la totalitat del tripartit. I, és clar, situats aquí, deixi'm que els digui que per nosaltres resulta tan simptomàtic com revelador que en aquesta matèria, l'energètica –i dins d'aquesta la referida a les energies renovables–, el Govern tripartit tingui una tendència innata a no voler parlar, ni discutir, ni consensuar iniciatives en seu parlamentària.

Ara fa menys d'un any, el juny de l'any passat, el nostre grup parlamentari, el meu company diputat Fernández Teixidó, va presentar moltes propostes concretes referides justament a aquest àmbit, el de les energies renovables, propostes que podien haver estat perfectament assumides o transaccionades mínimament per vostès, pel Govern tripartit, ja que totes elles, si anaven destinades a una cosa, era, justament, a reforçar i a actualitzar els objectius del Pla de l'energia 2006-2015 i, en canvi, vostès van respondre amb el típic cop de porta, com segurament ho faran avui, cap intent d'aproximació i acord en aquesta matèria transcendental.

Aquesta és la seva dinàmica en aquest Parlament pel que fa a les energies renovables i a les propostes dels diferents grups parlamentaris. I home, no ens diguin això, perquè, és clar, quan nosaltres ho presentem a la Llei de mesures fiscals i financeres, ens diuen: «No, no, això té cost propi, això ha d'anar en una proposta específica.» Quan es presenta una proposta específica diuen: «No, no, haurien d'haver-ho fet fa tres mesos a la Llei de mesures.» Home! No enredin més, no?

I dic això, d'aquesta tendència innata seva de no voler parlar massa d'aquest tema, o a consensuar o a treballar-hi a fons, dic que és molt simptomàtica i reveladora, de fet, del que està passant en realitat. Certament existeix el Pla energètic 2006-2015, però, a aquestes alçades ja poden dir això, que s'està quedant solament en això, en un de tants plans presentats, ja que cada cop la distància entre els objectius i les accions anunciades i concretades i el seu compliment és cada cop més gran i més accentuada, no? Si desgranéssim en àmbits d'actuació concrets pel que fa a les energies renovables, ho veuríem perfectament, des de comprovar com en energies renovables, l'any 2003, hi havia 2.475,9 megawatts de potència instal·lada a Catalunya, i en cinc anys només n'hi ha 548,4 més. Amb aquest ritme és molt difícil assolir els 5.641 megawatts que per al 2010 marca el Pla de l'energia. Des d'això fins a comprovar que en biomassa forestal i agrícola, el desembre del 2008, Catalunya té la mateixa potència instal·lada en aquesta energia que la que tenia el 2003. Des d'això fins a constatar un altre àmbit diferent, però que també hi té a veure, aquesta preocupant actitud purament contemplativa del Govern tripartit en tot el que fa referència a la problemàtica que envolta les plantes de purins, sota el pretext que això depèn de l'Estat, però que indubtablement afecta molt els pagesos d'aquí i també afecta molt el tema que tractem, hi ha una actitud contemplativa.

O també des d'això fins a constatar tot el referit a l'energia solar fotovoltaica, veiem com molt capital català

acaba invertint més fora d'aquí que no pas aquí, justament per les traves i les dificultats que troben al si de l'Administració. Per no parlar del tema èdic, que ja s'hi ha fet una referència, però que fa temps que o tenen en *standby* i a veure com ho desenreden tot això, etcètera, etcètera. Podríem anar desgranant-ho, això sí que faria veure que hi ha un balanç raquític: molt discursos, sí; molts anuncis, sí; molts plans, també, però minses realitats.

I, per altra banda, per si això no fos suficient, la gestió dels recursos també ho confirma. Resulta preocupant veure com les polítiques energètiques, en general, i les referides a energies renovables, en particular, són dins del Govern les que presenten una incapacitat de gestió més elevada.

El novembre d'aquest any passat eren molt lluny d'arribar al 50 per cent d'execució, concretament amb les darreres xifres del Departament d'Economia, a trenta de novembre només s'havia executat el 42,68 per cent. A sols un mes d'acabar l'any no havien estat capaços de gestionar i aplicar ni la meitat dels recursos que tenien, no? Això sí que són fets i són faves comptades, i a mi el que em preocupa és que, com ha dit el senyor Terrades, diguin que són polítiques d'èxit. Si aquestes són d'èxit, Déu sabrà com són les que no van tan bé.

Per això segurament no volen parlar-ne massa, ni discutir massa sobre les propostes referides a energies renovables, pel més que discret balanç que en aquesta matèria, i suposo que també per la poca cohesió, com se sap, que en aquest àmbit, sobretot en l'àmbit energètic en general, la poca cohesió que hi ha dins del Govern, perquè, si no, d'altra manera, en un tema tan estratègic de país, no s'entendria.

Per tot això, i justament per això, potser una manera d'ajudar a superar i desbloquejar aquesta situació, aquesta incapacitat de gestió, aquest raquític balanç, una manera seria per la via d'ajudar el deixar fer, d'estimular fiscalment la iniciativa particular en aquest àmbit que, com he dit, estratègicament és molt important des de molts punts de vista per al nostre país; fomentar les actuacions i la major implicació de les persones, de la iniciativa particular, en el cas dels habitatges particulars, per a la implantació efectiva d'aquestes energies renovables, no sols per la via de la subvenció, sinó també, i a més a més –una no exclou l'altra–, per la via de l'estímul fiscal.

Tenim capacitat normativa, no tota la que voldríem, està clar, però aquella que tenim, home!, no la utilitzem sols per apujar i crear noves taxes, aprofitem-la també per afavorir i estimular àmbits estratègics d'actuació. I més en aquells àmbits, com és el cas que ens ocupa, que sabem que no tot –i també ho vull dir– vindrà solucionat o no tots assoliran els objectius per l'actuació de l'Administració i prou, sinó que serà possible per la implicació de molts i molts sectors i de moltes i moltes persones. Doncs ajudem-hi! I d'això és del que es tracta, i d'això és del que parlem avui.

Per tots aquests motius donarem suport, com he dit, en aquesta proposició i, per tant, votarem en contra de les

esmenes a la totalitat, justament per això, per parlar-ne i per debatre.

Res més i moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies president. Honorables consellers, diputats, diputades, nosaltres rebutgem la seva proposició de llei, i, per tant, recolzarem l'esmena a la totalitat que ja varem presentar en el seu dia. I els arguments d'aquest posicionament tot seguit els passo a exposar.

El primer dels motius, i causa principal del rebuig, és una raó de fons que argumentem al llarg d'aquesta legislatura, i és la manca de recursos de la Generalitat, sense que a hores d'ara el sistema de finançament establert a l'Estatut estigui, doncs, en aplicació. En aquests moments, com saben perfectament, el Govern no pot afrontar cap mesura que suposi una minva d'ingressos públics, perquè el deficient finançament que tenim, l'actual, no dóna cap marge de maniobra al Govern ni a les finances de la Generalitat. Saben que la situació és límit i, fins que aquesta no estigui resolta, els experiments, com deia aquell, amb gasosa, perquè amb els serveis públics fonamentals no s'hi pot jugar i amb l'estat del benestar no s'hi pot jugar de cap manera.

Com ja hem fet en diverses ocasions, els emplacem a debatre quin ha de ser el sistema fiscal català un cop resolt el finançament i reduït aquest sagnant dèficit fiscal que patim com a país. I aquest és el primer motiu, i motiu de fons, pel qual rebutgem la seva proposició.

A banda d'aquest motiu principal, doncs, també la rebutgem per motius de fons de caràcter més concret o més tècnic. Com els deia el diputat Terrades, un dels objectius prioritaris del Pla de l'energia 2006-2015, aprovat pel Govern de la Generalitat, és l'impuls de les fonts d'energia renovables, conjuntament, doncs, amb la millora de l'estalvi i l'eficiència energètica.

Dins d'aquest marc, d'aquest pla per al foment de les instal·lacions d'energia renovable, la Generalitat ha establert una línia de finançament especial, com vostès saben, a través de diferents entitats financeres, i ho destina a l'atorgament de préstecs i/o lífings per a actuacions en matèria d'eficiència energètica i d'ús d'energies renovables.

També, a través de l'Institut Català d'Energia, existeixen diverses línies de subvencions destinades a la instal·lació d'energies renovables. Com a dada, l'any passat, l'any 2008, tenien un pressupost de més de 5 milions d'euros, la no menyspreable quantia de 5 milions d'euros.

Per tant, creiem que en aquest camp de les energies renovables ja es disposa de mecanismes econòmics prou potents que permeten una rendibilitat de les inversions sense haver de recórrer a les deduccions.

També les energies renovables per a usos tèrmics en l'habitatge —a les quals vostès no fan referència en la seva proposició; solament ens parlen d'usos elèctrics—, doncs, aquestes també tenen una línia de subvenció oberta. I és més, en el cas de l'energia solar, la seva instal·lació és obligatòria en la nova edificació. Per tant, foment i impuls de les energies renovables.

A més, si aprovéssim una deducció del 15 per cent com la que vostès proposen, això seria equivalent a una subvenció de només el 15 cent i a sobre, doncs, amb els handicaps que comporta una deducció fiscal. És a dir, aquesta no podria gaudir-se, per exemple, per aquells contribuents que no estan obligats a realitzar declaració de l'IRPF, i a més a més..., o per aquells altres contribuents que, realitzant declaració, tenen una quota autonòmica negativa i, per tant, tampoc no podrien fer efectiva la seva deducció.

Creiem que aquesta mesura no respon a una visió global, a una visió de conjunt sobre el que ha de ser el foment de les energies renovables, alternatives, i alhora, doncs, també creiem que les deduccions fiscals, com a sistema d'incentiu generalitzat, poden provocar, i en aquest cas molt concret, situacions de falta d'equitat i greuges comparatius.

Per tant, aquest seria el reguitzell dels segons motius o causes principals, més concretes, més tècniques, per les quals rebutgem la seva proposició.

I, per últim, doncs, també, apellar a un motiu de forma i a una qüestió de forma que també ens porta a rebutjar la seva proposta, ja que creiem que la introducció, com ha recordat algun altre diputat, d'aquest tipus de mesures ha de ser tractada en una llei específica, que és la Llei de mesures fiscals i financeres, per això s'anomena així. Per tant, lamentem que ens privessin d'aquest interessant debat en la darrera tramitació, que encara no fa ni un mes.

Per tots aquests motius —qüestions de forma, qüestions de fons, tècniques, concretes— i sobretot, el motiu principal, la qüestió de fons més important, la manca de recursos suficients per a la Generalitat de Catalunya, rebutgem la seva proposició i recolzarem l'esmena a la totalitat que vam presentar en el seu dia a aquesta proposta.

Res més.

Moltes gràcies, consellers, diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Jo també començaré mostrant una certa coincidència amb alguna de les afirmacions o amb el vocabulari, almenys, que ha emprat el grup proponent. M'agrada que en el text hi figuri la frase «energies renovables i netes». És una mica una novetat; fins ara semblava que les energies netes, infinites i segures eren totes unes altres. Celebro el canvi.

M'ha agradat que parlés vostè de canvi climàtic, eh?, i li ho agreixo. Em consta que a casa seva no tothom admet l'evidència del canvi climàtic. Per tant, a poquet a poquet, em sembla que anem avançant.

I m'agrada també que per part del Grup del Partit Popular es proposi un esforç amb incentius econòmics per a les energies renovables. Precisament, avui fa un any, clavat, 21 de gener del 2008, hi va haver el debat entre el senyor Pizarro i el senyor Solbes. I el senyor Pizarro ens va dir..., va criticar l'excessiva despesa en energies renovables i va acusar el Govern —en aquest cas, el Govern espanyol— de subvencionar les energies més cares i que això ens estava disparant la inflació. Bé, celebro el canvi de criteri, perquè aquest canvi de criteri, evidentment, nosaltres el compartim.

Ara bé, aquesta coincidència ja no és la mateixa si diem de la manera de posar aquest estímul en forma de, estrictament, estímul fiscal.

Jo faré tota la meva intervenció centrant-me en el que és l'objectiu de la llei que vostès ens proposen: l'energia solar fotovoltaica distribuïda, és a dir, petites instal·lacions domèstiques. Estic encantat de parlar d'allò altre, però a la seva llei vostè no en parla; per tant, això avui no toca.

Miri, el principal obstacle per desenvolupar l'energia solar fotovoltaica distribuïda és que requereix connexió, no les instal·lacions rurals, però les instal·lacions aquelles, les que són susceptibles de fer-ne moltes, fins i tot aquelles que són per a autoconsum, és molt més racional de fer-les connectades. I parli vostè amb l'operador del sector que vulgui: el principal problema per fer més teulades fotovoltaïques són les barreres d'entrada que posen, per una banda, la legislació existent, i, per altra banda, i de manera molt important, els requeriments en certa manera abusius que plantegen les indústries, les empreses distribuïdores. Aquesta és la barrera d'entrada.

I aquesta és la barrera d'entrada que, si volem que al nostre país es col·loquin moltes teulades solars fotovoltaïques, hem de trencar. I, escolti, aquí hi estarem encantats. Hi ha una part important que correspon a legislació estatal. Però, escolti, vostès tenen un grup a Madrid prou poderós; m'agradaria molt que ens ajudessin a vèncer aquest obstacle. I part del Govern de la Generalitat no tingui el menor dubte que el nostre grup parlamentari impulsa tant com li és possible el trencament d'aquestes barreres d'entrada.

Si no tinguéssim aquesta barrera d'entrada, la dificultat que té una persona per les exigències per col·locar una teulada i connectar-la... Millor dit, la dificultat és connectar-la, no col·locar la teulada. Més el que ja tenim, i que aquí ja s'ha dit: l'existència d'un sistema primat de compra d'energia fotovoltaica; l'existència de bonificacions, l'ICIO, que molts ajuntaments les tenen, i aquesta sí que és una cosa que té efecte en el moment de decidir-se o no decidir-se a fer la inversió; el sistema de subvencions en aquells casos que siguin raonables, que aquí també s'ha dit... Escolti, això és el que realment ens permetria desenvolupar energia solar fotovoltaica distribuïda.

Fem la prova al revés, si vostè vol. On hi ha subvenció tenim unes xifres de panells solars més importants que on no n'hi ha? Jo he agafat les dades de l'IDAE del 2006, de finals del 2006; són les últimes publicades. A tot l'Estat hi han 930.238 metres quadrats de panells instal·lats. S'enduu la palma Andalusia: 292.895; no hi ha figura fiscal. El segon és Catalunya: 133.895; no hi ha figura fiscal. El següent és Balears: 86.244 metres quadrats, no hi ha figura fiscal. Després sí, després ve la Comunitat Valenciana, amb 80.000; després, Castella-la Manxa; després, Madrid. Múrcia, que també té figura fiscal, està en 25.000. Tant Múrcia com la Comunitat Valenciana tenen majors quilòmetres quadrats en zona preferent d'insolació que Catalunya, totes dues. Per tant, no li accepto que aquesta sigui la mesura que garanteixi disposar d'una major superfície de metres quadrats, no; el que farà possible disposar de majors metres quadrats és tota una altra cosa.

I després també li haig de manifestar la nostra preferència per sistemes de promoció de l'energia solar fotovoltaica distribuïda per vies alternatives a la deducció fiscal. També, com vostè coneix, per una qüestió de model fiscal. Una ajuda en forma de subvenció, en forma d'aval, en forma..., de les formes que en aquest moment existeixen, té una major universalitat: se la poden aplicar no només les persones que tenen una quota autonòmica significativa. I no erosiona l'equitat del sistema fiscal ni contribueix a la seva excessiva complicació, ni crea greuges comparatius, perquè els greuges comparatius hi són de per què a un sector que sí que volem potenciar li donem la deducció però a altres sectors o a altres activitats o a altres actituds que també volem potenciar no els la donem.

Per tots aquests motius, el nostre grup dóna suport a l'esmena a la totalitat presentada i votarà en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejeros*, ilustres diputados y diputadas, fiscalidad y energía solar, energías renovables, son dos conceptos que se han planteado aquí y se conectan perfectamente en el debate.

En primer lugar, el tema de la fiscalidad. He de reconocer que al hilo del debate han surgido temas especialmente interesantes. En primer lugar, el tema de la corresponsabilidad fiscal y de la capacidad normativa. Partimos de la base que se tiene esta capacidad normativa y se parte también de la base de que puede tener consecuencias, evidentemente, en lo que hace referencia al modelo de financiación.

Ahora mismo se está planteando el modelo de financiación autonómica, y bien es verdad, es cierto, que uno de los aspectos que se está sometiendo a cuestión es si la

reducción de la capacidad de obtención de recursos por parte de las autonomías que hacen rebajas fiscales se ha de mantener o no; es decir, si la capacidad recaudatoria a la hora de determinar la participación de autonomías en el fondo de garantía y en el fondo de suficiencia tendrá consecuencia si se produce una rebaja fiscal.

Esta capacidad, según ha tenido ocasión de apuntar el Gobierno en el documento que presentó, el documento Solbes, se medirá en términos normativos, es decir, estimando los recursos que se recaudaría en cada comunidad con la cesión de impuestos que marca la ley. Es decir que lo que hoy se va a debatir, en el modelo de financiación, si surge esta propuesta finalmente, que Dios sabe, o la providencia o quien sea, cuándo será, pues tendría evidentemente consecuencias.

Ahora bien, ¿esto justifica que hoy no debatamos aquí la reforma de la Ley de acompañamiento del año 2001 para introducir una deducción en el IRPF por fomento de energías renovables en el uso de viviendas familiares? No. En primer lugar, por la cuantía. Evidentemente, el modelo de financiación autonómica no va a depender de la deducción que lleva aparejada el IRPF en la materia que propone el Grupo Popular, es decir, en relación con deducciones por los aspectos ambientales.

Pero sí que me ha parecido alarmante alguno de los argumentos que se han dado aquí por los grupos que dan apoyo al Gobierno. Decir que atiende a la falta de equidad tributaria el hecho de que se introduzca una deducción parcial en el IRPF sencillamente me parece escandaloso. Hombre, se cargan ustedes de golpe todas las deducciones y así atribuimos la equidad más absoluta: no hay deducciones. Porque, claro, las deducciones que se aprobaron en este último debate con la ley de acompañamiento, entre otras quiero recordar una relacionada con los fondos de investigación, también son inequitativas, en cuanto que no todos pueden disfrutar de ellas.

Y atribuir a la falta de equidad el hecho de que, porque no se tiene que presentar declaración de renta, al estar exentos, y no podrían disfrutar de este beneficio estas personas..., pues, sencillamente, me parece un argumento muy pobre, pobrísimo, para traerlo hoy aquí a colación y justificar, desde luego, el rechazo a la medida que propone el Grupo Popular.

Nosotros daremos apoyo a la proposición de ley para su tramitación en esta cámara. Y lo haremos fundamentalmente porque nos parece una medida positiva por varios aspectos. En primer lugar, en estos tiempos de crisis, en estos tiempos en los que se ha de fomentar la actividad empresarial, una medida como esta puede impulsar la actividad de un sector que en estos momentos no está teniendo sus mejores épocas. Por ello es evidente que contribuirá —y eso compensará la posible reducción de la recaudación derivada del impulso de la deducción— al hecho de que se establezcan nuevas empresas o se incremente la actividad en este sector.

Un segundo aspecto que nos parece razonable, y que por eso daremos apoyo a la medida propuesta, es que el fomento del ahorro energético y el hecho de que se incremente la autodependencia energética en nuestro país

en un momento en que sabemos las condiciones en las que nos encontramos..., también se verá contemplada e impulsada por medidas de corte fiscal como las que aquí se proponen.

Un tercer aspecto, fundamental —y aquí ha sido objeto de mención—, es el hecho de que estamos realmente aludiendo al cumplimiento de los compromisos de Kyoto, a los cumplimientos de reducción del CO₂, es decir, el impulso de la mejora del cambio climático, y sin duda las medidas fiscales deben contribuir a la mejora del cumplimiento de los compromisos adquiridos por nuestro país.

Y un cuarto y trascendental aspecto, que es el fomento, sencillamente, de las energías renovables y la reducción de los combustibles fósiles en estos momentos.

Estas medidas ya justifican que se introduzca el debate y que se pueda hablar de ello, pero es que el otro argumento que se ha dado hoy aquí, que también nos parece claramente insuficiente, es el de que, bueno, ya existe otro tipo de ayudas, otro tipo de subvenciones, otro tipo de impulsos fiscales en esta materia. Pero si esta es complementaria, y en un espacio que aquí hoy se ha reconocido, no tiene en estos momentos regulación fiscal favorable, cual es el impulso para las viviendas familiares. Todos sabemos que la aplicación, la puesta en marcha de placas solares, de energía fotovoltaica, fundamentalmente, está aconteciendo en unidades, en edificios, en casas unifamiliares, pero no en comunidades de propietarios, en edificios. Y esta medida, sin duda, puede fomentar, desde luego, también el hecho de que se impulse en edificios actualmente construidos la implantación de placas de energía solar.

Por todo ello, y entendiendo que es una fiscalidad complementaria la que aquí se plantea y el hecho de que tengan ventajas fiscales en el impuesto sobre sociedades para determinadas empresas o por la venta de producción de energía solar, o el hecho de que haya ayuntamientos que efectivamente den ayudas para el impulso e instalación de placas de energía solar, en nada impiden que hoy aquí también se complemente..., aun cuando no estemos en el debate general de la ley de acompañamiento, pero permite y es bueno que se impulse este debate.

Por todo ello, ya anticipo el voto favorable de nuestro grupo a la medida y el voto contrario a la enmienda de totalidad presentada por los grupos que dan apoyo al Gobierno.

Muchas gracias, señor presidente.

(El Sr. Rodríguez demana per parlar.)

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president...

El president

No, em demana la paraula...?

El Sr. Rodríguez i Serra

Per al·lusions...

El president

Per al·lusions.

El Sr. Rodríguez i Serra

...contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. A la senyora Gomà, bé, l'excusa que la culpa de tot, que no es pugui fer res, és del finançament és una cançó que ja ens coneixem, no?; però suposo que la mateixa raó que vostès al·leguen per al finançament, doncs, podria haver estat esgrimida per a les bonificacions fiscals, per a la donació de terres amb finalitats ambientals, i, en canvi, això sí que ho van acceptar i això no ho accepten. Per tant, ens dona més la impressió que és l'excusa que no pas una realitat, perquè que ens digui que no hi ha marge amb 38.000 milions d'euros, home, ens sona una mica a cançó.

Segona qüestió. Les ajudes de l'any 2008 van ser 3.200.000 euros –i, si no, pot mirar-se vostè l'Ordre d'Economia i Finances número 316 de l'any 2008–, dels quals només 1,7 milions anaven a famílies.

Usos elèctrics i no tèrmics. Home, ens semblava que els usos tèrmics, que estan obligats per llei ja, els edificis de nova construcció, a incloure'ls, fer-los mereixedors d'una bonificació fiscal no era raonable. Si aquesta és la principal barrera que té per acceptar aquesta proposta de resolució, estem disposats a incloure-hi els usos tèrmics.

Finalment, senyor Pi –i acabo–, «complicacions tècniques». Escolti'm, no ho acabem d'entendre, que a Catalunya hi hagin complicacions tècniques i a la Comunitat Valenciana i a la comunitat murciana no hi hagin aquestes complicacions tècniques que facin possibles aquestes bonificacions. I vostè ens dona dades de l'Institut de Diversificació i Estalvi Energètic de l'any 2006, i les bonificacions per instal·lacions renovables...

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

...a la Comunitat Valenciana s'han introduït l'any 2008. I, per cert, li recordo que la proposta de llei que avui estem discutint és de maig del 2007.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Senyor Pi, un minut.

El Sr. Pi i Noya

No, molt menys, senyor president. Les barreres d'entrada són a nivell de tot l'Estat, no són específiques de Catalunya; per tant, estan frenant el desenvolupament de l'energia fotovoltaica absolutament a tot l'Estat espanyol.

El president

Posarem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat, de retorn de la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat 69 vots a favor i 63 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 de Reglament la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació dels tipus impositius de l'impost sobre el valor afegit aplicats a determinats béns i serveis (tram. 270-00005/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació dels tipus impositius de l'impost sobre el valor afegit aplicats a determinats béns i serveis.

Atès que no hi ha cap diputat comanat per la comissió per presentar el dictamen, passarem directament al posicionament dels grups parlamentaris, per ordre de major a menor.

Per defensar el vot particular i posicionar-se sobre el dictamen de la comissió, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els haig de confessar que pujo aquí dalt amb una estranya sensació. I ho dic perquè, tot i que la proposta que ara discutim, d'elevat al Congrés dels Diputats una reforma per a la reducció d'alguns tipus de l'IVA aplicats a determinats béns i serveis, i que previsiblement prosperarà, i això, aprovar una part d'una proposta nostra que sigui tributària en la línia de disminuir la pressió fiscal, des que hi ha el tripartit, per ell mateix ja resulta una cosa força excepcional i, per tant, n'hauríem d'estar satisfets..., a ningú se li escapa que mirant i comparant el que queda del que va ser la proposta inicial amb el que ara arriba, doncs, aquesta arriba molt i molt escapçada i molt i molt reduïda. I arriba molt escapçada sobretot en aquells aspectes que podrien tenir

una incidència més positiva en les economies familiars, i sobretot en aquelles economies familiars que els costa més arribar a final de mes, que són moltes i moltes.

En el primer debat d'aquesta proposta, a l'inicial, els deia que els motius que la impulsaven eren bàsicament tres. Primer, aprofitar una via parlamentària com aquesta per fer arribar un missatge molt clar que les institucions catalanes fan tot el que està al seu abast i utilitzen totes les vies per impulsar mesures per afavorir les economies familiars en un moment com l'actual, de greu dificultat per a aquestes; per tant, primer objectiu: afavorir les economies familiars, totes, i especialment aquelles que la crisi les pot afectar més. Un altre aspecte que la justificava era la necessitat que des de Catalunya, com havia estat abans, es liderés i s'impulsés un seguit de reformes fiscals per a tot l'Estat per activar l'economia i per apaivagar aquelles conseqüències socials d'aquesta crisi, que són tremendes. I un tercer era que calia com mai incorporar la dimensió de l'ajut i de la protecció a la família en les polítiques econòmiques, i en concret, i dins d'aquestes, en les polítiques fiscals i tributàries.

I tot això sota la lògica que fenòmens nous, receptes i mesures noves, i no receptes i mesures i discursos vells... Estem en una crisi molt profunda, una crisi de tres dimensions: crisi de liquiditat, de solvència i de confiança, que fa que això afecti tots els sectors. I en aquest sentit no podem mantenir lògiques tributàries pensades, consolidades, dissenyades després de llargues èpoques de bonança econòmica. Cal repensar, en una època de crisi tan profunda i arreu, també la política fiscal.

Per això, entre altres propostes en l'ordre fiscal, entre moltes altres, vam obrir el debat i vam plantejar determinats canvis també sobre el tipus aplicable de l'IVA a diferents béns i serveis, que de fet és l'impost que afecta tot el consum final i que, per tant, és l'impost que té una gran repercussió en les economies familiars, en totes elles, sense excepció.

L'immobilisme, el «no toquem res», l'anar fent, esperar que ens vingui fet o arreglat, tenen en situacions com l'actual efectes molt perniciosos. I nosaltres, Convergència i Unió, no ens hi volem deixar arrossegat. Amb aquesta lògica i sota aquests principis, va néixer la proposta que avui discutim.

Bé, de la proposta que finalment s'aprovarà, tot sembla, destaca el següent: que s'amplien el concepte i l'abast del tipus reduït de l'IVA en l'àmbit de la rehabilitació i/o edificació, i segon, s'insta el Govern central que plantegi en el si de la Unió Europea l'aplicació del tipus més reduït de l'IVA pel que fa als llibres, als bolquers d'un sol ús per a infants i per a adults, i a la roba i el calçat infantil. I ja està –i ja està. I, lamentablement, ja està.

I votarem a favor del dictamen final, si no prospera el nostre vot particular, perquè bàsicament, com diu la dita popular, més val això que una puntada de peu a l'estómac. Perquè no podem deixar de manifestar la nostra contrarietat i decepció en veure com pel camí s'han quedat moltes coses.

El tripartit, amb les seves esmenes, ha fet que els aspectes més ambiciosos de la proposta inicial es traguessin d'aquest dictamen, aquelles coses de més calat, aquelles que podrien beneficiar més aquella gent –que ara ja són molts i molts– amb més dificultats econòmiques i que ho estan passant fatal. Em refereixo a l'IVA reduït a la llum i el gas natural; em refereixo a l'IVA reduït a la prestació de serveis per assistència social als col·lectius més desfavorits; em refereixo a l'IVA reduït als béns i serveis administrats als centres sanitaris. Això ho han tombat amb les esmenes del tripartit, i, per tant, el que en quedarà ja no respon massa, no tant a la naturalesa, sinó sobretot a l'esperit que tenia la proposta inicial. I em sap molt de greu; em sap molt de greu perquè un cop més el tripartit posa en relleu la seva manca d'ambició, i avui per culpa d'aquestes perdem una gran oportunitat. I d'aquí el nostre vot particular, per defensar i mantenir el text original.

I per això, si m'ho permeten, voldria insistir en el tema de més repercussió per a les famílies i col·lectius, com és el d'aplicar el tipus de l'IVA reduït al rebut de la llum i del gas natural. No és el mateix per a una família que al final d'aquests dos rebuts s'apliqui el 16 per cent o el 7 per cent, no és el mateix, canvia molt. I això arribaria a tothom, però sobretot en benefici de tanta i tanta gent que per arribar a final de mes es fa un fart de fer números cada dia, per a tots aquests col·lectius, per a tots aquests amb pensions baixes, per a tots aquells que tenen sous –que són molts– entre vuit-cents i mil euros, per a totes aquelles famílies –que ara ja les comptem per milers– que la nova situació econòmica, la nova crisi econòmica, les ha deixat en situació d'atur. No és el mateix pagar o sumar-hi el 16 per cent que un 7 per cent, canvia molt, i més en el cas de la llum, l'electricitat, que, tot i que parlem de l'IVA, de la repercussió al final del rebut, no se'ns poden passar per alt els diferents increments que s'han donat al llarg del 2008 i aquest 2009, que ens situaran l'increment en dos anys, a l'empesa de l'anomenat «dèficit tarifari», uns increments acumulats més enllà del 10 per cent. I tot això suma, i tot això afecta les economies familiars.

És possible reduir el tipus d'IVA a la llum i al gas natural? I tant! És possible i, sobretot, és necessari plantejar-ho. És possible perquè la normativa europea diu literalment que els estats membres poden aplicar un tipus reduït al subministrament de gas natural, electricitat i calefacció urbana, sempre que això no comporti cap risc de distorsió de la competència; ho repeteixo: els estats membres podran aplicar un tipus reduït al subministrament de gas natural, electricitat i calefacció urbana, sempre que això no comporti un risc de distorsió de la competència. I en el cas de l'Estat espanyol, justament perquè no suposaria una distorsió de la competència en aquests àmbits, podria ser aplicable immediatament. Però és que, a més a més, si algú tingués dubtes i busqués tres peus al gat, també diu la normativa que els estats membres que ho vulguin aplicar i hi hagi dubtes de distorsió de la competència han d'informar prèviament la Comissió Europea, que es pronunciarà sobre aquest risc de distorsió de la competència, i si la comissió no diu re en tres mesos es considera que es pot aplicar im-

mediatament. Per tant, no sols és possible, sinó que els mecanismes per fer-ho estan perfectament explicats.

I és possible també perquè els altres estats ja ho han fet: Itàlia no ho té al 16 per cent, ho té al 10; Grècia, al 8; Luxemburg, al 6; Portugal i el Regne Unit, al 5, i, des de fa uns mesos, França amb el 5,5.

I avui, mentre aquí va avançant i galopant sense aturador la crisi, l'ortodòxia tributària és la que s'imposa per part dels socialistes i, a remolc seu, de la resta del tripartit. I així ens va. En moments com aquests, calen aquest tipus de mesures, que arriben a tothom, però sobretot ajuden les famílies que més dificultats tenen, que, a hores d'ara, les podem comptar per milers, com deia, desgraciadament.

Lamentem les explicacions que se'ns han donat per part del Partit Socialista, i, darrere seu i a remolc seu, els altres dos partits, per no acceptar això. S'han posat de manifest, una vegada més, les dues lògiques que els mouen i que, seguint-les, tant ens costarà sortir d'aquesta situació en què estem immersos.

Primera lògica que els mou: prefereixen «apretar» el ciutadà que «apretar-se» el cinturó. Més que pensar primer en la gent, amb la que els està caient a sobre, sempre pensen primer com quedarà l'Administració, com afectarà això l'Administració. Mai allò de primer pensar en la gent, què podem fer a la gent i després a la inversa. Sempre els mou el mateix.

I la segona lògica que els ha mogut en això, per a no mantenir gran part de la proposta inicial, és: «No molestem el senyor Solbes, ni molestem el PSOE.» O, dit d'una altra manera, que, de fet, és el que ha passat: «A veure Madrid què ens deixa votar a favor aquí.» I òbviament a bodes els conviden. I els han deixat votar ben poqueta cosa. Aquesta és l'explicació que hem rebut. És a dir, renunciar a la iniciativa pròpia, al lideratge des de Catalunya, i escapar des d'aquí abans que s'enfadin allà.

Fixi-s'hi, aquesta proposta ja va ser defensada pel nostre grup parlamentari al Congrés, i la van tombar. De fet, la van tombar en el moment en què feia pocs dies que el senyor Zapatero i el senyor Solbes, davant una evidència incontestable, començaven a utilitzar tímidament la paraula «crisi» sense matisos –el setembre passat. Ara, en pocs mesos, han passat moltes coses. S'ha anat a molt pitjor. La situació per a milers de famílies s'ha agreujat molt, i les expectatives són les que són, malgrat que algú vingui i vulgui negar l'evidència.

Per això, nosaltres, des d'aquí, entenem que cal insistir en el valor afegit –i valgui la redundància– que no seria sols la proposta d'un grup parlamentari, sinó del Parlament d'un país, i en un moment diferent, d'una major gravetat. Una de les principals raons que ens diu el tripartit per rebutjar-ho és allò que deia, no?, l'efecte que això tindrà per a la hisenda pública.

Mirin, el càlcul fet i no desmentit pel Ministeri d'Hisenda, quan aquesta iniciativa es va discutir al setembre, és que la incidència recaptadora d'aquesta mesura seria de 1.600 milions d'euros, 1.600 milions d'euros per a tot l'Estat. Els escandalitza aquesta xifra? Suposo que

depèn amb què es compari, no? Suposo que depèn amb què es compari.

Saben què va costar la famosa mesura dels 400 euros? Que qui no en van veure ni cinc van ser les rendes més baixes, ni les pensions més baixes, ni els «mileuristes», eh? Allò que deien abans, els que no els retenen: «No fem això, que no els retenen.» Saben quant va costar la mesura dels 400 euros a l'Estat? 6.000 milions d'euros. I no els vaig sentir aixecar la veu, ni alçar la veu per l'efecte que això tenia sobre les arques de l'Estat, ni per aquesta discriminació que suposava per als que no els retenen l'IRPF.

Mil sis-cents milions per a una mesura que arriba a totes les economies familiars; 6.000 milions per a una mesura que va deixar de banda les rendes i les pensions més baixes. Fixi's en la diferència, fixi's en la poca solvència de l'argument per a quan volen i justifiquen que no ens votaran el text original.

L'altre argument: si baixa el tipus de l'IVA, i aquest fa abaixar el rebut final, s'incrementarà molt i molt el consum de la llum, el consum energètic, i això no convé. Home, dos comentaris. Un primer: vostès creuen i vostès parlen..., i estic segur que sí que hi ha molta d'aquesta gent que està molt malament. Vostès creuen que si els baixa el tipus de l'IVA i, per tant, el cost final del rebut, es dedicaran a això: ara anem a malgastar energia...? Vostès creuen sincerament que això passarà? O més aviat això servirà per apaivagar altres necessitats?

Jo sincerament crec això segon, però un segon comentari: no podem passar per alt, no podem oblidar, tot i que estem parlant del tipus reduït de l'IVA a aplicar al final del rebut, però no podem oblidar els enormes increments de la tarifa de la llum que s'han produït aquest 2008 i la suma del que serà el 2009. I tot suma. I, per tant, d'abaratiment, ben poc. I que tot això –tot això– està resultant massa gravós i massa difícil per a moltes famílies, no? Per tant, aquest argument tampoc ens serveix.

Mirin, senyors del tripartit, jo, la veritat, no tants discursos, ni tanta demagògia d'aquesta quan els agafa aquest brot de demagògia, no? «Nosaltres volem afavorir els que més ho necessiten.» Doncs, més ambició, més coratge i més realitat justament per ajudar aquesta gent.

No renunciem ja des de Catalunya. Portem el debat i la iniciativa allà, liderem, no donem res per perdut, no esperem que un altre cop ens passin la mà per la cara. Quantes propostes hem fet que al principi se'n mig mofaven, però que a mesura que el senyor Zapatero se'n va adonant de la dimensió de la tragèdia les acaba intentant impulsar i les acaba intentant tirar endavant? Podem parlar de la injecció de liquiditat al sistema financer, podem parlar de moratòries en temes tributaris, etc. D'entrada, ja ens diuen que no, perquè allà els diuen que no, però ho estan intentant d'acabar aplicant, no?

Si nosaltres ens creiem que això és just, que és òptim, per què renunciar a presentar-ho allà, senyors del PSC? Per què tallar el debat aquí? Per què tant anar a remolc i tanta renúncia? Nosaltres per això demanem de votar i mantenir el text original, i per això els demanem, de

veritat, que s'ho repensin, que hi votin a favor, que ho portem a discussió allà, que des de Catalunya liderem aquest debat.

Pensin en la gent, pensin en com se les veuen i se les desitgen per arribar a final de mes, pensin que, de moment, tots els indicadors apunten que això pot allargar-se força, assumeixin un mínim sentit comú que la política fiscal no pot ser estàtica ni ha de ser indiferent en un context econòmic com l'actual, d'una crisi tan profunda. No vagin al dictat del que els deixa fer i els deixa votar el senyor Solbes i el PSOE. Actuin al servei del poble de Catalunya, de les seves famílies i de la seva gent, que, en definitiva, és a qui ens devem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per posicionar-se sobre el dictamen de la comissió i del vot particular té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Turull, vostè ha fet moltes preguntes i jo intentaré contestar-les-hi, oi? Vostè ha preguntat: «Per què? Per què? Per què?» Ara li donaré els perquè del no del rebuig de la iniciativa; nosaltres no hem rebutjat la iniciativa, hem salvat tot allò que creïem que es podia salvar i que s'havia de salvar. I per alguna cosa votarem junts, i me n'alegro, no?

Per tant, vull començar per aquí. Vull començar, diguem-ne, alegrant-me'n, expressant l'alegria que suposa que siguem capaços d'aprovar una iniciativa conjunta, perquè jo crec que és molt important que en temps de crisi les forces polítiques facin pinya. És més important en temps de crisi que en temps normals. Que actuïn juntes en tot allò que està a les seves mans.

I, a més, tots sabem que el forat serà molt gran, senyor Turull –ho sabem tots–, a Catalunya, a Espanya, a Europa, a nivell mundial. I, per tant, motiu de més encara per anar junts. I ho estem intentant i ho hem aconseguit, ni que sigui parcialment, ho hem aconseguit. Per tant, en aquest sentit jo crec que estem assumint la responsabilitat, les forces polítiques, d'intentar anar juntes per treure el país i l'economia del forat, en aquest cas l'economia del nostre país, que és Catalunya.

Després, estic d'acord amb vostè en una cosa que vostè ha dit també. És important, ara que hi ha crisi, però també en temps normals, que Catalunya influeixi, sigui proactiva, proposi, pel que fa a la política econòmica del Govern central, de l'Estat. Que Catalunya proposi orientacions. És tradició de Catalunya fer això. Catalunya ha fet històricament això, i, quan Catalunya ha fet això i se l'ha escoltat, ha anat bé, ha anat bé per a l'economia catalana i ha anat bé per a l'economia espanyola.

I aquest Govern fa això amb tants temes, començant pel sistema de finançament de les administracions públiques, que evidentment és d'inspiració catalana, eh?

Seguim liderant des de Catalunya les polítiques econòmiques influent, en la mesura que ens pertoca, en part important de les polítiques econòmiques del Govern central.

Per tant, escolti, d'acord amb vostè. Siguem proactius. Vostès ho han sigut, nosaltres hem escoltat i enviarem al Congrés una proposició de llei, de reforma, ni més ni menys que de l'IVA, que és el segon impost de l'Estat. Per tant, endavant en aquest sentit.

Jo crec que vostè té més motius per a la satisfacció dels que ha expressat en el seu discurs. Jo crec que vostè està més content del que ens ha volgut reconèixer, diguem-ne, perquè jo crec que és important el que fem avui, que és votar junts una proposició de llei de reforma ni més ni menys que de l'IVA, eh?

Tanmateix, senyor Turull, és veritat, la proposta de vostès, que nosaltres ens hem mirat amb simpatia, amb flexibilitat i amb mà estesa, presenta algunes dificultats. Vostès han pres la iniciativa en un tema tan rellevant com aquest, i els ho agraïm –els ho agraïm–, que hagin pres la iniciativa, diguem-ne, no? Però hi ha alguns inconvenients.

Primer inconvenient. Jo ja li ho vaig dir en el debat de totalitat, senyor Turull. Sap què ens estan dient tots els economistes que estan donant...? Els millors experts, la majoria d'economistes que estan donant les recomanacions, que tots si volem ser mínimament responsables hem d'escoltar. Senyor Krugman, per exemple, perquè casualment ha guanyat el premi Nobel aquest any, oi? Hi ha alguns irresponsables que consideren que ens podem permetre el luxe de no escoltar, però els que som responsables no ens podem permetre aquest luxe i hem d'escoltar.

I una primera cosa que ens estan dient, d'entrada, és que hem d'actuar ràpid, senyor Turull. Actuar ràpid, perquè la crisi està cavalcant, vostè ho ha dit. I no ens podem permetre caure en una espiral deflacionista, que és un risc que per ara no està conjurat encara. Hem d'actuar rapidíssimament. I la proposta que vostè ens fa, pel que fa al seu contingut, es pot discutir, però el que és segur és que és una proposta que no tindria impacte en el millor dels casos fins d'aquí a un any, perquè, a més, s'ha aprovat aquí, s'ha d'enviar a Madrid, s'ha de tramitar allà.

I sabem molt bé que les proposicions de llei dels parlaments autonòmics van en ordre d'arribada i es tramiten a Madrid en funció de la quantitat de propostes de llei que van arribant del conjunt dels parlaments, senyora Gispert, ho sap vostè molt millor que jo, vostè ha estat al Govern. I, per tant, el més probable –el més probable– és que, d'acord amb la quantitat de proposicions de llei que estan arribant del conjunt dels parlaments autonòmics, aquesta no es vegi en el millor dels casos, si vol li ho concedeixo, sis mesos, nou mesos. Però escolti, d'aquí a sis mesos i d'aquí a nou mesos la crisi, que segurament..., vaja, el més probable és que encara hi sigui, ja hurem d'haver actuat, senyora Gispert. (*Remor de veus.*) No ens podem esperar a aprovar aquestes reformes d'aquí a sis mesos.

Per tant, si vostès tenien interès en aquesta reforma concreta, havien d'haver fet el que, de fet, ja van fer, que era portar-la al Congrés dels Diputats. Ja ho van fer, els la van tornar. Dur-la aquí..., el que els estic intentant dir..., i espero que siguin capaços d'entendre-ho, perquè no és un argument tan, tan complex. (*Remor de veus.*) És un argument senzill. És que portar aquesta reforma de la llei de l'IVA a través del Parlament de Catalunya és un acte de bona fe, però és un exercici de retòrica, de retòrica legislativa, senyor Teixidó. (*Remor de veus.*) Vostè, que és un expert en retòrica, entendre molt bé la metàfora.

Per tant, actuar ràpid, i com que s'ha d'actuar ràpid, per exemple, el Govern Zapatero ha fet una mesura que sí que sabem que tindrà un impacte immediat, que és el Fons d'inversió local. Que per alguna cosa s'ha volgut que aquests diners els gastin els ajuntaments i no l'Administració autonòmica ni el mateix Govern central. Perquè els ajuntaments són els que tenen una capacitat per licitar ràpidament més gran de totes les administracions públiques. Són els que poden licitar i començar a executar les obres a més gran velocitat. I per això s'ha fet així.

Aquests diners s'haurien pogut enviar a qualsevol altra administració, i se'ls gastaran els ajuntaments perquè tenim pressa. I estarà d'acord amb mi, senyor Turull, estarà d'acord amb mi que la pressa i la velocitat no són les principals virtuts d'aquesta iniciativa. Estarà d'acord amb mi en això, no?

Però, senyor Turull, jo crec que aquesta proposta, més enllà del tema de la tramitació legislativa i del calendari, té un problema pel que fa al contingut. Perquè, escolti, ja sé que veig que algun dels seus diputats mou el cap amb vehemència dient que no, quan citem el senyor Krugman. Però, mirin, saben què passa? Que aquests senyors com el senyor Krugman i el senyor Stiglitz, a banda de ser premis Nobel, que això potser no és el més important, fa molts anys que ens estaven dient que uns mercats financers com els que teníem ens durien al desastre. I ho van anunciar. I miri fer llibres el que té és que si fas un pronòstic queda escrit, oi? I si resulta que l'encertes, el pronòstic, doncs, tot això que tens.

Per tant, escolti, siguem una mica responsables. Aquests senyors ens van avisar de les conseqüències del model de mercats financers que hem tingut durant els últims anys a l'economia global, a les economies occidentals. Ho han encertat i ara fan recomanacions. Quina és la nostra obligació? Escoltar atentament. Però, escolti, i els ministres d'economia de la majoria de països de la Unió Europea, i la futura –ja present– Administració Obama. Què ens diuen? Què ens diuen?

Escolti'm, aquí hi ha una cosa molt clara. Que els plans de reactivació econòmica no s'han de centrar prioritàriament en rebaixes fiscals, senyor Turull. No ha de ser la prioritat. Les rebaixes fiscals no és la millor manera de recuperar el creixement, no ho és. I ho diuen els que en saben més que vostè i que jo, senyor Turull, escolti'ls, i la majoria de ministres i d'administracions. Per què? Perquè quan vostè fa rebaixes fiscals, d'entrada, senyor diputat, no té cap garantia que aquella rebaixa fiscal es converteixi en consum de les famílies. Vostè ha parlat molt de les famílies. Potser aquesta rebaixa es converteix en estalvi, però el que necessitem ara és

consum. I l'única manera de garantir això és fent despesa directa per part de les administracions públiques, inversió pública.

I, per això..., escolti, el senyor Krugman el diumenge passat li deia al senyor Obama en un article que vostè va poder llegir a la premsa espanyola: «Deixi estar la mica de rebaixa fiscal que vostè té prevista; deixi-la estar. La rebaixa fiscal a les empreses i fins i tot a les famílies. I dediqui això a despesa pública directa, a inversió social, a inversió pública.» Llegeixin el diari, que és molt útil –és molt útil. (*Remor de veus.*) I especialment llegeixin en aquests moments aquests articulistes.

Per tant, què ha fet aquest Govern de què vostè parlava, el Govern Solbes? Escolti, un fons d'inversió local, que el que fa és dedicar els diners a obres públiques intensives en mà d'obra. Perquè aquesta és l'altra, hem de fer aquell tipus d'obres que generarà més ocupació. Perquè un metro és una gran obra pública, però segurament la majoria de la feina la fa la tuneladora, eh? Hem fet petites obres públiques, mitjanes obres públiques, que es poden licitar ràpid –velocitat– i que són intensives en ocupació. I no és un argument per sortir del pas, perquè pugem al faristol del Parlament i alguna cosa hem de dir, no, escolti, és la Bíblia, en vers, és la pura veritat.

Per tant, senyor Turull, nosaltres què hem fet? Escolti, un esforç de mà estesa. Hem salvat tot el que podíem salvar. Hem salvat de la seva llei, miri, el primer punt no, eh? El primer punt, que era l'exclusió del sòl en la valoració de l'edificació a efectes de determinar el concepte de rehabilitació, no l'hem aprovat perquè quan va arribar la proposta al debat de totalitat ja s'havia fet a través d'un real decret que es va convalidar després en el paquet de mesures econòmiques de l'abril al Congrés dels Diputats.

Escolti, els hem aprovat, vostè ho ha dit, tota la qüestió relativa a incloure dins del concepte d'annex els espais comuns de l'edificació associats a la prestació de serveis per als habitatges gestionats per la comunitat de propietaris; és un dels punts que li hem aprovat. I no li hem aprovat, efectivament, ni la telefonia ni l'electricitat ni el gas ni el subministrament domiciliari d'aigua.

I deixi'm que li digui una altra dada, senyor Turull. Vostè diu: «És que tots els països d'Europa, la majoria, una gran part dels països d'Europa, tenen l'IVA de l'electricitat més baix, l'IVA de la llum.» Però vostè sap que l'IVA mitjà de la Unió Europea, escolti atentament, és del 20 per cent i nosaltres tenim un IVA mitjà del 16 per cent. Per tant, senyor Turull, estem per sota de la mitjana, per sota... No l'IVA mitjà, l'IVA; el tipus alt de l'IVA d'Espanya és del 16 per cent, a diferència del 20 per cent. Estem per sota de la mitjana, senyor Turull, en IVA.

Més coses que li hem salvat, perquè no està tan escapçada com vostè donava a entendre, la proposta. No hem aprovat el tema de la maçoneria, eh?, perquè vostè volia que incloguéssim la maçoneria aplicada als serveis de renovació. I el que ens habilita la decisió del consell és la maçoneria aplicada a reparació d'habitatges, no a renovació. I això és el que ens ha dut a no aprovar això.

Hem aprovat, efectivament, tot el que té a veure amb execució d'obres.

I, finalment, no li hem aprovat la qüestió de l'aplicació del 4 per cent als béns i subministraments dels centres sanitaris. I ja li vaig dir..., deixi'm que li ho torni a explicar, perquè entengui que de vegades les raons no són ni tan sols com vostè dóna a entendre d'orientació de la política fiscal, responen a raons quasi tècniques. D'entrada, l'IVA reduït, l'IVA superreduït per als béns i subministraments sanitaris es decideix en funció del tipus de bé o del tipus de subministrament, no en funció del tipus de destinatari. Aquesta és la primera.

Després, ja n'estan exempts els lliuraments de sang i de plasma –completament exempts, zero per cent–, les pròtesis dentals i les ortopèdies maxil·lars, etcètera. Amb relació a aquest punt, potser, si vostès haguessin fet una proposta més detallada de a quin tipus de béns es referien i no ho haguessin definit pel destinatari, que és el que han fet vostès –«aquells béns i subministraments per a centres hospitalaris...»–, potser, aquí hi hauria hagut un cert marge per a la transacció, però la proposta que ens ha fet vostè, em sap molt de greu, però no es podia aprofitar.

I, després, l'altre punt que no li hem acceptat, efectivament, és el relatiu a la prestació de serveis i assistència social per a nens, joves, incapacitats, persones grans, etcètera, perquè en la majoria de casos ja n'estan exempts, perquè les entitats de dret públic o les entitats privades de caràcter social relacionades amb aquests serveis ja n'estan exemptes, i la resta ja tributen el 7 per cent, senyor Turull.

Per tant, fixi's que, dels cinc nos que vostè podria comptar, dels cinc nos, n'hi ha dos com a mínim que responen a raons tècniques, eh?

I després, hem aprovat les tres disposicions addicionals: treballar davant de la Unió Europea per reduir el tipus al 4 per cent en el cas dels llibres, treballar davant de la Unió Europea per reduir el tipus al 4 per cent per als bolquers i treballar davant de la Unió Europea per reduir el tipus al 7 per cent per a les peces de vestir d'ús infantil.

Per tant, senyor Turull, escolti, set més tres suma deu; de deu se'n salven cinc, que és el que es podia salvar, senyor Turull, el que es podia salvar.

I jo voldria acabar dient només, amb els segons que em queden, que crec que tots hem fet un exercici de responsabilitat. Vostès han fet un exercici de responsabilitat, que és presentar una cosa amb la intenció que tingués cara i ulls. Nosaltres, tot allò que tenia cara i ulls de la seva proposta, amb flexibilitat i amb mà estesa, ho hem intentat salvar. Ens ha semblat que era una proposta parcialment aprofitable, però hem demostrat que quan hi han propostes aprofitables, ni que siguin parcialment aprofitables, nosaltres les aprofitem.

Per tant, jo acabo com he començat. Em congratulo de la responsabilitat de vostès fent propostes i de la responsabilitat nostra sent flexibles i acceptant tot allò que pugui ser útil per al progrés econòmic i per al benestar d'aquest país.

Gràcies, senyors diputats, i gràcies, senyor president.

El president

Senyor Turull... *(Pausa.)* Em demana la paraula?

El Sr. Turull i Negre

Sí, senyor president, la hi demanava per al·lusions i contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Turull i Negre

Sí. Senyor Comín, està molt bé escoltar premis Nobel, però hauríem de parlar també molt més amb la gent i veure què és el que està passant i aterrar a la realitat. Jo crec que, a vostè, el problema és que el llegir li fa perdre l'escriure.

Miri, vostè diu: «Això trigarà un any.» Home!, escolti, nosaltres som diputats del Parlament de Catalunya, no som agutzils, no és la nostra funció quan arribarem allà a donar aquell paper. Jo crec que l'important és que en una situació com l'actual el Parlament de Catalunya envii un missatge i obri justament aquest debat. I vostè sap que ara, si això ho votem i ho aprovem aquí, d'aquí a cinc minuts el senyor Solbes ja ho pot saber i ja ho pot començar a pensar, i ja ho poden començar a reflexionar els altres parlaments. Es tracta justament d'això.

I després, escolti'm, està molt bé que llegeixi els llibres del premi Nobel, que llegeixi articles d'opinió. Jo li recomano que es llegeixi informes: l'informe de l'OCDE darrer; que es llegeixi l'informe a la Comissió Europea que el senyor Almunia va presentar l'altre dia. I saben què diuen? Que cal abaixar les pressions fiscals, cal que hi hagin incentius fiscals, justament per promocionar i perquè hi pugui haver molt més consum per part de les persones.

Per tant, escolti, la poesia està molt bé, però és hora de prosa i és hora de concrecions. I, per tant, escolti, tot això que diu pot estar molt bé, però sobretot no llegeixin tant i parlin més amb la gent i vegin més quina és la situació real que ens toca viure.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.)

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

Brevíssimament, per contradiccions... Passa una cosa, senyor Turull –i llegirem tots els informes que vostè ens recomani–, durant molts anys l'OCDE i la Comissió Europea han fet informes que de poc han servit per impedir la situació en què ens trobem. I, en canvi, potser sí que tenen més a veure amb la realitat de què vostè parla les previsions que han fet aquests i tants d'altres economistes, que són els que predeien el que ha acabat passant, i per això crec que ara és més important que els escoltem a ells que no els informes de què vostè parla, que també ens els llegirem.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja anunciem, en aquest inici de la intervenció, el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al dictamen de la comissió que hem tingut l'oportunitat de debatre, de negociar i de parlar la proposta, per presentar al Congrés dels Diputats, de la modificació de la Llei de l'IVA.

M'agradaria, tal com vaig fer al debat a la totalitat, centrar el que estem fent avui aquí per no aixecar falses expectatives. És una proposició que avui debatem en el Parlament de Catalunya però que és a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats. I, efectivament, tal com deia el senyor Turull abans, això s'ha de fer. És un pronunciament d'aquest Parlament de Catalunya, però també hem d'explicar que el procediment és lent. I, de fet, fa poques setmanes vam tenir l'oportunitat de veure com una altra proposició, en aquell cas per a la creació del fons de rescat de peatges, que vam aprovar i vam debatre en aquest hemicicle l'any 2004, fins a finals del 2008 no es va poder presentar en debat a la totalitat al Congrés dels Diputats. Quatre anys! –quatre anys!

I, per tant, no creem falses expectatives. És l'únic procediment que ens queda, sí, però amb obstacles. Catalunya no té marge de maniobra per poder modificar els tipus de l'IVA unilateralment. L'Estat espanyol sí que té marge de maniobra, però també limitat, perquè estem parlant d'un impost harmonitzat a nivell de la Unió Europea.

Per tant, al nostre país se li imposa una doble limitació per modificar, per poder debatre i decidir tot allò que debatíem en comissió i que avui podem debatre aquí en aquest debat final d'aquesta proposició o aquesta proposta.

Catalunya no té competències. L'Estat espanyol en té, però limitades i harmonitzades i tutelades per la Unió Europea i per les directrius de la Unió Europea. Aquest és, doncs, un altre exemple de la nostra dependència política, que pateix el nostre país.

Quan vam tenir l'oportunitat de debatre-la en el debat a la totalitat, ja vam dir que, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, hi havien aspectes de la proposta de Convergència i Unió amb els quals estàvem d'acord, altres que no hi estàvem d'acord, i un tercer bloc que eren aquells aspectes a negociar. I només ens ha guiat això; no si el PSOE li agrada o no li agrada, o al senyor Solbes li agrada o no li agrada, sinó això. No tot el que presentava Convergència i Unió ens agradava, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

I entenem que, tal com ha quedat aquest dictamen i per tant aquesta proposició de llei..., ens hi sentim còmodes, ens hi sentim molt còmodes. I posaré un parell d'exemples. Per exemple, amb l'aplicació d'un tipus reduït per la transmissió d'edificis o parts d'aquests aptes per al

seu ús com a habitatge, incloent-hi places d'aparcament o espais comuns d'edificació associats a la prestació de serveis per als habitatges que siguin gestionats per comunitats de propietaris. Ja ho vam dir al debat a la totalitat, que aquesta part de la proposta, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ens agradava, la vèiem bé. I avui hi és –i avui hi és– en aquesta proposta final. I, per tant, motiu per votar-la a favor.

Però encara més entenem que té valor el que es fixa en la disposició addicional que també el dia del debat a la totalitat vam dir que ens hi trobàvem a gust, que ho vèiem bé, que és aquella part on demanem al Govern de l'Estat..., per la nostra dependència política, demanem al Govern de l'Estat que impulsi en el si de la Unió Europea canvis en la directiva que permetin aplicar tipus impositius reduïts de l'impost de l'IVA en llibres, en bolquers d'un sol ús tant per a infants com per a adults i, finalment, en la roba i calçats infantils, en aquests tres aspectes.

I ho vam dir –i ho vam dir–, que ens hi trobàvem a gust. I, de fet, va en coherència amb aquella feina que ja hem fet durant la passada legislatura i durant l'actual legislatura, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sense anar més lluny, al Congrés dels Diputats. Hi havien lluitat molt per aquests dos aspectes, i realment ara els trobem en aquesta proposta que avui tenim l'oportunitat de votar i, tal com estan anant les coses, per ser aprovada. Ens hi trobem a gust, ens hi trobem còmodes, i ho diem. Hi havien aspectes que ens hi trobàvem a gust, com aquests que acabo de dir, que hi hem lluitat, també, parlamentàriament, perquè puguin tirar endavant, i ara es veuen reflectits en aquesta proposició.

Deixi'm fer, finalment, dues reflexions al voltant de determinades afirmacions que s'han fet al llarg d'aquest debat. En primer lloc, d'una afirmació que ha fet el senyor Turull, de Convergència i Unió. Ja vam dir que hi havien determinades mesures que vostès proposaven en la proposta originària que tenien una greu afectació sobre la recaptació, una greu afectació amb disminució de recaptació. I això ja ho vam debatre. I ja vam dir que, des del Grup d'Esquerra Republicana, en aquests aspectes que tinguessin una greu afectació en la recaptació no hi estàvem d'acord.

Per què? Doncs, perquè en èpoques de crisi tothom mira cap a les administracions públiques per trobar solucions, tothom s'adreça a les administracions públiques per trobar solucions. Fins i tot els neoliberals –fins i tot els neoliberals. I en aquesta part d'aquí de l'hemicicle n'hi han uns quants –n'hi han uns quants. Fins i tot els neoliberals. I el que no podem fer, per responsabilitat, és aplicar una sèrie de mesures fiscals que portin una greu disminució de la recaptació i, per tant, que en aquest cas la Generalitat de Catalunya tingui menys recursos per fer polítiques públiques, sobretot en aquests moments –polítiques públiques. O és que de la recaptació de l'IVA no hi han uns ingressos per a la Generalitat? I tant que n'hi han! I si allò que van pactar vostès ara farà..., avui..., tres anys, 21 de gener del 2006, avui fa tres anys, no parlaven del 50 per cent de l'IVA, que havia de ser ingrés cap a la Generalitat? Doncs, bé, tot això ho necessitem, i tant que ho necessitem, i sobretot

en les circumstàncies actuals! I no ens podem permetre mesures –mesures– que disminueixin la recaptació al nivell que vostès proposaven. La Generalitat ha de donar resposta amb polítiques públiques, sobretot en crisi, perquè tothom ho demana; ho repeteixo, tothom, inclosos els neoliberals.

Segona reflexió, i última. No val aixecar falses expectatives –no val aixecar falses expectatives–, i algunes, algunes d'aquelles propostes que estaven en la proposta inicial aixecaven falses expectatives, com la que es va aixecar l'any 96 amb la reducció del tipus impositiu de l'IVA per als peatges, sense anar més lluny. Unilateralment, l'any 96: pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular, el del Majestic, ens en recordem, allò va existir. Es va reduir el tipus impositiu dels peatges, unilateralment, aixecant una falsa expectativa, que, posteriorment, l'any 2001, per sentència del Tribunal de la Competència de la Unió Europea es va dir que això no es podia fer i que s'havia de tornar a un tipus impositiu del 16 per cent.

Doncs, bé, tot allò s'ha hagut de recuperar, perquè es va fer la feina mal feta: es van aixecar unes falses expectatives que no s'han complert. I en aquest país, a principi d'any, quan s'han de revisar els peatges, la tarifa del peatge a Catalunya, els que depenen de la Generalitat s'han d'apujar una mica més de l'IPC. Per què? Doncs, perquè s'ha de recuperar tots aquells anys en què es va aplicar un tipus reduït quan no es podia –quan no es podia. (*Remor de veus.*) I aquest –i aquest– és el motiu pel qual en aquest país hem d'estar pagant fins al 2012... (*Veus de fons.*) Fins al 2012 estarem pagant el fet d'haver aixecat falses expectatives jugant amb els tipus impositius de l'IVA. I en tenim males experiències: any 96, sentència del 2001 pagant fins al 2012. I en això s'ha de ser responsable.

I, per tant, aquesta responsabilitat entenem que s'ha aplicat en aquesta proposta, entenem que s'ha recollit allò que s'havia de recollir, i, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, anunciem el nostre vot favorable al dictamen de la comissió.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el Grup Popular, respecte al Dictamen de la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de modificació de determinats tipus impositius de l'impost sobre l'IVA, doncs, hi donarà recolzament, afegint-se al bon clima de diàleg que hi ha hagut dins de la comissió que ha tractat aquest tema, i, sobretot, atenent que som molt conscients, primer, de la necessitat de la proposta; després parlarem de les expectatives que pot crear la proposta, i després de les conseqüències més polítiques que econòmiques que

es veu que es vol treure de la proposta i a les quals, naturalment, el nostre grup no és aliè.

La veritat és que del text que presentem els grups, i que, per tant, anirà a la Mesa del Congrés, hi han hagut algunes modificacions. En concret, unes van directament contra la Llei 37/92, que la modificació va adreçada a l'article 91. I, com s'ha comentat, en l'article 91, en l'apartat 1, número 1.7..., van dirigides als espais comuns dels edificis que en l'anterior regulació no hi quedaven vinculats. I que, per tant, hi havia espais, en determinades comunitats, que podien ser objecte de consideració o no si s'aplicava un tipus de l'IVA o no. Naturalment, també, això és degut al fet que les construccions i els desenvolupaments urbanístics, doncs, cada vegada més acostumen a tenir espais comuns, i, per tant, fóra bo d'incorporar-los, perquè no hi hagués cap tipus de dubtes.

La segona modificació, també adreçada..., dintre de la modificació de la Llei 37/92, anava dirigida a la conseqüència dels contractes que directament eren formalitzats per les comunitats de propietaris, i que, per tant, en un moment donat, doncs..., en tot el tema de rehabilitació hi ha hagut un impuls molt important pels diferents parlaments. I que, com que són una prestació, un servei, que tots els grups hem donat rellevància que fóra bo que tinguessin un pes específic dintre de les polítiques d'habitatge, el nostre grup ha considerat també..., que el fet que tinguéssim aquesta conseqüència, des del punt de vista fiscal, era, d'alguna manera, reforçar aquesta política d'habitatge en el tema impositiu. I, per tant, doncs, considerem oportunes les dues propostes de modificació de l'article 91 de la llei que fa referència a l'IVA.

Després, una altra consideració té la disposició addicional, que és el compromís polític que prenem els grups per tal de portar per la via adequada, no per una via incorrecta, o no..., no anirem aquí a escometre d'altres debats que no són objecte..., en aquesta cambra, sinó que hi ha una via per la qual el Parlament de Catalunya pot adreçar propostes perquè el Govern de l'Estat, doncs, si no les ha contemplades o si no els ha donat rellevància, les pugui tenir presents. I, en aquest sentit, nosaltres considerem oportú agafar, doncs, aquesta part que ens permet la llei, d'agafar aquest lideratge, i fer que, des del Parlament de Catalunya, donem un toc d'atenció al Govern de l'Estat perquè aquesta possibilitat que té, que és de plantejar la proposta de la modificació de la directiva, i que no ha pres, doncs, que la prengui, perquè ja no és només que calgui i que la ciutadania ho demani i ho necessiti, sinó que també ho demanarà per unanimitat el Parlament de Catalunya.

I, en aquest cas, respecte a qüestions que són cabdals. I no només ho diu el Grup Popular, sinó que també he sentit com les pimes ho estant dient: «Compteu que molts serveis bàsics han pujat per sobre de l'IPC. Compteu que això afecta directament l'economia i la butxaca dels ciutadans.» I, per tant, a un ciutadà que no arriba a final de mes, el fet de parlar de les economies públiques o de premis Nobel..., és que no percep el missatge. El que està clar és que, si som capaços de modificar aquest impost indirecte, es notará directament i proporcionalment en els béns i serveis bàsics que els ciutadans cada dia

contracten o..., siguin tant matèria primera com siguin serveis.

I, en aquest cas, la modificació de la directiva que es proposa, adreçada als llibres, als bolquers i a la roba i al calçat infantil, em sembla més que oportuna. No estem parlant de luxes, no estem parlant de coses que puguin ser prescindibles en l'economia familiar, i, per tant, és un bon moment, en un moment de crisi, que s'abordi amb responsabilitat.

I al parlar de responsabilitat, a tots vostès els sonarà la modificació de l'IVA en el tema dels llibres de text. M'ho ha de permetre..., però, clar..., és que un té memòria històrica, i naturalment, doncs, en volem fer la referència, que esperem que el Govern de l'Estat es plantegi i tingui per convenient quina és la canalització... És a dir, proposta de modificació de la directiva, perquè encara ho recordem molts, quan la senyora Carmen Calvo va dir que els llibres quedarien amb un percentatge simbòlic, com ara l'1 per cent.

Però també és veritat que va dir «en economies competitives», i volem destacar, per exemple, en aquest tema dels llibres –en el format que sigui– com estan els tipus a Europa: Alemanya, el 7 per cent; Àustria, el 10 per cent; Bèlgica, el 6; Dinamarca, el 25; Finlàndia, el 8 per cent; França, el 5,5... I, exclusivament, dintre del que és Europa, ens trobaríem Gran Bretanya i Irlanda, que estan al zero per cent, i Luxemburg, que està amb un 3 per cent. Per tant, és un tema que, per nosaltres, doncs, té un pes específic, però que també veiem dintre del que és Europa quin tipus de gravamen de l'IVA s'està plantejant.

I és més, aquesta mesura, què la fem, de manera aïllada, des d'un punt de vista fiscal, o la volem abordar dintre d'una situació, com s'ha indicat, de crisi econòmica, i, per tant, volem que sigui, doncs, una eina palliativa que ajudi el consumidor final, que ajudi les famílies i els ciutadans que no siguin tan gravosos aquests tipus de serveis de consum bàsic?

I és, per tant..., que, dintre d'aquest context, hem de fer una reflexió política de la situació econòmica, i hem de dir que, una vegada més, nosaltres considerem que el Govern de Catalunya, doncs, el que fa és mostrar-se totalment complaent amb el Govern de l'Estat. Perquè part d'aquestes iniciatives qui tenia la competència i que, per tant, tenia les eines per abordar-les era el Govern de l'Estat, i no ho ha fet –i no ho ha fet. I, per tant...

El senyor Comín ens ha dit qüestions amb les quals estaríem d'acord tots els grups: «Que Catalunya proposi solucions.» Cap problema. Però no només aquesta, també d'altres que s'han proposat a la Llei de mesures i en pressupostos i no observades pel tripartit. «Liderar part de les polítiques econòmiques del Govern central.» En això no estem d'acord, perquè vostès el que han fet és posar una catifa vermella i repartir els Oscars de l'economia, i així estem. Perquè hem de tenir en compte que, si això és una mesura fiscal, i dintre d'un context econòmic el que fem és no abordar les reformes estructurals i ens quedem amb aquestes coses d'una manera puntual, què passa? Que el producte final, com ha dit vostè,

doncs, és escàs. Si vostès el que fan és agafar, doncs, aquest quant que nosaltres li enviem des del Parlament, des del punt de vista fiscal, i fan una reflexió, i s'adonen del que pot sumar o el que pot afegir mesures com aquestes, i són conscients de la situació tots plegats, segurament en aquest camí sí que ens hi trobarà.

Perquè el pitjor que pot fer, doncs, un govern és, primer, no reconèixer les dades, i el Govern central no ho ha fet. Recordem que encara no fa un any que es presentaven a les eleccions i ens deien que seríem l'economia del món mundial, quan, des d'aquest Parlament, des d'aquest faristol, el Grup Popular ja havia dit, reiterades vegades i amb reiterades propostes, que compte!, que la crisi que venia, econòmica, era de les fortes. I el que no podem fer és escudar-nos en una crisi financera –que sí que és veritat, de caràcter mundial–, amb la responsabilitat que hem d'assumir des d'aquí, des de Catalunya, de la part que hem fet malament. I en això hem estat complaents amb el Govern de l'Estat, de no reconèixer que la crisi era imminent. I, sobretot, de no prendre decisions en la competència que teníem a Catalunya, amb les competències que teníem, amb els nostres impostos, amb el tram autonòmic, amb els impostos que eren propis.

I, sobretot, en el que vostè ha fet referència... La inflació ens preocupa? Sí, però em preocupa encara més que hagi baixat per la manca de consum intern. Em preocupa especialment. I també quan els dèiem: «Compte, que tenim un altre creditor a la porta, econòmic, que és molt important, que és el dèficit per compte corrent.» Que és el que en aquests moments ens està portant al fet que el crèdit, el pes que poden tenir els nostres bons..., siguin considerats com que han perdut pes. I això, què suposa? Que qualsevol inversor que vulgui venir aquí a fer una inversió a Catalunya mirarà no només la situació de Catalunya, sinó també la d'Espanya. I, per tant, en això han estat massa complaents.

En aquest sentit, nosaltres els volem dir, de nou, que el debat que s'ha obert des d'aquest Parlament entre l'Estat i les comunitats autònomes pel tema del finançament ha estat un debat estèril. Els ho va dir el Partit Popular de Catalunya: «Escoltin, abordin el tema del finançament aquí per les vies oportunes i fora de l'Estatut.» I ja tindríem aquest debat i aquests diners tancats.

I també els volem dir que aquest debat el que ens ha aportat és que en tot aquest tema, doncs, no s'ha qüestionat res més de les decisions econòmiques que es prenia a Catalunya, perquè el tema era que hi havia un dèficit –molt bé– amb el Govern de l'Estat. Però, quines decisions prenia el Govern de Catalunya per abordar aquesta crisi? No les veiem. I, per tant, les grans reformes estructurals que es podien prendre a l'Estat i que es podien prendre a Catalunya no s'han pres. I, per exemple, l'aplicació de la directiva de serveis europea, que s'ha permès que des del Govern de l'Estat s'adopti d'una manera arbitrària per cada comunitat autònoma, tindrà conseqüències en la competitivitat de l'economia catalana, de la mateixa manera que els diferents sistemes impositius a les diferents comunitats autònomes creen competència dintre de les comunitats autònomes.

Per tant, nosaltres estem satisfets que, dintre de tot, ens haurem posat d'acord amb aquesta proposta de l'IVA. Però això..., en què quedarà? En una pinzellada, de manera aïllada, en un tema puntual de l'IVA? O pot servir perquè realment els grups que donen suport al Govern facin una reflexió i es plantegin què necessiten els ciutadans de Catalunya que es modifiqui la pressió fiscal que el tripartit està imposant a sobre els ciutadans?

Se'ns ha dit que hi havia mesures com el Fons europeu local, però que anaven directament dirigides a obra pública i a creacions de llocs temporals. Nosaltres considerem que aquesta no és la solució, perquè el que està molt clar és que els ajuntaments gastaran aquests diners. Això està claríssim; però el tema era: les prioritats que necessitaven els ciutadans a Catalunya arreu dels diferents ajuntaments..., era aquesta, sí o no? Catalunya necessitava això o necessitava que el Govern de l'Estat donés ingressos als diferents governs autonòmics perquè poguessin abaixar la seva pressió fiscal? Això no és la via per la qual ha optat el Govern de l'Estat, acompanyat del Govern de Catalunya.

I, per tant, en això nosaltres considerem que són cooperadors necessaris en la situació econòmica. No podem dir: «És que el Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya...» No, les decisions i el pes econòmic a Catalunya s'han pres conjuntament al PSC i al PSOE. Perquè, és més –i això vostè no ho pot negar–, vostè ens ha dit dintre de la comissió: «És que si portem això sí que ens donaran l'okay. Si plantegem d'altres temes més amplis, no ho sabem.» Amb això, aquest tipus de correspondència, que jo li puc entendre, dintre del seu grup..., però ha de comprendre que des del nostre grup ens hem de mirar la proposta amb la màxima amplitud i, per tant, amb la màxima llibertat per proposar el que considerem adequat. I, en aquest sentit, nosaltres no tenim cap tipus de limitació.

Ho tornem a dir: esperem que també des del Govern de Catalunya s'impulsi d'una manera especial perquè la tramitació sigui el més ràpida possible, i perquè lamentablement pensem que quan aquesta mesura es pugui posar en marxa encara estarem en una situació econòmica molt complicada, i, per tant, totes aquestes propostes les hem d'endegar conjuntament, però sobretot perquè són bones, i amb rapidesa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, avui tornem a debatre en aquest Parlament sobre la fiscalitat, sobre la reducció d'impostos i, en aquest cas, per traslladar una proposta des del Parlament al Congrés dels Diputats. No és la primera vegada; en portem molts ja, de debats sobre fiscalitat, aquesta legislatura. I és cert que els debats sobre rebaxes fiscals sempre són molt golosos, i en època de crisi podríem dir que

fins i tot temptadors. I més perquè aquesta vegada, a diferència d'allò a què ens tenen acostumats els partits de l'oposició, aquesta vegada ens parlen d'una rebaixa d'un impost indirecte, d'un impost com l'IVA, en què podem trobar punts d'acord precisament per entrar en aquestes rebaxes fiscals; un impost que sí que és cert que afecta la renda disponible de ciutadans i ciutadanes i de moltes famílies que ara tenen dificultats.

El fet que la rebaixa sigui més equitativa o menys dependrà precisament dels tipus de productes que triem per rebaixar aquesta imposició. Per això des d'Iniciativa - Esquerra Unida defensem –i això ho fem també a través dels nostres representats al Congrés dels Diputats i també al Parlament Europeu– la reducció de determinats tipus sobre determinats béns i serveis de primera necessitat, tal com es plasma en la sisena directiva del Consell de les comunitats europees, i precisament la necessitat de promoure que la Comissió Europea autoritzi els estats membres a aplicar aquests tipus inferiors.

Ara, defensem la reducció en aquests casos, així com també en el cas dels productes culturals o activitats d'entitats del tercer sector o foment de la rehabilitació i el lloguer; això ho compartim. Però des d'una formació d'esquerres i ecologista com la nostra defensem també l'ús d'aquesta figura impositiva per penalitzar altres comportaments. Per tant, també creiem que cal introduir criteris ambientals en l'estructura actual de l'IVA.

Però entrant en el dictamen, i perquè precisament –precisament– en la seva proposta hi ha elements que contribueixen a millorar l'equitat del sistema o a fer més accessibles alguns béns de primera necessitat, donarem suport al text resultant de la ponència. Però abans d'entrar en els elements concrets i en les esmenes presentades, sí que crec que cal fer alguna reflexió prèvia per parlar del context en què ens trobem.

Per una banda, no podem perdre de vista la gran davallada d'ingressos que les diferents administracions públiques estan patint per la crisi econòmica que estem vivint i un creixement molt important de l'endeutament del sector públic que precisament no paren de recordar des de l'oposició, el creixent endeutament. Per tant, com en aquest context és imprescindible que el sector públic lideri l'economia i promogui la demanda invertint en obres públiques i donant cobertura als serveis i estant al costat dels que estan afectats per l'atur o en risc d'exclusió, hem de ser molt curosos a l'hora de fer propostes que disminueixen aquests recursos públics. Aquí, des de la representant del Partit Popular, es deia: «Sí, aquí volem finançament autonòmic i no finançament local per reduir la pressió fiscal.» Doncs, aquí estem molt satisfets que aquest Govern sigui un govern d'esquerres i per això vol un nou finançament autonòmic, no per reduir la pressió fiscal, sinó per donar cobertura a les necessitats dels ciutadans, que precisament passen per uns millors serveis públics, un servei social, atenció a la dependència, millor educació, polítiques d'ocupació, etcètera. Per això volem un nou sistema de finançament autonòmic, i no per reduir la pressió fiscal, sobretot d'aquella gent que vostès defensen.

Però, d'altra banda, també hem de tenir en compte que aquesta mesura es tramita via Parlament. Hi estem

d'acord. Vostès ja han presentat aquesta proposta a través del Congrés dels Diputats. Però sí que la major part d'aquestes propostes –i vostès també ho van manifestar en el debat– són mesures anticíclics, és a dir, per fer front a la crisi actual, i creiem que segurament aquesta via no passa, diguéssim, per precisament fer front a aquestes mesures anticrisi, perquè quan es resolguin, quan s'acabin aprovant, segurament serà massa tard. I segurament el que toca és continuar-ho intentant des del Congrés i des d'Europa, que són els instruments més efectius per fer-hi front.

Però també hem de dir que, quan parlem de l'IVA, l'IVA no discrimina, igual que els quatre-cents euros; és a dir, és universal a tots els treballadors i treballadores. I, per tant, hem de ser rigorosos: a tota aquella gent que la seva renda continua sent elevada i suficient, també l'afecta aquesta reducció de l'IVA. Per tant, no podem caure només..., «aquesta mesura afectarà molt aquelles famílies que no arriben a final de mes». És cert que aquesta mesura afecta, però quan parlem de consum hauríem de veure quines famílies consumeixen més i a qui afecten més les reduccions de l'IVA.

De tota manera, igual que els quatre-cents euros, també crec que és una aposta i una mesura completament regressiva, també crec que reduir l'IVA de manera indiscriminada tampoc no és una mesura gaire equitativa.

Però entrant, doncs, en el dictamen, sí que hem de dir que crec que hem de celebrar que ens hàgim posat d'acord, no tant com vostès voldrien, però sí que de les seves deu propostes n'hem acordat cinc, que són les que finalment acabarem votant conjuntament.

Per una banda, proposava les qüestions de rehabilitació. Ja ho vam parlar en el debat a la totalitat: aquesta és una mesura, doncs, que ja és efectiva, i no només això, hem anat més enllà des del Govern en les polítiques del Departament de Medi Ambient i Habitatge, de foment de la rehabilitació, amb ajudes públiques, i que han augmentat precisament en aquest paquet de mesures anticrisi aprovat pel Govern de Catalunya.

També creiem raonable la incorporació de la tributació al 7 per cent dels espais comuns, i creiem que és un bon aclariment el que s'incorpora.

Pel que fa a l'aplicació del tipus reduït en subministraments bàsics, com l'aigua, gas, electricitat o telèfon, aquí compartim que per a moltes famílies aquestes despeses són importants en el seu pressupost mensual i que estem parlant de béns i serveis de primera necessitat. Però pel que fa a la telefonia fixa la mateixa directiva no permet aquesta reducció; l'aigua actualment ja està tributant al 7 per cent, i, pel que fa al gas i electricitat, hem de tenir en compte dues qüestions: per una banda, l'impacte que té en la reducció d'ingressos de l'Estat, i dues, desincentivar l'estalvi energètic; crec que són dues qüestions que hem de tenir en compte, i més en el context actual. I, d'altra banda, tampoc no és una mesura d'aplicació directa, perquè també caldria demanar-ne el pronunciament previ a la Comissió Europea. Per altra banda, quan parla amb referència als serveis de renovació, aquests no inclouen l'autorització del Con-

sell, ja que només es refereix a reparació i, per tant, doncs, legalment no seria possible aquesta mesura que proposen.

Pel que fa a la resta de tipus reduïts, com els subministraments de béns i serveis dels centres sanitaris, n'hi ha alguns inclosos en aquesta rebaixa, i entenem que cal concretar-los més; però crec que no es pot generalitzar qualsevol subministrament de béns sanitaris, perquè hi ha subministrament a clíniques privades que es podrien considerar perfectament béns de luxe, i, per tant, crec que aquí s'ha de concretar molt més a què, vostès, es refereixen.

Pel que fa a la prestació de serveis d'assistència social precisament per part d'aquelles entitats que compleixen aquest objectiu de no lucrar-se quan presten aquest tipus de serveis, ja siguin entitats de dret públic o fundacions, o fins i tot entitats de caràcter social, aquestes ja estan exemptes de la tributació, i la resta també estan en el tipus reduït.

I, finalment, pel que fa al tipus sobre bolquers, llibres, roba infantil..., hi podem estar d'acord; però nosaltres creiem que aquesta llista es queda curta, i per això nosaltres utilitzarem tots els instruments més eficaços, que precisament crec que passen per utilitzar la força tant al Parlament Europeu com al Congrés dels Diputats, per ampliar aquesta llista. Quan parlem de bolquers crec que també s'hi ha d'incloure una de les reclamacions que fan des de fa molt temps els moviments de dones, d'incloure-hi també tots aquells productes d'higiene íntima d'un sol ús. Entenem que la manera més efectiva de fer-ho no és des del Parlament de Catalunya, sinó des del Parlament Europeu, i també des del Congrés dels Diputats, i així ho farem.

Per tant, des del nostre grup estem satisfets de com ha acabat el dictamen de la ponència i donarem suport a les mesures que recull.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyora Olano, vostè em demana la paraula? Per quin motiu?

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Era per dir-li a la representant d'Iniciativa...

El vicepresident primer

Però per al·lusions, o per...?

La Sra. Olano i García

Sí, per al·lusions, senyor president.

El vicepresident primer

Té un minut.

La Sra. Olano i García

Era per dir-li a la representant d'Iniciativa que, respecte a la frase que ha dit: «Aquesta gent que vostè represen-

ta...», pensi que a nosaltres ens voten ciutadans i ciutadanes de Catalunya que mereixen d'aquest Parlament i de vostè el mateix respecte que té qualsevol persona que exerceixi el dret al vot.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejers*, ilustres diputados y diputadas, «actuar rápido», se ha dicho aquí dos o tres veces a lo largo de esta mañana. Era necesario actuar rápido en esta materia: la reforma del IVA, ni más ni menos, una propuesta del Parlamento de Cataluña que se eleva al Congreso de los Diputados. Bien, si se ha de actuar rápido, yo les voy a proponer una serie de alternativas para actuar rápido.

Primera, todos los grupos parlamentarios que están a favor del dictamen, presenten una proposición de ley conjunta en el Congreso de los Diputados; más rápido. Segunda, que el honorable *conseller* Castells, en una de las reuniones secretas o discretas o públicas que tenga con el ministro de Economía y Hacienda, el vicepresidente Solbes, le informe de la pretensión de modificar el IVA en estos términos y que adopte el Gobierno, por vía de proyecto de ley urgente, la propuesta; actuar rápido. Tercera, presentamos una propuesta de resolución todos los grupos de la cámara invitando al Gobierno de España a que actúe rápido y lo haga.

Pero, sin duda, hemos optado por la vía más lenta. Coherencia: actuamos rápido por la vía de ochenta/hora –ochenta o cuarenta, ¿es variable, no? Es decir, actuamos por esta vía, la vía lenta; hemos cogido, como siempre, la vía lenta. Y la vía lenta es –aquí se reconoce–: sepan ustedes que esto va para largo. Dentro de unos meses llegará la proposición de ley al Congreso de los Diputados, entrará en la cola, y a lo mejor con un poco de suerte en esta legislatura entra. Yo, desde luego, estoy expectante, porque las proposiciones de ley que veo que se están ahora presentando en el Congreso de los Diputados de esta cámara son las de la legislatura anterior. Es decir que *piano, piano*.

¿Era necesario todo esto? ¿De verdad? ¿Era necesario que se hayan reunido las ponencias, las comisiones, que hayamos dedicado aquí dos plenos, que entrara el 14 de abril del 2008, el 28 de diciembre se aprueba el dictamen y hoy, 22 de enero, es decir, casi nueve meses después...? Para actuar rápido no está mal, ¿eh? ¿Era necesario? Sinceramente, yo creo que estas expectativas que generamos, a veces, tan innecesarias, tan falsas, tan ficticias son absolutamente desanimadoras para muchos diputados y, desde luego, para el pueblo de Cataluña y para todos nuestros destinatarios, que son los ciudadanos.

¿Saben qué creo, señores de Convergència i Unió? Que les han tomado el pelo. Y les han tomado el pelo en lo siguiente –permítanme que se lo diga de esta...– les han servido de excusa; la proposición de ley de la legislatura que va a ser aceptada por parte de los grupos de gobierno es una proposición de ley cuya que servirá

para las estadísticas y que realmente no servirá absolutamente para nada. Para el debate, bien –para el debate, pero es un número, una mera estadística. Es decir: «¿Ven ustedes como aceptamos proposiciones de ley de la oposición? Recuerden que en su día aceptamos aquella de la reforma del IVA.» Para eso va a servir esta proposición de ley.

Otra propuesta estupenda. Es decir, todos los grupos parlamentarios, a excepción del nuestro, que están aquí tienen representación en el Parlamento Europeo y resulta que hoy se nos viene a decir: «Bien, lo que nosotros le decimos al Gobierno de España para que presente la modificación de la directiva está bien, pero realmente la medida más eficaz es que nuestro grupo parlamentario presente una iniciativa en el Parlamento Europeo para solicitar la modificación de la directiva.» Todo es una pura incoherencia. También complementario, todo vale, pero desde luego, la vía más adecuada era la vía más rápida y aquí no se ha optado por esa vía.

Pasando al análisis de las propuestas, en cuanto a lo que hace referencia al dictamen de la comisión, nosotros daremos apoyo al mismo porque estamos de acuerdo en su contenido. Somos partidarios de la reducción puesto que puede fomentar el consumo de la aplicación del IVA reducido en la transmisión de edificios y en la ejecución de obras, y también somos partidarios de que se modifique la directiva europea en los términos que se plantea en la disposición adicional, esto es, que se modifique la directiva en lo que hace referencia a libros, a los pañales de un solo uso y a la ropa y calzado infantil. De ahí que daremos un apoyo positivo al dictamen.

En lo que hace referencia al voto particular que presenta Convergència i Unió, también lo apoyaremos. Y lo apoyaremos no en el sentido de que estemos literalmente de acuerdo en todo su contenido, pero sí en la medida de generar el debate y sobre todo porque a veces se entra en profundas contradicciones. Se está diciendo –y aquí se ha manifestado con una gran contundencia, con una gran firmeza, y yo soy partidario de ello– que los planes de reactivación económica no se basan en las rebajas fiscales. Totalmente de acuerdo, nadie puede decir lo contrario; no solamente se basan en las rebajas fiscales, se necesitan otros incrementos.

Pero a veces también aspectos fiscales contribuyen a solucionar determinados impulsos para el consumo e impulsar actividades empresariales. Con lo cual también es cierto que ese axioma no es cierto en su pronunciamiento; tiene matices. Bien, pues en esos matices nos parecen adecuadas algunas de las propuestas que ha planteado el grupo de Convergència i Unió. Y no por su utilitariedad, porque hay aspectos que sí que merecerían nuestra crítica, pero hay otros que merecerían una solución en este sentido, en lo que hace referencia a los distintos tipos aplicables a los suministros eléctricos, de gas y agua. Pues claro que afectan a economías domésticas y familiares estos temas. Pero no estaríamos en estos momentos hablando de la reducción del IVA si a lo mejor ustedes hubieran optado por no incrementar la tarifa eléctrica, o por no autorizar la tarifa eléctrica, porque a lo mejor esa es la solución. Pero como se ha incrementado de la manera que se ha incrementado la

tarifa eléctrica –y lo que vendrá–, pues tendremos que acudir a una reducción del IVA y del gas, puesto que no les quepa la menor duda de que personas que no llegan a los cuatrocientos, quinientos euros al mes tienen en estos momentos un verdadero problema, importante, para el pago de los recibos del gas y de la electricidad. Y en cuanto al agua, pues ya tienen suficientes tasas para controlar el consumo ambiental como para que se aduzca el tema del IVA como criterio medioambiental, o criterio de contención ambiental.

Es así que nuestro grupo parlamentario da apoyo, porque, como medida social y puesto que, bien ha dicho la diputada señora Ortiz, afecta a todo el mundo en cuanto a que es un impuesto de carácter indirecto, en este sentido también afecta a los más consumidores, a los más ricos, pero también a los más pobres, ¿eh? Y por eso es conveniente que se reduzca si no hay otras medidas. En definitiva, nosotros entendemos que el debate era innecesario por lento, pero sí útil. Y a veces sí que es conveniente llevar la voz de la calle a este Parlamento. Aquí se ha planteado, en esta cámara, hoy.

Y me gustaría terminar mi intervención con una carta que me ha hecho llegar un profesor universitario que sabía que hoy íbamos a hablar del IVA. Permítanme que se la lea:

«Te voy a detallar un detalle curioso. Recientemente he comprado unos aparatos de medida en Australia –en realidad son japoneses, pero ya sabes lo de la globalización– no especialmente complejos, en realidad son calibres y compases sencillos, entre ellos un par de pelvímetros Martin.» Y aquí viene lo divertido: «Si un médico compra un pelvímeter Martin lo puede importar como material médico y pagar el 4 por ciento de IVA, pero si lo compra una universidad, aunque sea pública, pagará como material docente el 16 por ciento.

»Fíjate el panorama que te he dibujado en cuatro líneas. Vivimos en un país torpe, incapaz de fabricar o comercializar un calibre antropométrico cuya peculiaridad es que es más sencillo que los demás. En este país hay que pagar alrededor de quinientos euros por un pelvímeter, que no dejan de ser tres barras de acero con dos charnelas. En este país se pagan impuestos diferentes por el mismo objeto y en este país se considera que el material docente debe pagar el tipo impositivo más alto de los posibles.»

Quizá con esta reflexión que les traigo hoy aquí haya que abordar globalmente el impuesto del IVA y no exclusivamente y a trocitos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

En primer lloc posarem a votació el vot particular reservat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

El vot particular ha estat rebutjat per 65 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem a continuació la resta del dictamen.

Comença la votació.

La proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació dels tipus impositius de l'impost sobre el valor afegit aplicats a determinats béns i serveis ha estat aprovada per 134 vots a favor.

Procediment

per a elegir els onze membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00020/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir els onze membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. D'acord amb l'article 6.3 de la Llei del Consell Nacional de la Cultura i les Arts, el president de la Generalitat ha presentat al Parlament de Catalunya la llista d'onze membres de la candidatura per constituir el Plenari del Consell Nacional de la Cultura i les Arts, la qual ha de ser acceptada o rebutjada globalment per majoria absoluta en una primera votació o per majoria simple en una segona votació.

Demano a l'il·lustre senyor Antoni Castellà, secretari de la Mesa del Parlament, que llegeixi els noms dels candidats a formar part del plenari del consell abans de procedir a l'elecció.

El secretari segon

La proposta de candidats és la següent: Xavier Antich i Valero, Xavier Bru de Sala i Castells, Juli Capella i Samper, Jordi Coca i Villalonga, Manel Forcano Aparicio, Chantal Grande i Paumier, Francesc Guardans i Cambó, Sílvia Munt i Quevedo, Marta Oliveres i Tortosa, Pilar Parcerisas i Colomer i, finalment, Rosa Vergés i Coma.

El president

Algun diputat vol posicionar-se abans de procedir a l'elecció? (Pausa.) Doncs, senyora Vidal, té la paraula.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, honorable conseller de Cultura, honorables consellers, membres proposats per al Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, membres de la Plataforma per al Consell, senyores i senyors diputats, la nostra més sincera enhorabona als onze membres escollits per endegar i constituir una vella reivindicació del món artístic i cultural d'aquest país, com és el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Tots ells i un per un tenen el més que merescut reconeixement, el més sentit i sincer reconeixement del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: Xavier Antich, Xavier Bru de Sala, Juli Capella, Jordi Coca, Manuel Forcano, Chantal Grande, Francesc Guardans, Sílvia Munt, Marta Oliveres, Pilar Parcerisas i Rosa Vergés. Les seves respectives trajectòries professionals en el món de la cultura i a títol individual –si se'm permet, en puc donar fe, amb

els qui he col·laborat, des de les respectives trajectòries professionals—, deia, tots i cadascun d'ells responen sobradament a les condicions d'excel·lència, d'experiència —ja ho he dit—, d'innegable voluntat de servei i d'una ètica professional inqüestionable per a fer-se valedors d'aquesta confiança que avui, a proposta del president de la Generalitat, ha de ratificar aquesta cambra.

És cert, altrament, que la Llei per al Consell Nacional de la Cultura i de les Arts no diu que els membres que composin el plenari han de representar sectors ni cap ni un dels llenguatges artístics. Certament, no ho diu. Però no ho és menys de cert, que hi ha un sector, molt honorable president, que darrerament ha fet sentir la seva veu perquè no se sap trobar referent en la seva proposta. El sector de la música, a través d'Unió de Músics, demana que..., essent com és la música una de les arts amb més participació en aquest nostre país, no sàpiga llegir-se en aquest primer plenari. Per això és que, tot i que vostès, senyores i senyors diputats, saben que des de Convergència i Unió volíem un consell més ambiciós i amb més capacitat executiva per als seus membres, escoltant la súplica d'un sector tan participat com és el de la música, malgrat —malgrat— el talent indiscutible de tots els onze membres proposats, la seva ja garantida disponibilitat i la seva entrega per fer d'aquest primer consell una institució que sabrà fer-se un referent, des del nostre grup parlamentari ja els anuncio que ens veiem obligats, molt dolorosament, a abstenir-nos de recolzar-la, aquesta proposta. Perquè, si no era de Grammys, molt honorable president, de què parlàvem, llavors no s'entén que el sector de la música, després de fer-ne queixa pública i d'haver tingut els mitjans com a altaveu, ja se li hagi garantit —ja se li hagi garantit—, si més no des d'alguna sectorial d'alguna de les formacions que donen suport al Govern, ja se li hagi garantit que la primera cosa que farà aquest consell serà crear una sectorial que assessori el consell en aquesta disciplina. Si això ha estat així vol dir que reconeixen la seva queixa, i, per tant, i en conseqüència, vostès, el Govern, ja n'assumeixen l'error.

Un consell, president, deixi'm també que li ho digui, que no s'ha entès que vostè, al revés, al Palau de la Generalitat, davant dels mitjans, quan encara no l'havia presentada a aquesta cambra, la seva proposta, i quan encara dissabte no havia estat ratificada aquesta seva proposta... (*Veus de fons.*) Oi tant que sí que el podia rebre, vostè, però a porta tancada! Una vegada més, molt honorable president, ens hem perdut. Ens hem perdut perquè els han fallat les formes.

Per tant, sí al talent dels membres proposats, sí al talent de cadascun d'ells, sí a la seva vàlua més que inqüestionable, no a les formes del Govern i no, molt honorable president, al procediment. Sàpiguen, però, senyores i senyors diputats, que des de l'abstenció hi ha la voluntat del nostre grup i hi ha la voluntat del president del nostre grup, d'Artur Mas, de posar-nos al servei d'aquest plenari, al qual desitgem, perquè els tindrà, molts èxits i molta sort.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Josep Maria Balcells té la paraula.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, president. Molt honorable president, honorables consellers, senyores i senyors diputats..., m'adreço, naturalment, al plenari del Parlament, però no puc deixar de mirar els seients dels convidats en aquesta sessió. Són, entre d'altres, els proposats per formar part del primer consell, una salutació cordial a tots ells. També veig destacats representants de sectors culturals ben diversos, que amb la seva presència han volgut remarcar la importància del pas que avui donarem per posar en marxa el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts de Catalunya. A tots, la meua salutació i l'agraïment, en nom del meu grup parlamentari, per la seva presència.

D'entrada, jo vull deixar constància, com és obvi, del nostre vot afirmatiu, anava a dir «entusiasta». Al seu moment vam votar la llei en un procés llarg i feixuc que, lamentablement, no va acabar d'aplegar la unanimitat de la cambra, però ara estem aquí per desplegar la llei. No és el moment de tornar a repassar el procés, i confesso que m'ha dolgut el posicionament abstencionista de Convergència i Unió en el moment de votar la constitució del consell.

Jo em vull centrar en la valoració del salt que suposa posar en marxa aquest consell, el primer consell: onze membres, tal com preveu la llei. Un bon equip per jugar una partida en una especialitat que estrenarem. A l'hora de posar noms propis sempre es podrien haver trobat alternatives, i, fins i tot, a algun sector li ha semblat que hi estava absent o poc representat. I no dic que no tinguin raó, però el cert és que la proposta reflecteix criteris que tots hem de ser capaços de valorar en la seva justa mesura: criteris d'independència —ho sap la senyora Vidal i ho saben els homes i dones del món de la cultura. Ha estat feta també, ho sabem tots, amb criteris de prestigi professional, amb consultes prèvies, sense pressions ni imposicions de cap mena, sense allò que de vegades despectivament hem anomenat «quotes partidistes».

La llei precisa que, a més del prestigi i la professionalitat, cal fer una llista tenint en compte criteris generacionals, territorials i d'igualtat de gènere. I així s'ha fet. Quan es van fer públics els noms dels proposats, em va agradar llegir un comentari d'un representant de la plataforma cívica a favor del Consell de les Arts, que reconeixia que a tots els membres proposats s'hi esqueien tres qualitats: l'excel·lència, l'experiència i la vocació de servei públic. Què més podem demanar?

Permetin-me afegir en aquest punt un element de valoració global, no tant de les persones com de la satisfacció que hem de compartir tots d'haver donat llum verda al primer consell de cultura. Voldria recordar que és una experiència pionera en el nostre entorn el fet d'encomanar per llei la gestió d'una bona part de la política cultural a un ens autònom, amb la voluntat de desgovernamentalitzar, d'alguna manera, una colla de funcions reservades històricament al poder de torn del país. No és poca cosa.

En aquest punt jo m'atreveixo a demanar als membres del consell que siguin agosarats i que eixamplin tant com puguin el concepte de cultura. Avui hi ha nous terrenys, nous territoris, nous àmbits que reivindiquen l'etiqueta cultural, que reclamen el concepte de nova cultura. Em ve a la memòria l'expressió tan repetida durant el temps de la sequera, quan es parlava de «la nova cultura de l'aigua». Avui la cultura ha conquerit nous espais per expressar novetat, creativitat, noves formes de viure i de veure les coses. Penso, sobretot, en el camp de la comunicació, de la publicitat, de les noves tecnologies, fins i tot, dels nous models d'urbanisme, de la mateixa organització social. Sembla que tot pugui cabre en el sac de la cultura.

Pensem, també, que caldrà tenir molt present un altre fenomen que ja no podem dir nou, sinó que és molt quotidià: les noves expressions culturals que ens arriben de la mà dels nouvinguts, amb tota la càrrega que poden portar dels països d'origen, que, de mica en mica, hauran de saber valorar com a patrimoni dels nous catalans i, per tant, patrimoni de tots.

Acabo manllevant, un cop més, les paraules del poeta: «Tot està per fer, i tot és possible.» Senyors, senyores membres del consell: lleuin àncores, naveguin i que els vents els siguin propicis.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Molt honorable president, honorables consellers, membres proposats pel consell, representants del sector de la cultura, senyores i senyors diputats, sent com és aquest país nostre tan sovint tan donat al pessimisme..., n'hi havia molts que no creien que arribés aquest dia, el dia que finalment escolliríem les onze persones que tindran l'honor de constituir el primer Consell Nacional de la Cultura i de les Arts de Catalunya i també el primer del sud d'Europa.

Ja s'ha dit, i no hi vull insistir, escollint els membres del consell, avui, fem realitat una fita històrica, una reivindicació del sector de fa dècades. Els que vam ser ponents de la llei vam debatre molt entorn dels perfils que havien de complir els membres d'aquest consell. Teníem molt clar com volíem que fos. I la llista que avui proposa el Govern compleix aquests requisits, aquests objectius que ens havíem marcat. Volíem, d'entrada, professionals reconeguts, autèntics referents de la cultura, persones amb capacitat de discurs i amb mirada transversal al món de les arts. Aquesta llista ho aconsegueix, reuneix onze homes i dones d'un reconegudíssim prestigi, onze persones que tenen una trajectòria professional al món de la cultura catalana, molt sòlida, la majoria amb ressò internacional, i que són referents en el sector artístic.

Volíem també que fos paritària, i ho és —cinc dones, sis homes—; que hi hagués representats de diferents generacions, i n'hi ha; volíem que fos un organisme

veritablement independent, sense quotes polítiques, i s'ha respectat escrupolosament l'esperit i la lletra de la llei. Si no volíem quotes polítiques, tampoc no volíem quotes de sectors. No volíem que els membres fossin representants, interlocutors o defensors dels interessos, legítims, però interessos, dels diferents sectors artístics. I així ha estat. Això ha comportat que alguns sectors se'n poguessin sentir exclosos, i amb el seu treball del dia a dia els onze homes i dones que avui escollim hauran de demostrar que ells els representen a tots: als músics, als de la cultura popular i tradicional, als del món del circ, de la dansa i a tots els artistes que s'expressen en qualsevol de les disciplines. Els demanem, doncs, que siguin especialment curosos amb totes elles.

I els demanem, també, que escoltin tots els territoris de parla i cultura catalana, més enllà de les fronteres administratives del Principat. Que escoltin la nació sencera i completa, perquè la cultura no en té, de fronteres. Que siguin ambiciosos, que siguin valents, que tinguin en compte les experiències internacionals, que el referent sigui el món. Si és així, tindran sempre el suport decidit del Grup d'Esquerra Republicana. I és una llàstima que no tinguin el suport decidit de tots els grups de la cambra. Hem de dir que lamentem profundament la posició de Convergència.

Però també he de dir que potser és el més coherent: Convergència i Unió no va tirar endavant el consell en tots els anys que va governar, Convergència i Unió no va recolzar la llei i Convergència i Unió avui posa pals a les rodes a la constitució definitiva, a la posada en marxa d'aquest consell. (*Remor de veus.*) I ens sembla que un partit que es considera de país no hauria de votar en contra d'un organisme de país com el que avui escollim, i és evident que darrere la seva posició d'avui s'hi amaga una estratègia de partit. Em sembla trist que els interessos de partit passin per davant d'una vella reivindicació del sector. (*Persisteix la remor de veus.*)

Hem configurat una llista potent, una llista independent, una llista equilibrada...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Llansana Rosich

...paritària, una llista de primer nivell. No entenem quin és el problema, i els demanaríem que no vegin fantasmes on no n'hi ha. No hi ha hagut cap partit del Govern que donés cap indicació a cap membre del consell sobre com ha de fer la seva feina. I ens en guardarem prou, perquè creiem en la desgovernamentalització, i per això hem estat justament els partits de Govern els que hem tirat endavant aquesta llei.

Hi insisteixo, avui fem un pas endavant molt important per a la cultura, i els asseguro que és un orgull per als diputats i diputades d'Esquerra Republicana el fet de poder participar en primera persona d'aquest moment històric. El nostre reconeixement a la consellera Mieras, al conseller Mascarell, que van iniciar aquest camí. Gràcies al conseller Tresserras, que l'ha fet realitat. Gràcies a la plataforma del consell i a totes les entitats que ens

han acompanyat en tot aquest procés. I gràcies, sobretot, a les onze persones que han acceptat aquest repte. Gràcies, i enhorabona a tots onze. Els desitgem molts èxits, en aquesta etapa, nova i emocionant per a vostès, nova i emocionant per al nostre país. Estem convençuts que estaran a l'alçada de la tasca que aquest Parlament, avui, els encomana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, honorable conseller de cultura..., senyora Llansana, és curiós que, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens donin llicències de no representar interessos de partit! Des d'Esquerra Republicana de Catalunya, que... *(Veus de fons.)* Precisament, des del seu partit, que un càrrec públic seu va haver de dimitir per confondre llocs de partit amb llocs de país. *(Remor de veus.)* Precisament, des del seu partit. I escolti, vostès poden estar molt orgullosos *(persisteix la remor de veus)*, però d'aquí...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. López i Rueda

...vostès poden estar molt orgullosos, però d'aquí, l'únic conseller d'Esquerra Republicana que hi ha és el de Cultura, i suposo que és la seva obligació. La resta, no hi és. És a dir, poden estar molt orgullosos, però la resta no hi són. *(Remor de veus.)* Aquesta és la realitat, senyora Llansana. Una cosa són els discursos que podem fer, i una altra cosa són les realitats, que la realitat, com sap molt bé el país, sobretot, des de que vostès governen, és molt dura.

Escolti, nosaltres tampoc no hi donarem suport. Ens abstindrem. Alguna cosa passa, senyora Llansana, i s'ho han de pensar molt bé, senyor conseller, quan només el Govern donarà suport a les persones, al consell que vostès ens han presentat. Alguna cosa passa, i ens ho hem de pensar molt bé.

I no és pas, i vull saludar les persones que avui ratifiquem, perquè no podem fer una altra cosa que ratificar-les. Vull saludar, no és un tema personal, sabem de la seva vàlua, i no estem votant actualment persones. Avui el que votem són formes de fer –formes de fer. I les formes de fer que ha portat tota aquesta llei.

Vostès saben molt bé que el desembre vam haver de votar, aquí, una reforma d'una llei que sis mesos abans ja havia entrat en aquest Parlament. Poc temps per votar una reforma, però massa temps per fer la reforma. I, què va passar? Per què van esperar sis mesos? Per què van esperar fins al desembre per posar en marxa el Consell de les Arts? Perquè al 2008 no tenien consignació pres-

supostària per posar en marxa aquest consell. No en tenien. Bé, sí, 3 milions d'euros que no hem sabut on han anat a parar, perquè encara ningú no ens ho ha dit. No tenien una consignació pressupostària clara. I perquè hi havia una premeditació que es deia Santa Mònica, volem recordar-ho? I ja li ho hem dit, senyor conseller, el primer que demanarem nosaltres és un informe –un informe– d'aquest consell perquè ens analitzi què ha passat a Santa Mònica. *(Veus de fons.)* No se'ns escaparà, perquè considerem que és molt important i molt greu el que ha passat.

I, després, quan ens van introduir aquesta reforma, la van fer per la via de la urgència. Esperen sis mesos, ho tenen sis mesos al calaix i després vénen aquí i ens diuen al Parlament que ho hem de fer ràpid, tot ràpid. Vostès, el seu govern, el que han fet és menysprear com cap altre govern aquest Parlament. Vostès han posat com un zero a l'esquerra aquest Parlament.

Si vol els recordo la Llei d'educació, que sense cap tipus d'explicació –sense cap tipus d'explicació– han reduït el període d'esmenes, introdueixen dotze... –i ho saben molt bé els portaveus d'Educació–, introdueixen dotze compareixences al dia perquè ens hem d'adaptar al ritme del Govern. És a dir, aquest Parlament el que ha de fer és seguidisme del Govern. I ho veiem un altre cop, també, en el nomenament del consell..., dels membres del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Primer quan veiem que el president, el molt honorable president del Govern, abans que es nomenin ja es fa la foto amb ells..., quina poca confiança al Parlament! *(Rialles.)* Això és fer del Parlament el centre de la vida política? Això és un menyspreu a aquesta cambra, que és la cambra que representa tots els catalans i totes les catalanes, i nosaltres no hi podem donar suport.

I, segon, perquè, escolti, ho fem amb altres..., ho fem amb altres consells, amb el CAC, fins i tot amb els senadors, per escollir senadors, que no podíem haver fet com a mínim trobar-nos amb cadascú dels membres, veure la seva biografia, analitzar-la, fer-li preguntes, és a dir, tenir-hi un contacte directe. Nosaltres ho hem dit moltes vegades, ens neguem a convertir el Consell Nacional de Cultura i de les Arts un altre cop en un espectacle partidista com hem convertit altres consells. Però també ens neguem que el Parlament de Catalunya no tingui cap tipus de veu i l'únic que faci és ratificar, perquè entre la societat civil..., que nosaltres sempre hem defensat el model que ha de ser la societat civil qui ha d'escollir els consellers, entre la societat civil i el Govern hi ha el Parlament, i alguna cosa també hem de dir-hi des del Parlament. Per tant, nosaltres no hi podem donar suport.

I tampoc hi podem donar suport perquè considerem que aquest consell neix coix en recursos i en competències. En recursos perquè només s'hi destinarà el 6 per cent de totes les subvencions i de totes les ajudes de l'àmbit de la creació, ja ho hem dit, 5 milions, 3,6 milions per a ajudes. I neix coix en competències perquè fa poc hem creat l'Àrea de Difusió Cultural, que casualment té les mateixes competències que el consell, hem de definir-ho.

Però no ens quedarem aquí, perquè farem una actitud proactiva i activa, i ja li anuncio, senyor conseller, per acabar, que nosaltres demanarem un informe sobre Santa Mònica, demanarem que es signi un document de bones pràctiques a casa nostra, demanarem...

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Acabo..., que puguin gestionar el cent per cent de les ajudes, demanarem que al cap de cinc anys li donem les competències que tenen els *arts councils* de veritat als països anglosaxons i demanarem que s'aclareixin les competències entre el Consell de les Arts i l'Àrea de Difusió Cultural.

Gràcies, senyor president, honorable conseller i molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Senyor Francesc Pané, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, consellers, representants de la creació, de la cultura, de les arts. Avui nosaltres, però singularment Catalunya, culmina un procés que ha estat feliçment treballós i, per tant, un procés madurat, madur ell mateix, el de la creació d'un Consell de la Cultura i de les Arts per a Catalunya. Però avui culminem també un objectiu llargament acaronat pels protagonistes de la cultura, pels protagonistes de la creació en el nostre país, llargament acaronat també pels grups parlamentaris de disciplina catalana.

Hi ha molt pocs països en el món, molt pocs en l'arc Mediterrani, que hagin estat valents de donar el protagonisme de l'avaluació, el protagonisme de la direcció de la creació a aquells que són els agents de la cultura i les agents de la cultura, els artistes, els creadors i les creadores. Catalunya avui ho fa.

És aquest, doncs, un projecte emblemàtic perquè feliçment determina que ja no hi haurà governamentalització de la cultura, això que tant hem debatut i tant de mal ha fet en un debat sempre estèril a la cultura. Avui la cultura, des del punt de vista de la proposta dels impulsos, des del punt de vista de l'avaluació i de la creació, és en mans de qui fa cultura, de la gent que crea.

Quina llàstima que en la llei no tinguéssim el consens que preteníem. Quina llàstima que no s'hi hagués sumat Convergència i Unió, quina llàstima avui que tampoc no s'hi pugui sumar, a aquest consens, en l'elecció d'onze persones que qui dubta que són singulars per la seva vàlua i que són d'un reconeixement indubtable i innegable per a ningú. Com hem passat tants anys sense que els agents de la cultura fossin els protagonistes de la cultura de Catalunya? Com hem pogut passar tants anys fent oïda sorda a un clam que no era només po-

lític, sinó que també era cívica i era cultural, i com no ens sumem a aquest consens victoriós, absolutament necessari, que avui es produeix –hauria de produir-se– en aquesta cambra.

És veritat que aquest consell no és multidisciplinari, la llei ja ho diu, els debats que hem tingut en comissió, que hem tingut amb els agents de la cultura, expliquen que no pot ser multidisciplinari, que ha de ser necessàriament interdisciplinari. I justament les biografies, l'obra feta, el bagatge, el patrimoni que aporten les onze persones nomenades expliquen aquesta interdisciplinarietat.

N'hem d'estar prou contents? Doncs segurament no. És veritat que el consell, el plenari, ha de tenir una visió global sobre el món tot sencer de la cultura i de la creació, també és veritat que el consell ha de funcionar no només com a plenari sinó a través de les comissions d'experts. I és en aquestes comissions d'experts que volem tenir la consideració de cridar totes les disciplines i totes les disciplines que són sota de cadascuna de les disciplines. Hem de saber escoltar, el plenari haurà de saber atendre tots els sectors, haurà de ser equànime amb tots els sectors, i molt especialment haurà de ser delicat amb aquells sectors emergents i amb aquelles dones o amb aquells homes que en la creació avui encara no tenen la consagració, perquè ells són també el futur del nostre país.

Importa molt que el plenari del consell, el consell tingui una mirada completament territorial sobre el país i sobre els territoris de parla i de cultura catalanes, importa molt que sigui sensible, aquest consell, a les expressions, als fets multiculturals que es produeixen en el nostre país. Cert que la cultura catalana és l'arrel, cert que la diversitat...

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané Sans

...és la nostra riquesa.

Molta sort en aquesta singladura singular a la Mediterrània, perquè els èxits del plenari són els èxits de l'esperança, també de l'esperança de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas y diputados y todos los ciudadanos asistentes, después de oírles las loas que han dado al proceso, casi me da ganas de tirar cohetes en vez de poner en cuestión cómo se ha designado y la forma de cómo se ha designado.

Señores diputados, la designación de los once miembros del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts de Catalunya adolece de los mismos errores de partida

que los nombramientos del Consell Audiovisual de Catalunya y la Corporació Catalana de Mitjans de Comunicació, es decir, se han elegido, lo queramos o no, por cuotas, por cuotas de partido. De ahí la necesidad de que fueran once miembros y no siete como se discutió en las ponencias.

Ya dimos razones más que suficientes para rechazar el número de miembros y el sistema de tramitación y aprobación en pleno de la ley, ni siquiera nos han dejado la disculpa de haber sido consultados, como ya pasó con el CCMA. Aunque sí, todo hay que decirlo, el *conseller* de Cultura tuvo la delicadeza de informarnos de cuales eran los elegidos. Nuevamente hemos sido ignorados, además de ser el único grupo de la cámara que ha sido excluido de la representatividad en las cuotas. Estamos en contra de ellas, que quede claro. Pero, si las hay, los miles de ciudadanos que nos votaron y no están representados en este sistema de cuotas quedan excluidos y por lo mismo este Parlamento y este Consejo Nacional de la Cultura y de las Artes es menos legítimo en proporción a los excluidos.

Estos enjuagues son los que explican por qué la representación de este Parlamento confunde muchas veces la voluntad real de la calle. Un ejemplo aún más evidente, cuando solo el 3 por ciento quería un nuevo Estatuto, esta cámara lo quería en un cien por cien; cuando este Parlamento votó el Estatuto lo hizo con un elevadísimo 89, pero a la vez y a la hora de comprobarlo en referéndum, qué representación real tenía en la calle, solo lo votó a favor el 36,5, del 49,4 de participación, menos del 50 por ciento de participación ciudadana. O sea, del 36,5 de la calle al 89 del Parlamento hay un desfase de 52,5. ¿Quién representa aquí a ese 52,5 de ciudadanos que ignoró el Parlamento? Pues bien, esta es una exageración real de lo que intento explicar con la *corporació*.

Hoy nuevamente se deja fuera de la representación del Consell Nacional de la Cultura y de las Artes a miles de ciudadanos que han votado a este grupo parlamentario. Procederes así hacen de esta cámara un instrumento de exclusión de unos ciudadanos o de unos catalanes por otros.

Y cuando elevamos esta queja lo hacemos con la solemnidad de saber que este *consell* será el encargado de gestionar, de valorar y decidir a dónde y en qué modo y cuánta se dirigen las subvenciones a la cultura y al arte, poca broma, que ya lo conocemos. La responsabilidad del *consell* entre otros menesteres será organizar la política de apoyo y promoción de la creación artística y cultural o, dicho de otro modo, otorgar las subvenciones. Esa idea del Gobierno de organizar el apoyo económico y proporcionarles a creadores y a entidades es la función estrella de este consejo, y de él va a depender a quiénes hacen, a quiénes se fomenta y a quiénes se proyecta con mayor entusiasmo. Esas once autoridades en la materia artística deberán distribuir unos quince millones de euros, un pellizco sustancial.

Por otra parte, la proyección artística catalana internacional, según la ley, seguirá recayendo en el Instituto Ramon Llull, ¿por qué? ¿Habrá fricciones? De los miembros propuestos, aquí presentes también hoy en

esta cámara, nada que decir, solo faltaría, tienen un solvente currículum todos ellos, habrán de demostrar sin embargo que no están al servicio de nadie, eso es una cuestión suya, aunque hayan sido elegidos para servir a otros. De ellos dependerá que el pecado original del que nacen no les haga serviles y sí serviciales con la ciudadanía, ya digo que eso depende de ellos y nosotros no lo juzgamos, al contrario, en este sentido les damos valor.

En cualquier caso no todas las artes están representadas o suficientemente representadas. La Unió de Músics de Catalunya ya se ha quejado de la exclusión de expertos en música, tampoco están representadas la bohemia circense o las artes plásticas como debieran.

Solo me queda restarle –suerte y valor a los que entran, los necesitarán– nuestra abstención, que será nuestra posición, nuestra abstención representa ese deseo y también representa la prudencia ante un futuro que no ha de ser necesariamente como la mecánica lo eligió. Que quede claro, por tanto, que el fondo de la cuestión es la forma como se ha llevado todo el proceso y como se están llevando todos los procesos en estas leyes que hemos hecho últimamente. Se debería cambiar, y alguna vez lo he dicho en esta cámara, se debería fijar, uno, en la teoría de la justicia de Rawls para intentar incorporarla a cómo elegimos a nuestros representantes en este caso en el *consell* o en plenario del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Gracias, gracias a todos.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Torn d'intervencions. Aquesta votació la podríem fer per assentiment o secreta, intueixo que haurà de ser secreta. Doncs bé, si es així, la farem electrònica i secreta. Demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de votació.

(Pausa.)

Doncs, garantit el secret, posem a votació els membres del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 68 vots a favor i 64 abstencions.

Per tant, queden designats membres del Consell Nacional de la Cultura i les Arts per majoria absoluta el senyor Xavier Antich i Valero, el senyor Xavier Bru de Sala i Castells, el senyor Juli Capella i Samper, el senyor Jordi Coca i Villalonga, el senyor Manel Forcano Aparicio, la senyora Chantal Grande i Paumier, el senyor Francesc Guardans i Cambó, la senyora Sílvia Munt i Quevedo, la senyora Marta Oliveres i Tortosa, la senyora Pilar Parcerisas i Colomer i la senyora Rosa Vergés i Coma. Enhorabona.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Interpel·lació

al Govern sobre el sector de l'automoció
(tram. 300-00171/08) (retirada)

Tenint en compte que el quart punt de l'ordre del dia el substanciaré després del vuitè i que el sisè punt de l'ordre del dia ha estat retirat...

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques públiques del
Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 300-00176/08)

...anem a substanciar el cinquè, que és la interpellació sobre les polítiques públiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la veritat és que té un punt d'inaudit que, en el context en què ens trobem, i aquest Ple i la realitat que ens envolta ens ho testimonia a cada moment, en un moment, doncs, que tenim la crisi econòmica amb la profunditat que la tenim, que estem immersos, com a país, com a parlament, com a polítics, i la societat civil jo crec que també, en un debat pel finançament, és inaudit, deia, que hàgim de portar en el Ple del Parlament un debat respecte a mesures tan inversemblants, des de la nostra perspectiva, i intentarem demostrar-ho no amb paraules, sinó amb fets i amb proves que creiem molt evidents, debats tan inversemblants, deia, com el de la prohibició de circular a més de vuitanta quilòmetres per hora, o fins i tot a quaranta quilòmetres per hora, a l'entorn de Barcelona, mesura que té certament un origen ambiental però que en qualsevol cas qui l'aplica en aquest cas concret és el Departament en aquest cas d'Interior, raó per la qual, doncs, hem titulat aquesta interpellació d'aquesta manera.

Per què portem aquest debat? Per què portem aquest debat al Ple del Parlament i què és el que en definitiva volem denunciar i sobretot què és el que n'esperem, què és el que pretenem d'aquest debat parlamentari?

Doncs el portem al Ple perquè el Govern de la Generalitat, particularment, i els grups que li donen suport, o el suporten, depèn de en quines ocasions, ens han impedit fer aquest debat en el Parlament. El debat respecte a l'eficiència, el sentit, la utilitat, l'eficàcia d'aquesta mesura concreta, de la prohibició de circular, doncs, a més de vuitanta i en alguns casos a més de quaranta per hora, no s'ha pogut fer en seu parlamentària si no ha estat, sempre, per instància dels grups parlamentaris de l'oposició; mai el Govern ha vingut aquí al Parlament a explicar el pla a iniciativa pròpia.

Per tant, s'ha privat aquest debat al Ple del Parlament, s'ha privat a les comissions, i els en donaré exemples ben concrets, i s'ha privat també, i a vegades amb males

formes, de fer-lo en l'àmbit de la societat civil, quan existien propostes, no ja del Grup de Convergència i Unió, que també existeixen, si no de molts grups organitzats de la societat civil que qüestionaven la bondat, la validesa, la utilitat, doncs, d'aquesta mesura, si més no per aconseguir el fi que ens van dir de bon principi que perseguïen, que era el de la millora de l'ambient atmosfèric.

Per tant, nosaltres el que reclamem, el que demanem és un debat rigorós; demanem un debat amb contrast de dades, i és el que intentarem posar sobre la taula; demanem un debat valoratiu; demanem un debat objectiu i sobretot transparent –transparent– respecte a l'eficàcia, respecte a l'eficiència i respecte al sentit d'una imposició que ha estat senzillament això, una imposició, i a més a més amb tot el que pesa damunt d'aquesta imposició, doncs, de molts i molts radars, de molts i molts ciutadans que en qualsevol cas jo crec que tenen dret a saber per què se'ls posen les multes, tenen dret a saber per què s'imposen, perquè el que es fa és imposar, aquestes mesures.

Per tant, d'aquest debat n'esperem, sintèticament, més transparència, n'esperem més rigor per part del Govern i n'esperem més sentit comú –no hem perdut encara l'esperança, ja entenc que potser és demanar molt–, i n'esperem menys imposicions arbitràries, n'esperem menys restriccions gratuïtes i injustificades, i n'esperem també menys prepotència per part del Govern, i els en donaré alguns exemples al llarg de la intervenció.

Els fets són coneguts de tots. Hi ha un moment en què, per raons ambientals, se'ns diu que s'ha de fer un conjunt de mesures –és veritat–, un conjunt, entre les quals hi ha aquesta, que persegueixen –i en concret se'ns diuen xifres–, doncs, reduir l'emissió d'òxids a l'atmosfera, del trànsit, i reduir les partícules en suspensió, les PM10, de més de deu micres, en suspensió en un entorn molt concret que, certament, té un problema ambiental, no l'hem negat mai.

Però, fixin-se, la seqüència és interessant perquè..., i la tenim perfectament documentada. La primera notícia ens ve de la mà del conseller Baltasar, declaracions a *La Vanguardia*, de novembre de 2007, diu: «Segons el conseller Baltasar» –tradueixo–, «si s'aplica amb èxit la reducció de la velocitat, aconseguirem reduir en un 30 per cent» –en un 30 per cent– «els NOx i les partícules en suspensió.» Bé, la primera notícia.

La segona: programa *Àgora*, 1 d'octubre del 2007, la senyora Comellas, directora general, ja no parla d'un 30 per cent, ja parla d'un 25 per cent. Està testimoniat. Diu: «No, no, un 25.» Bé, no passa res, es va ajustant el tema.

Primer document, una mica més endavant, encara està penjat al web del Servei Català de Trànsit, el senyor Saura diu literalment –és un document també de 2007–: «A vuitanta quilòmetres per hora, les emissions d'òxids de nitrogen es redueixen una mitjana d'un 17 per cent.» Aquestes són les paraules.

Ja en aquell moment, el Reial Automòbil Club de Catalunya els va advertir: «Ei, compte, què estan fent.» I presenta un estudi rigorós, un estudi seriós, que diu:

«Ei, aplicant una metodologia del mateix Departament de Medi Ambient, però aplicant-la de manera correcta, ens podem trobar amb no només que no es redueixin determinades emissions, sinó que s'incrementin» –i això els ho diu el RACC amb un estudi rigorós, no amb simples declaracions– «i reduir com a màxim» –com a màxim– «les partícules en suspensió no un 3 ni un 30, no, un 1, 2 per cent a tot estirar.»

Per què demanem, doncs, responsabilitat i rigor en aquest debat? Perquè la resposta del Departament de Medi Ambient no té nom. La resposta que en aquell moment es dona per part del conseller Baltasar al RACC, el 17 d'octubre, a TV3, diu: «El RACC m'ha decebut molt. M'hauria agradat que tingués més una posició més intel·ligent, però ha adoptat un corporativisme estret i poc constructiu. Es veu un interès ocult.» És a dir, vejam, això no és manera de fer un debat seriós i rigorós sobre dades; això no és manera de contestar un estudi que ens ha portat on ens ha portat.

O sigui, quan algú discrepa del Govern, aquest Govern, que és els reis de la participació ciutadana, quan algú discrepa, no de paraules, aportant estudis rigorosos, els diuen que decep, que té interessos ocults, que fa corporativisme, que és poc constructiu i –no s'ho perdin– que tenen vocació de contaminar, els van arribar a dir, i que defensen no se sap quins obscurs interessos de no sé quina mena; van arribar a utilitzar l'expressió d'«el sindicat dels conductors», una cosa, ens sembla, molt, molt poc seriosa. No és precisament un exemple ni de participació ni de proximitat ni de transparència ni, menys encara, de diàleg, no?

En qualsevol cas, la realitat, honorables consellers, la realitat és tossuda, i van entrar la mesura amb calçador, la van imposar, van incrementar molt la recaptació, això és cert, però a finals d'agost de l'any passat, de 2008, el senyor Baldasano, a qui el Departament de Medi Ambient va encarregar fer el seguiment de la mesura, ens dona les primeres dades. I recorden allò que primer era un 30 per cent –conseller de Medi Ambient–, després un 25 per cent –directora general de Qualitat Ambiental–, després un 17 per cent –Servei Català de Trànsit–? Doncs, ni un 30 ni un 25 ni un 17; ni un 20 ni un 15 ni un 10 ni un 5: un 3 i mig, a tot estirar un 4 per cent de reducció. Dades del mateix departament.

Nosaltres diem: «Escolti, vingui's-ho a explicar al Parlament, amb els seus vots.» Ens diuen: «No, no pot venir la senyora Comellas, ni el senyor Baldasano, ni ningú.» Transparència, voluntat de diàleg i de debat, jo crec que es demostren permetent aquest debat al Parlament.

Però és que encara n'hi ha una de més grossa! Al cap de molt poc temps apareixen unes altres dades, també del mateix Govern de la Generalitat, l'Enquesta metropolitana de mobilitat. I què diu? Que l'ús del transport privat a l'entorn de Barcelona, és a dir, on s'aplica aquesta mesura, ha baixat un 8,7 per cent.

Aleshores, nosaltres, que no tenim un supercomputador com el senyor Baldasano, diem: «Home, no podria haver-hi una correlació directa entre el descens de l'ús privat del vehicle» –dades que ens dona PTOP–

«i la reducció de la contaminació? No podria ser-hi?» I demanem: «Escolti, vinguin, senyor Manel Nadal, responsable de Mobilitat, vinguin senyora Maria Comellas, responsable de Medi Ambient, i ens ho expliquin.» Perquè nosaltres creiem que els fets ens donen la raó. Aquesta mesura no és eficaç, aquesta mesura no és eficient, aquesta mesura, parlant en plata, no serveix per res a l'objectiu per al qual ens van plantejar que hauria de servir.» I després diuen: «No...» I és quan comencen: «No, és que es redueix la sinistralitat i es redueix...» I van embolicant una mica la troca, si em permeten l'expressió, per intentar justificar allò que és injustificable.

I què ens trobem? Curiosíssima, la dada, també. Quan el primer mig any resulta que tenen la fortuna, i ens n'alegrem molt, que es redueix la sinistralitat i la mortalitat en aquesta àrea, nota de premsa del Departament d'Interior, del Servei Català de Trànsit: «Això valida la nostra mesura.» Primer mig any, juny.

El 31 de desembre, que n'han vist alguna, de nota, en aquest sentit? És curiosíssim. Si vostès repassen el web del Departament de Governació, Servei Català de Trànsit, es valora la reducció de la sinistralitat a Lleida, a Tarragona, a les Terres de l'Ebre, a tot arreu menys a l'àrea metropolitana. I després un va a mirar la lletra petita, diu: «Bé, a la província de Barcelona ha pujat la sinistralitat, però això bla, bla, bla, bla, bla.»

Per tant, ni ambientalment ni des de la perspectiva de la sinistralitat s'aguanta aquesta mesura. I nosaltres el que els demanem –el que els demanem– és rigor, transparència, claredat i poder discutir en seu parlamentària i poder discutir en els àmbits on s'ha de discutir –vostès han creat un munt de comissions institucionals–, poder discutir el sentit, la utilitat, el rigor, la validesa, que nosaltres no és que ja especulativament qüestionem com feiem fa un any, és que ja neguem; és que ja neguem que aquesta mesura serveixi o hagi servit per al fi que perseguia, que era reduir, en qualsevol cas, la sinistralitat.

Conseller...

El president

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...tindrem ocasió en la rèplica de parlar-ne una mica més. M'han quedat algunes reflexions prou significatives al tinter.

Hem fet aquesta interpel·lació per tenir més transparència i, sobretot, per demanar-li, a vostè, a vostè, conseller, i al Govern, en definitiva, responsable últim d'aquesta mesura, que rectifiquin –que rectifiquin–, a partir de les dades que vostès mateixos ens han lliurat i que demostren sobradament que aquesta mesura no ha servit per a res.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, coincideixo que és inaudit aquest debat aquí i avui, també. En això és en l'únic que coincideixo, que és inaudit.

I és inaudita la formulació de la seva pròpia interpel·lació, perquè pregunta quines són les polítiques públiques impulsades pel Departament d'Interior amb relació a la prohibició de circular a més de vuitanta quilòmetres per hora. I he de dir que aquest és un acord de govern impulsat pel Departament de Medi Ambient; és a dir, el Departament d'Interior ha gestionat la mesura però no ha pres cap mesura ni ha proposat cap mesura, tot i que, evidentment, hi estic absolutament d'acord.

I aquí està en part la seva confusió. Perquè quin és l'origen d'aquesta mesura? Miri, l'origen és que l'àrea metropolitana de Barcelona és de les poques àrees metropolitanes d'Europa que no té pla d'actuació i que té un nivell de contaminació absolutament desorbitat.

La Unió Europea ha fixat en una directiva uns l·lindars que es sobrepassen en més del 25 per cent a l'àrea metropolitana. I, senyor diputat, sap quin any va fixar això la Unió Europea? Sap de quan és la directiva? Del 96. Què va passar del 96 al 2003? No va passar res –res–, no es va fer res..., que ha fet que ara ens trobem que l'àrea metropolitana de Barcelona és de les zones, no només d'Espanya, que és la segona d'Espanya, sinó de tot Europa amb un nivell de contaminació que està, com a mínim, el 25 per cent per sobre del que diu la Unió Europea.

I, a més a més, parlant d'estudis, hi ha un estudi del Centre d'Epidemiologia Ambiental que diu el següent, senyor diputat –i vostè ho sabia–: explica, evidentment, el nivell de contaminació de l'àrea metropolitana i diu que, si s'apliquessin els l·lindars de l'Organització Mundial de la Salut, tindríem, tenim 3.500 morts prematures, la qual cosa representaria un increment de l'esperança de vida de gairebé catorze mesos; 1.800 ingressos hospitalaris per causes cardiorespiratòries; 5.100 casos de símptomes de bronquitis; 31.000 casos de bronquitis aguda ascendents, i 54.000 crisis d'asma. I diu: «Els acords que ha pres el Govern català no contemplen els acords dels l·lindars de l'Organització Mundial de la Salut, sinó de la Unió Europea», i des d'aquest punt de vista diu que amb les mesures de la Unió Europea evitariem 1.200 morts prematures, i allargaríem l'esperança de vida en cinc mesos. Estudi –que suposo que l'ha llegit; si no, l'hi puc donar– que demostra i concreta a Catalunya la directiva europea, que és laxa amb relació al que diu l'Organització Mundial de la Salut.

Per tant, en funció d'això què hem fet? Fer un pla d'actuació de millora de la qualitat de l'aire a l'àrea metropolitana de Barcelona, que no s'havia fet mai –i vostè ha estat conseller de Medi Ambient. Quina iniciativa ha pres, quina iniciativa va prendre vostè per disminuir la contaminació de l'àrea metropolitana? En va prendre

alguna? Com és possible que estiguem amb un 25 per cent per sobre dels índexs d'Europa? I ara vostè puja aquí i quan prenem un pla d'actuació crítica el pla d'actuació des de la inactivitat i des del retard de més de set anys de no haver pres cap mesura.

Què hem fet amb relació a tot això? Miri, hem fet un pla de setanta-tres mesures –de setanta-tres mesures. Mesures que fan referència al transport terrestre, a l'aeri, al marítim, a les activitats industrials energètiques, a l'àmbit domèstic, a la prevenció i a la sensibilització. Per exemple, mesures amb relació al port: establir milliores en la manipulació de productes pulverulents; renovar anticipadament la flota d'embarcacions; reserva d'espai necessari per al subministrament elèctric en els vaixells; mesures des del punt de vista de les activitats..., setanta-tres mesures, i n'hi ha una que són els vuitanta quilòmetres per hora. Però, senyor diputat, per què l'hem pres, la dels vuitanta quilòmetres per hora? Per què? És que un dia ens vam aixecar i vam dir: «Mira, saps què? Avui no sabem què fer. Farem la dels vuitanta quilòmetres»? Per què? Per dues raons. Primera, perquè el trànsit rodat significa el 50 per cent de la contaminació, el trànsit rodat de l'àrea metropolitana de Barcelona significa el 50 per cent de la contaminació. I segona raó, perquè la Unió Europea té un informe on fa un diagnòstic i un balanç dels cent trenta plans d'actuació que hi ha a Europa amb relació a això, i entre les deu mesures més eficaces assenyala la de disminució de velocitat. Per tant, no és un invent del Govern català, és simplement una transposició de l'informe de la Unió Europea d'entre les deu mesures més eficaces.

I li he de dir una altra cosa. Hem dit sempre, i ho torno a dir aquí, que quan els l·lindars de contaminació es situïn en el que diu la Unió Europea traurem els límits dels vuitanta quilòmetres per hora, els traurem, perquè la mesura dels vuitanta quilòmetres per hora és de contaminació, i per això vostè..., el seu embolic, que em pregunta a mi. De contaminació.

Resultats, senyor diputat. Miri, els resultats són els següents. Avui hi ha un article en *El Periódico*, d'un enginyer industrial, que diu que són uns resultats excel·lents. No diré que són excel·lents, perquè vostè em dirà que faig cofoisme; ara, són positius, per cinc raons. La primera i la més important: el tema de la contaminació. Vostè ha amagat una dada importantíssima: que en els corredors on s'aplica la mesura la contaminació ha disminuït del 7 a l'11 per cent. Evidentment que la contaminació no disminueix en el centre de Barcelona, perquè no hi estan aplicades mesures. En els corredors on s'aplica la mesura estem del 7 a l'11 per cent, i en el conjunt de l'àrea metropolitana –això només a nou mesos de la seva aplicació– estem parlant del 4 i mig per cent. Li sembla insuficient? Què proposa? Alguna de les mesures que no va prendre vostè, proposa avui? El que no va fer, ho proposarà avui? Estarem encantats, en definitiva, d'acollir aquestes mesures. (*Remor de veus.*)

Segona, consum energètic. Segons un estudi de la Universitat Politècnica de Catalunya, s'han estalviat trenta mil tones de combustible i, econòmicament, un estalvi de 44 milions d'euros. Vol dir això, senyor diputat,

que la mesura, que el pla d'actuació que hem pres i la mesura dels vuitanta quilòmetres per hora és com si deixessin de circular diàriament, exactament, 18.500 vehicles –18.500 vehicles.

I, finalment, els accidents. A la província de Barcelona han crescut els accidents mortals, sí; però vostè s'oblida d'una qüestió: que en l'àrea metropolitana, on s'apliquen els vuitanta quilòmetres per hora, han disminuït un 38 per cent. Encara més al nostre favor, perquè han disminuït; mentre que a tota la província de Barcelona s'incrementen, a l'àrea metropolitana de Barcelona disminueixen un 30 per cent.

Que aquesta és una mesura excepcional, que no fa ningú. Miri vostè, senyor diputat, suposo que ho sap –ho hauria de saber–: a Washington, Chicago i Boston, la velocitat entre les autopistes és de cinquanta-cinc milles, vuitanta-vuit quilòmetres per hora; a Nova York, els límits oscil·len entre cinquanta i cinquanta-cinc milles, vuitanta i vuitanta-vuit quilòmetres per hora. Disminució de velocitat per reducció de contaminació a Rotterdam, Estrasburg, a Viena, a Munic... També velocitat variable a Londres, a Birmingham, a Rotterdam, a Amsterdam... I ahir..., ja sé que no és estrangera, però ahir –ahir– la mateixa vicepresidenta del Govern va anunciar que pensaven estendre al conjunt de l'Estat espanyol la velocitat variable.

En resum, senyor diputat, les mesures, el Pla d'actuació i de millora de la qualitat de la contaminació atmosfèrica a l'aire, eren una assignatura pendent, no només des del 96. Vostè sap, segur que sap que l'any 83 aquest Parlament va aprovar una llei en contra de la contaminació atmosfèrica, amb quatre mesures importants. M'agradaria –ja sé que em dirà que no els toca respondre a vostès–..., quines s'han aplicat. Perquè aquestes mesures de l'any 83 aprovades en aquest Parlament també es deien «mesures de restricció del trànsit», de disminució del trànsit. No n'han pres absolutament ni una. I el problema, senyor diputat, sap quin és? Que amb els vuitanta quilòmetres per hora, com diu el Ramon Folch, es perden nou segons per cada quilòmetre de recorregut. Vostè defensa no perdre nou segons, nosaltres defensem que no hi hagi malalts que morin prematurament, 1.200... (*remor de veus*) –no, no ho dic jo, ho diu l'informe del centre científic, no ho dic jo–, que no hi hagin nens amb asma per mesures de disminució de contaminació i, sobretot, que avui ens proposin mesures, que acceptarem si són positives, de tot allò que durant set anys vostès no van fer, i molt especialment quan vostè era el conseller de Medi Ambient.

El president

El senyor Espadaler pot fer la rèplica.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Realment és inaudit: a mi semblava que la interpellació la hi feia jo a vostè, i vostè em ve amb què vam fer i deixar de fer. El que vostè ha citat: vam fer la llei, vam impulsar mesures de revisió del trànsit a través de les ITV i dels límits d'emissions... I s'oblida de dir una cosa: quan van canviar els barems de la Unió Europea? Fa tres anys. Perdoni, per tant,

nosaltres vam complir sempre el que exigia la Unió Europea en el seu moment. Fa tres anys van canviar, i després vostès, emparant-se en una llei que la va fer Convergència i Unió, han fet un conjunt de mesures absolutament ineficients, absolutament.

I diu: «Digui'm vostè què faria?» Home, doncs, d'entrada intentaria complir les obligacions que s'han posat. Perquè vostès, que se senten molt assetjats, haurien d'entendre que aquí el que està assetjat de veritat és el ciutadà que vint-i-quatre hores al dia, de dia i de nit, 365 dies l'any, té els seus radars al clatell, i que han servit per doblar –això sí, eficiència espectacular– la recaptació.

Què més podrien fer? On són els plans de mobilitat dels departaments? És que l'ha aprovat el Departament de Medi Ambient? O el seu departament? Ho deia el decret. On són les apostes pel transport públic? O és que és una aposta pel transport públic apujar-lo un 7 per cent, molt per sobre –sis vegades més– de l'IPC? On són les mesures de les calderes? Escolti, han provat de trucar al 012 algú de vostès? Que també té molt a veure amb la contaminació atmosfèrica. Sap quant han durat aquestes ajudes als ciutadans?, que també estan a dintre d'aquest pla, eh?, tan exigent per als ciutadans i tan poc exigent per al Govern. Del 20 de novembre al 20 de desembre, un meset just. És a dir, han donat subvencions en calderes que no arriben ni a un 5 per cent del que vostès han recaptat a través dels seus magnífics radars. I a sobre ens ve a dir que se senten assetjats i no sé quantes històries més.

I què faríem? Doncs, com a mínim faríem... Perquè, és clar, no em dirà que el Govern no el compleix, el pla! Perquè si aleshores el Govern, a més a més de fer-nos anar a vuitanta, compleix totes les altres mesures del port –que no n'hem vist el programa–, d'AENA –que el més calent és a l'aigüera–, dels plans de mobilitat dels departaments –que no són enlloc–, si a més a més en aquesta reducció del 3,5 per cent hi ha totes aquestes mesures, és que ja és un desastre, no la mesura dels vuitanta, sinó tot el conjunt del pla! Perquè si l'eficiència de tot el decret, que no han implantat, resulta que dona com a resultat aquest, home, la veritat, no em sembla decent.

I si vol que parlem d'articles a *El Periódico*, doncs, jo també tinc articles d'*El Periódico*. Tinc un article d'*El Periódico* del senyor Nadal, en aquest cas, del Reial Automòbil Club, que diu: «Home, governar és buscar complicitats.» Doncs, miri que l'han buscat, vostès, la complicitat: amb el RACC, amb els grups parlamentaris, amb els ciutadans, amb els alcaldes metropolitans... «Governar és donar participació», diu el senyor Nadal. Escolti, a jutjar per les declaracions públiques, no hi ha participat ni el conseller de Política Territorial, en aquesta decisió! I diu: «I governar, cercar complicitats, buscar la participació, i és posar sentit comú.» I en aquesta mesura ni han buscat cap mena de complicitat..., i la prova és el to amb què vostè ha pujat aquí explicant no sé què, que ja cansa, que «és culpa de Convergència i Unió dels últims no sé quants anys....», escolti, ja cansa, conseller.

Aquest pla se l'han fet vostès solets, l'han implementat vostès solets, i només n'ha tingut un d'èxit, que és atemorir la població, que és doblar i triplicar la recaptació per multes. Però ambientalment aquest pla ha estat absolutament nul perquè la mesura és ineficient, perquè és ineficaç, i ha estat absolutament nul perquè de la resta d'obligacions, les que recauen sobre vostès, membres del Govern –plans de mobilitat, ajuda al transport públic–, no n'han implementat ni una –no n'han implementat ni una–, i som aquí per tota aquesta ineficiència.

Per tant, honorable conseller, no ens vingui ara aquí a responsabilitzar: «És que això és culpa de Convergència i Unió...», i no ens vingui a dir una xifra, que deu ser la que deuen intentar tirar com a titular..., diu: «És que ha baixat un 13 o..., un 7 i un 11 per cent.» Escolti, doncs, li demanem: vingui al Parlament i ho expliqui. Per què no deixen venir la senyora Comellas? Per què no deixen venir amb els seus vots el senyor Baldasano, que és el que ha fet els càlculs? Per què no deixen venir el senyor Manel Nadal en aquest Parlament, en aquesta comissió, i que li puguem fer preguntes? I què hi ha del fòrum de la participació? El decret aquest és magnífic. El decret és complet; en té moltes, de mesures, i hi ha un fòrum social per a la participació. Ens podria dir qui –perdoni– carai hi ha participat, en aquesta mesura? Perquè, hi insisteixo, ni el conseller Nadal no hi ha participat. Una de dues: o no va anar a les comissions institucionals que preveu el decret a fer la seva feina, si creien el PSC, el conseller Nadal i els alcaldes metropolitans que això era un desastre, o fan comèdia quan el conseller Nadal surt i diu: «Oh!, aquesta mesura...» Ja va sortir fa un any; és la mateixa història.

Per tant, li demanem transparència, li demanem rigor, li demanem capacitat d'acceptar la crítica..., i no surti aquí a responsabilitzar a tort i a dret i l'obra de govern de no sé qui, de no sé què més... Escolti, li demanem responsabilitat sobre els seus actes, li demanem coherència, li demanem que, tant com els exigeix als pobres ciutadans que tenen els seus radars al clatell, aquests radars els posi també al clatell del Govern –els posi també al clatell del Govern.

I... em pot sortir a llistar quin són els plans de mobilitat que han fet els departaments? El seu departament l'ha aprovat, el pla de mobilitat? El decret deia que ho havia de fer abans del 31 de desembre. El Departament de Medi Ambient ho ha fet?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

L'Ajuntament de Barcelona ho ha fet? No ho ha fet ningú.

Per tant, senyor conseller, si us plau, li demanem rigor, li demanem que recapiti, que ho reconsideri, que posi transparència i que rectifiqui. I no em parli del món mundial, que ja en parlarem en un altre debat –no dispo de més temps–, perquè li'n podríem treure molts,

d'exemples. I a vostè l'han traït les paraules; diu: «A totes aquestes ciutats hi ha...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

«...doncs, límits de velocitat variables.» Carai! És el que li demanem: que a les tres de la nit no hàgim d'anar a vuitanta per hora pels seus capricis.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no he sentit ni una sola observació positiva de què farien vostès o per què no ho van fer. És a dir, la contaminació de l'àrea metropolitana de Barcelona no neix el 2003, ens la trobem el 2003 (*remor de veus*) –ens la trobem el 2003. I quan a Europa hi han cent trenta plans d'actuació –cent trenta; no sis o set, cent trenta–, a Catalunya no hi és. Per què no hi és? Quines mesures s'han pres?

Segona. Vostè ens demana rigor. Home, a vostè li sembla poc important l'informe de salut, que li he llegit les conclusions, amb el que diu? És tan gruixut el que diu que quan ho dic jo, llegint, vostès diuen que exagero; fixi's vostè si és gruixut, això. Quan jo lleigeixo el que diu aquí –tres mil persones de mort prematura, segons l'OMS, l'Organització Mundial de la Salut–, vostès diuen: «Oh!, demagògia!» Això no ho dic jo, ho diu l'informe. I, quan dic que hi han les principals ciutats d'Europa amb reducció de velocitat per disminuir la contaminació, no ho dic jo –no ho dic jo.

Suport. Miri, jo estic molt content que algunes associacions de sinistralitat –Stop Accidents, l'Associació per a la Prevenció del Trànsit, la Plataforma del Transport Públic, Comissions Obreres– donin suport a això, estic absolutament... Però més enllà d'això hi ha una persona, que estic segur que vostè comparteix amb mi la seva capacitat i professionalitat, que es diu Ramon Folch, possiblement és la persona més reconeguda per tothom –per tothom, per tothom–, eh?, que ha fet diversos articles en els diaris amb relació a aquest tema. N'hi ha un, que va fer fa uns mesos, que deia: «Apresúrate despacio.» Valorava positivament els vuitanta quilòmetres per hora i deia: «Es un plan pormenorizado una sola de cuyas disposiciones ha polarizado toda la atención, con arreglo al principio de la épica ante el chocolate del loro que tanto nos fascina últimamente.»

I continua: «Así se ha instalado el generalizado convencimiento de que el Gobierno, sin más» –«sin más», que és el que vostè intenta dir, que se'n ha ocorregut un dia com una idea d'aquestes estrambòtiques–, «ha limitado a ochenta kilómetros por hora la velocidad en las carreteras de los alrededores de Barcelona. Las demás setenta y dos medidas del plan y su sentido glo-

bal parecen irrelevantes. A la tremolina mediática se han sumado personas e instituciones que me temo no han leído el decreto.» Diu: «Lo que más me incomoda de este plan» –sap què diu?– «es que ha tardado mucho en hacerse.» I acaba dient: «La medida sanitaria de los ochenta kilómetros por hora, por tanto, tiene efecto bien positivo en época de creciente escasez energética y de exceso de CO₂ atmosférico. ¿A qué viene pues tanto remilgo?» Ramon Folch.

Però fa molt pocs dies n'ha fet un altre, titulat «Polèmica per una diferència de minuts», on diu el següent: «En el pitjor dels casos es perden tres minuts»; en el recorregut més llarg, vint quilòmetres, tres minuts. I diu: «La qüestió, doncs, no és el temps perdut, la qüestió és el benefici aconseguit en termes de seguretat en una zona de trànsit dens, i hi hem guanyat en termes d'estalvi de gasolina i de disminució d'emissions.» També diu: «Diuen que també en fluïdesa. On és el problema, doncs?» Comparteixo l'opinió del Ramon Folch.

I, per tant, el que estem discutint aquí –el que estem discutint aquí–, senyor diputat, li ho torno a dir, és si estem disposats a perdre nou segons per quilòmetre, si estem disposats, en el recorregut més llarg, a perdre tres minuts, o estem disposats a altres valors. Aquesta idea que es perd llibertat..., miri, quan es posen semàfors es perd llibertat, una part de llibertat, perquè quan es posa vermell no pots passar. (*Veus de fons.*) I quan es van... Sí, sí, sí... (*veus de fons*), sí, sí, sí. I quan es prenen mesures de disminució de la velocitat fins que hi hagin llimdars de contaminació acceptables per la Unió Europea, es perd llibertat a canvi de més salut, de més seguretat, de menys congestió.

I, per tant, senyor diputat, el Govern català –el Govern català– va prendre un acord amb el vot afirmatiu de tots els seus consellers i conselleres, i el Govern català mantindrà amb fermesa aquest pla perquè està convençut que és un pla que millorarà la salut de les persones.

El president

El setè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre el nou model de finançament autonòmic (tram. 300-00170/08)

...és la interpel·lació sobre el nou model de finançament... (*Veus de fons.*) És que és una interpel·lació. (*Pausa.*) Estàvem al setè punt de l'ordre del dia, i que és del nou model de finançament. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyores diputats, aquesta interpel·lació amb relació a com està evolucionant la negociació del nou model de finançament que ens ha d'afectar, també, a Catalunya, té un motiu que penso que val la pena exposar abans de formular la interpel·lació pròpiament dita.

La negativa dels grups parlamentaris que donen suport al Govern en el seu moment davant de la petició d'altres grups d'aquesta cambra per tal que vingués el conseller i el Govern en aquest Parlament i acceptar un debat extraordinari per conèixer en primer terme, allà on cal fer-ho, que és en el Parlament de Catalunya, com evoluciona, precisament, aquesta negociació tan important, aquesta negativa, com dic, per part dels tres partits que donen suport al Govern és un primer motiu pel qual pensem que té molt de sentit aquesta interpel·lació, davant, precisament, d'aquest intent del Govern de fugir d'estudi, de no donar explicacions i donar-les en altres àmbits, en altres fòrums, com en parlarem després, on trobem positiu que es faci, però ens sembla que precisament hauria de ser la cambra catalana el primer lloc on aquestes explicacions amb relació al nou model de finançament es donin, per tal de poder facilitar el debat amb la resta de grups.

La segona és la nostra voluntat, la del Grup Parlamentari Popular, de posar llum sobre una negociació que al nostre entendre s'està portant amb una excessiva foscor i amb un mecanisme o un mètode poc transparent i que pensem –és la nostra manera de veure-ho– que és del tot imprescindible que en aquesta cambra se'n pugui parlar, se'n pugui rendir comptes i es pugui debatre.

Vull començar, però, aquesta interpel·lació felicitant el conseller. Vull felicitar-lo en nom del nostre grup parlamentari i vull felicitar-lo perquè vostè realment mereix una felicitació. Vostè és una persona que sap ficar-se en un camí sense sortida com en el que s'ha ficat des de ja fa temps i sortir-se'n, o almenys semblar que se'n surt, sense cap mena de problema.

Això, a Girona, si m'ho permet, conseller –vostè sap que sóc diputat gironí–, tenim un terme col·loquial, cordial, que defineix les persones que tenen aquesta habilitat, aquesta capacitat de sortir-ne, d'un carreró en el qual estava enfangat, i que se'n surt amb una habilitat, en fi, extraordinària, no? D'això, com dic, col·loquialment a Girona en diem «ser un xicot trempat». I, això, si m'ho permet, amb un to col·loquial i amb tota la cordialitat que vostè sap que li tinc, podríem dir, per tant, en aquests moments que vostè és un conseller trempat, molt trempat. I li explicaré per què.

Vostè en aquests moments està en una situació molt enfangada –molt enfangada– i té l'habilitat d'aparentar davant de l'opinió pública que això va molt bé. Vostè, senyor conseller, sap, i ho sap perfectament, encara que no ho pugui reconèixer públicament, que ha fracassat en el seu objectiu de desplegament de l'Estatut pel que fa al model de finançament en els terminis que s'havien establert; però no només en els terminis, també en el model que vostè defensava i que vostè i jo hem debatut ja en alguna ocasió en aquest Parlament, i que sap perfectament que vostès han exposat un model que portar-lo a la pràctica no és possible.

I vostè en aquests moments no pot donar cap mena d'explicació que justifiqui per què el model en aquests moments no està funcionant, si no fos reconèixer l'error des del seu primer moment. N'hem parlat en altres ocasions. Nosaltres sempre hem defensat la possibilitat de modificar el model que hi havia i que en aquests

moments permetria que Catalunya tingués ja un finançament més adient, més adequat a les seves necessitats, però per l'obstinació del Govern d'utilitzar un camí que no és l'adequat ens trobem encara en aquests moments en una situació pèssima, sense existència d'aquesta solució.

S'equivoca, a més a més, en les seves previsions econòmiques, s'ha equivocat; ho hem vist ja en el Parlament. Es va equivocar en les previsions econòmiques a l'hora de fer el pressupost del 2008 quan va pressupostar que el Govern de la Generalitat tindria un dèficit de 500 milions d'euros, i vostè mateix ens ha explicat en els documents oficials de la mateixa conselleria que el dèficit que tindrem finalment en la liquidació del pressupost del 2008 serà de 2.500 milions d'euros, és a dir, cinc vegades més del pressupostat. Això no ho explica; en les reunions que fa, aquestes coses no les explica.

Però, a més a més, en la previsió de pressupost que fa per al 2009, vostè sap que havent previst un dèficit de 2.500 milions d'euros, si es mantingués la proporció de desviació que hem tingut el 2008, el 2009 ens podem acabar trobant amb un dèficit de l'ordre dels 5.000, o 6.000, o 7.000, o 8.000 milions d'euros, que, sumats als del 2008, vol dir que ens situarem al final del 2009 en un dèficit que fàcilment –prengui'n nota, perquè això ho recordarem d'aquí a un any– podria voltar els 8.000 o els 10.000 milions d'euros, sumant els dèficits d'aquests dos anys. Això no ho explica, vostè, però aquesta és la realitat. I, en canvi, estem discutint d'un model la repercussió, l'afectació econòmica del qual sobre la millora del finançament..., no sabem de quina xifra parlem, però que previsiblement no servirà ni tan sols per tancar el forat econòmic que vostès han generat a Catalunya.

A més a més, té un tercer agreujant, i és que a vostè el president de Catalunya no l'ajuda, el president de la Generalitat no l'ajuda; en la negociació amb el PSOE, el seu partit associat, no l'ajuda, perquè no aconsegueix que els compromisos adquirits per aquest partit en boca del seu secretari general s'acabin complint.

Però és que a més a més el mateix president del Govern espanyol, el president Zapatero, l'enganya, a vostè, perquè li diu que farà unes coses i després no les fa. I li envia un document, a través del ministre Solbes, que vostè ràpidament agafa els micròfons i surt a dir que no hi està d'acord, que es planta, que és una proposta que està bé, que és un petit avenç, però que és del tot insuficient. I li diu –cop de porta als morros al ministre del seu propi partit, company espanyol– que aquest model no és el que vostè li està demanant i que segurament el president Zapatero li havia promès.

I en aquest carreró sense sortida fa veure que es planta, fa veure que això és inacceptable, intenta fer creure a tothom que això no es pot acceptar de cap manera, però segueix negociant i no ens dona ni una sola xifra. Envia un document nou al Govern espanyol, que surt del mateix Govern català, negociat inclús o fins i tot amb Convergència i Unió, però segueix sense donar-nos ni una sola explicació de quina és la resposta, de quines són les xifres, i vol continuar mantenint la unitat d'acció de les forces catalanes davant d'aquesta situació.

Fa veure que es planta, com dic..., segueix negociant. Sap que l'Estatut no es complirà; vostè sap que l'Estatut en els termes que està redactat no es complirà, però no ho pot confessar. Sap que la xifra serà insuficient, però no ho ha pogut confessar, malgrat que el president del Govern ha dit que la xifra serà suficient; vostè sap que no ho és, però no ho pot confessar.

I, davant d'aquesta situació, què fa vostè? D'aquí, la seva gran habilitat. En aquesta situació, davant d'aquesta situació, en lloc de venir al Parlament a sotmetre's a un debat extraordinari sobre la matèria, el que fa és reunir la societat civil el dilluns d'aquesta mateixa setmana, patronals i sindicats, amb una gran habilitat, per exposar-los com evoluciona la negociació; evidentment, no els explica res del que jo li acabo de dir en aquesta tribuna, d'això no en parla, i surt d'aquella reunió, vostè, la del dia 19, amb un recolzament de la societat civil, almenys en termes econòmics i socials, que li diuen a vostè que segueixi negociant, que no hi ha problema de temps..., ja no hi ha problema de terminis, després d'haver incomplert sistemàticament els tres terminis marcats durant l'any passat, ara li diuen que no hi ha problema de terminis, que segueixi negociant. Vostè tapa els incompliments del Govern socialista, del Govern Zapatero, del Zapatero amic de Catalunya que vostès tant aprecien, i segueix sense donar-nos ni una sola xifra. Aquesta és la seva gran habilitat. Per això li deia que és un conseller molt trempat, perquè davant d'aquesta situació tan complexa, tan enfangada, vostè surt i encara ens vindrà avui a dir que això va bé, que no hi ha problema i que tindrem un gran finançament d'aquí a pocs dies. Però el 2008 s'ha acabat sense finançament nou, el 2009 està ja en marxa i tenim un pressupost que serà clarament molt deficitari.

Però en aquesta pel·lícula, senyor conseller, hi ha un protagonista molt important, com li he dit, que és el president del seu Govern amic, al qual vostè hauria d'exigir responsabilitat sobre el que està passant, ja per no parlar del que li diuen els seus socis de govern, per no fer referència a declaracions que han fet els presidents dels partits que l'acompanyen on a vostè li diuen, precisament, que no utilitzi el Partit Popular com a fantasma o li diuen, precisament, que és impossible acceptar un model que no compleixi al cent per cent el que l'Estatut de Catalunya defineix. I vostè va fent la ziga-zaga com si aquí no passés res.

I al final arribem a aquest debat, a aquesta interpellació, on li demanem el següent. Vostè, senyor conseller, ens hauria de poder explicar quina és la situació real avui. Ens hauria de poder explicar si finalment tindrem un model de finançament que serveixi per finançar les necessitats reals que té Catalunya en l'àmbit de la sanitat, en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit del benestar social; si servirà o no per eixugar el dèficit que tenim, o si servirà per tenir més dèficit, per endeutar més la Generalitat, que ens obligui a incrementar els impostos i que els acabem pagant entre tots els ciutadans.

Què pensa fer a partir d'ara en aquests moments, senyor conseller? Quina és la xifra que vostè, com a membre d'aquest Govern, considera que seria raonable? El senyor Zapatero ens ha dit que segur que hi haurà una

xifra suficient. Ens pot dir vostè què interpreta com una xifra suficient? Encara confia vostè en la paraula del president del Govern? Ens pot donar resposta a aquestes preguntes?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern té la paraula el conseller d'Economia i Finances, l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyors diputats, és un honor poder comparèixer davant d'aquesta cambra per atendre aquesta interpellació sobre un tema de tant interès.

La veritat és que jo esperava, de la intervenció del senyor diputat, alguns elements que permetessin realment substanciar el debat a partir d'una crítica fonamentada; no els he apreciat. Diu que ens hem equivocat, que ens hem equivocat d'estratègia, que hem portat les coses a un carreró que no se sap ben bé si ens en sortirem, però no ens acaba de dir per què ni què hauríem d'haver fet. Diu: «No es complirà l'Estatut! No es complirà la xifra que seria raonable!» Bé, en tot cas, escolti'm, estem negociant perquè es compleixi l'Estatut i perquè es compleixi la xifra que nosaltres considerem, les xifres, les quanties, que han de resoldre, que han d'ajudar a resoldre els problemes que tenim.

Per què estem treballant? Home, estem treballant sota dos principis fonamentals: un canvi real de model, d'aquest model que és fruit del pacte de l'any 2001 –del pacte del conjunt de comunitats autònomes i del Govern de l'Estat–, que en aquell moment presidia..., formava el govern del Partit Popular, i que és un govern que la realitat ens demostra que ha perjudicat Catalunya, que ens ha portat al lloc on estem ara, que té múltiples insuficiències.

De manera que hem de fer un canvi real de model, per això estem treballant; un model que ens garanteixi una capacitat de decisió que ara no tenim, que garanteixi que una part important dels impostos que paguem els catalans reverteixin directament en el Govern de la Generalitat, que garanteixi que hi ha mecanismes de solidaritat efectivament potents perquè no passi com ara que ens acaben penalitzant, i un model, naturalment, que ens doni una suficiència de recursos de la qual avui no disposem.

Jo crec que avui tothom ho accepta que hi ha d'haver un canvi de model. Ho accepta tothom, i un canvi de veritat de model, no un retoc dels models anteriors. I a la vegada, naturalment, un principi fonamental que guia la nostra negociació, que guia la posició del Govern: s'ha de respectar el que diu l'Estatut. Ha de ser un model escrupolosament respectuós amb tot allò que preveu l'Estatut. És sobre aquesta base sobre la que estem treballant.

Efectivament, el dia 9 d'agost, em sembla que tots ho vam constatar, es va incomplir el termini fixat per l'Estatut. I el Govern va fer el que havia de fer. Fins a l'últim dia va tractar que no s'incomplís aquest termini, és a dir, que tinguéssim ja aprovat un nou model de finançament, i en el moment en què es va produir aquest incompliment vam dir que hi havia hagut poca voluntat política perquè es complís i que nosaltres seguiríem treballant per tal de disposar del model de finançament que vol l'Estatut.

El dia 30 de desembre, el Govern de l'Estat va enviar unes propostes sense xifres. Deia «Proposta base per a un acord». Immediatament, el Govern de la Generalitat es va posicionar. Es va posicionar, jo crec que amb una posició molt ponderada. Dient «hi ha avenços»; «aquest document obre vies que no tenia el document del mes de juliol» –aquelles bases molt elementals que va trametre el Govern de l'Estat– «però encara hi ha insuficiències molt importants».

Ja veu que és una posició ponderada, que queda allunyada de les dues posicions que vostè ens ha atribuït i que m'ha atribuït a mi particularment. Una, la d'anar donant un missatge, que això ja està fet. Escolti'm, vostè repassi el que hem anat dient des del Govern i veurà com desgraciadament fins ara no ho hem pogut dir això. I també, l'altra reacció que m'ha atribuït, que és la que vam sortir dient que..., em sembla que va dir fins i tot «tancant, donant un cop de porta al senyor Solbes» o una expressió d'aquest tipus, no? Tampoc! No, no, ni una cosa ni l'altra.

Ni vam rebutjar ni vam..., ni estem tractant de dir que tot va com una seda, i que l'acord és imminent perquè ja el tenim aquí, no? Cap de les dues coses. Hem dit: hi ha avenços importants, és veritat, en alguns aspectes substancials, però encara hi ha insuficiències molt serioses. Insuficiències tant pel que fa a la garantia que hi haurà un canvi de model. Dependrà de com s'implementin les peces d'aquestes bases que proposa el Govern de l'Estat com pel que fa al respecte del que diu l'Estat, del model que ha de sortir de l'Estatut; les dues coses. És la posició en la que estem.

Què s'ha de fer en aquest cas? Doncs el que vam fer. Escolti, si és una proposta base per a un acord, el que s'ha de fer és observacions a aquesta proposta base per a un acord. Perquè un acord només és possible com a resultat de la suma de la voluntat de les parts que han de signar l'acord; l'acord no és fruit de la imposició, ni que una de les parts accepti sense més, incondicionalment, el que li diu l'altra. De manera que estem negociant. Això és el que succeeix: estem negociant.

I naturalment, com que estem negociant, varem enviar unes observacions per fer possible aquest acord. Home!, són observacions prou substancials, algunes d'elles, és veritat, però també són observacions prou raonables com per establir les bases d'aquest possible acord. I en això estem treballant.

Vostè ha aprofitat la seva intervenció per parlar també del dèficit i de les previsions del Govern. Posats a barrejar-ho, ho podem barrejar tot, no? Escolti'm, diu: «Vam errar en les previsions econòmiques.» Sí, com tothom

—com tothom. Em pot dir fa un any qui va realment fer les previsions apropiades sobre el que succeiria aquest any 2000..., l'any passat, l'any 2008? En creixement? En dèficit? En atur? Em pot dir, qui ho va encertar? Quins...? Ni un sol organisme internacional en aquell moment. Ni un govern no podia preveure que succeiria, l'any 2008, el que va succeir. I en aquests moments, en aquests mateixos moments, respecte a l'any 2009, ja ho veu vostè, les previsions s'han hagut de revisar, totes, naturalment, a la baixa —totes. I fins i tot previsions revisades a la baixa, al cap d'una setmana s'han de tornar a revisar.

De manera que..., que la situació ha empitjorat, en tot el que són les variables fonamentals, això em sembla que és d'una evidència total. Ningú va preveure que l'any 2008 hi hauria un creixement del PIB com el que hi va haver al final, evidentment; ni de l'atur, ni del dèficit, ni de res. Per cert, vostè m'atribueix a mi coses que jo encara no he pogut dir, que quina és l'estimació de dèficit per a l'any 2008? Repassi i no trobarà enlloc que jo hagi anunciat l'estimació de dèficit de la Generalitat per a l'any 2008. No ho he fet.

Jo no he estimat el dèficit que tindrem l'any 2008, entre altres coses perquè encara no tenim les liquidacions a punt. Quan les tinguem, naturalment, les proporcionarem. Sí que he dit, òbviament, que hi ha elements que ens fan dir que el dèficit serà superior al que s'havia previst. És clar que sí! Perquè hi ha hagut un ensorrament dels ingressos molt més gran del que s'havia previst en aquell moment. Per descomptat.

De manera que en això estem, escolti'm. Ara està negociant el Govern de la Generalitat amb el Govern de l'Estat, per tal de tenir un bon finançament. I hi ha un temps per a cada cosa, m'entén? Hi ha un temps per negociar, hi ha un temps per fer debats d'una gran repercussió pública; hi ha un temps per expressar les discrepàncies; hi ha un temps per atacar el Govern; hi ha un temps per fer manifestacions filosòfiques. Jo ara podria dedicar-me a criticar el Govern del PP pel que va fer en el seu moment. Serviria per a alguna cosa, això? Serviria per a alguna cosa? Jo el que vull és que el PP a Catalunya recolzi el Govern de l'Estat..., el Govern de la Generalitat quan està negociant amb el Govern de l'Estat. Això és el que els demano.

Perquè en la negociació hi ha dues bandes; en una banda hi ha el Govern de la Generalitat i a l'altra hi ha el Govern de l'Estat, negociant. Compte!, no barallant-se, necessàriament. Home, les negociacions sempre comporten un cert grau de confrontació, naturalment que sí. Si no, què és una negociació? I en aquesta negociació jo vull saber, el Grup Popular del Parlament de Catalunya a quin costat està? A qui recolza? Quines posicions vol reforçar i quines vol afeblir? Vol convertir en un espectacle aquesta negociació? Aquesta és la qüestió rellevant avui. I hem de fer tot el que calgui per tenir un bon finançament al servei del país. Això és el que cal, avui, aquí a Catalunya.

I aquesta és la qüestió fonamental. Ja hi haurà un temps, no es preocupi per valorar l'acord, o el no-acord. Ja hi haurà un temps, escolti'm! Ja hi haurà un temps per dir: «aquest acord ens sembla insuficient», o no; o «ens

sembla magnífic». Perquè també hi hem participat, també hem contribuït a fer-lo possible. Ja hi haurà un temps per passar comptes. Home!, comptes se n'han de passar sempre, a veure si m'entén, per això hi ha el Parlament, per fiscalitzar, per descomptar. Però escolti'm, també per ajudar que el país hi surti guanyant. Per això, també: per ajudar que el país hi surti guanyant.

Escolti, nosaltres hem fet, més que ningú, per fer possible l'expressió de la unitat del país en aquesta qüestió. Sense protagonismes d'aquest tipus, perquè és un tema de país, no de Govern. I ho hem fet des del primer dia. Quan va començar aquesta etapa final, jo me'n recordo aquí al Parlament. Vam reunir els mitjans i vam dir: «Ara toca». I vam fer dues coses, anar junts a Catalunya, i, naturalment, negociar i negociar amb el Govern de l'Estat, que és amb qui hem de negociar. Això és el que vam fer, el primer dia. I hi hem esmerçat tots els esforços del món perquè aquesta unitat fos possible; de totes les forces polítiques catalanes, i naturalment, del país. Darrere de la unitat de les forces polítiques, perquè el país ens demana això. Ens diu: «Home!, escolteu, nosaltres donem tota la unitat, nosaltres estem darrere dels plantejaments del Govern, però les forces polítiques hauríeu de donar exemple, no?», i tenen raó.

Vostè em critica que ens reuníssim amb els sindicats i amb els empresaris, per informar, rebre consell i demanar suport? Vostè em critica que féssim això? I doncs què hem de fer sinó? Amb els empresaris, amb els sindicats, amb les universitats, amb els col·legis professionals, amb totes aquelles entitats representatives del país, naturalment que sí. I això ens dóna més força. Que se sàpiga que el país està al darrere.

Com ens donaria més força que se sabés que totes les forces polítiques estan al darrere, que és per això que haurien de servir avui —avui—, en aquest temps en què estem ara, els debats al Parlament. Com voldria que servissin aquestes interpellacions, i com —no en tinguin dubte—, el president el primer, voldria que servís qualsevol debat que es fes al Parlament, per això, per enfortir les posicions de Catalunya.

Ara, si pel que ha de servir és per donar un espectacle depriment de baralles entre nosaltres, perdoni'm, millor que ho fem quan hagin acabat totes aquestes negociacions. I em sembla que en això estarem tots d'acord, no? De manera que, hi ha les bases perquè el Parlament es pugui expressar amb tota la seva fortalesa i amb tota la seva unitat dient a Espanya, al seu conjunt: Catalunya està unida darrere d'aquesta qüestió? No en tingui cap dubte que farem el que calgui.

Aquesta és la posició del Govern de la Generalitat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat, senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, honorable conseller, amb l'habilitat que el caracteritza, vostè esquivava absolutament les preguntes neuràlgiques que jo

li faig. Les esquivia, amb l'habilitat que a vostè el caracteritza.

He començat dient que jo no criticava en absolut aquesta reunió amb els agents socials i econòmics catalans. Al contrari, penso que és positiva. Jo el que li he dit és que vostè no podia menystenir la cambra catalana, que és molt diferent. I que vostè no podia prescindir dels grups parlamentaris que no donen suport al Govern i no donar cap mena d'explicació del que està passant. I això és molt diferent de poder-se reunir o no amb els agents socials, que a mi em sembla personalment molt bé que ho faci, eh?, molt bé; però jo no he dit en cap moment que jo criticués això.

I vostè em diu a mi: «Escolti, vostè no puja aquí i em diu què és el que hauríem d'haver fet?». Escolti'm, però si és vostè que ho ha de fer; si és el Govern que ha de fer el que ha de fer. És el senyor Montilla que va sortir dient, quan li van preguntar «com està funcionant això?», que va dir «estem fent el que hem de fer». Aquestes van ser les paraules del president Montilla. Una explicació brillant del que està fent, una explicació brillant.

I vostè, a més a més, fa trampes quan em pregunta quina és la posició del Partit Popular de Catalunya en aquesta matèria perquè la coneix perfectament. La coneix perquè en el seu despatx se li ha explicat més d'una vegada, i la coneix perquè se li ha explicat des d'aquesta tribuna, en més d'una ocasió. I vostè sap que el Partit Popular de Catalunya aposta decididament per una millora del finançament de Catalunya i que ho fa des de fa anys. No des de fa anys només des d'aquí.

Des de fa anys també des de les instàncies en què ha governat. I vostè ha dit aquí una cosa que m'ha semblat molt greu, que ha dit que el model de finançament que hi havia «va perjudicar Catalunya». Escolti!, un model de finançament que va permetre multiplicar per tres tan sols en quatre o cinc anys la quantitat de recursos gestionats des de 9.000 fins a 37.000 milions d'euros, la Generalitat; això en el marc d'un model de finançament instaurat des del 2001. No, no, però és que perdoni, vostè se'n riu. Escolti, en vuit anys de govern del Partit Popular a Espanya, amb un president que a vostès els podia caure molt antipàtic, però en aquests vuit anys el model de finançament a Espanya es va modificar dues vegades, eh? El 1997 i el 2002 –dues vegades. Dues millores substancials per a Catalunya. No voldria ara fer tot el repàs de traspassos de competències importantíssims que en aquella època es van aconseguir per a Catalunya, i quines millores això va provocar sobre la societat catalana durant els vuit anys del Govern –antipàtic per a vostès– del senyor Aznar.

Em vol explicar vostè a mi una sola millora que en cinc anys del Govern del senyor Zapatero hagi tingut Catalunya? Ni una! Zero millores! Traspassos de competències, zero; model de finançament en cinc anys, zero. I des del 2005, el Partit Popular, des d'aquesta tribuna –i li ho recordava l'altre dia en el debat de presupostos– ha vingut demanant això. Escolti, el senyor Zapatero, molt simpàtic, però finançament, zero; traspassos, zero; compliment de compromisos, zero; paraula donada, incomplerta. Ens vol explicar on està el traspàs de Rodalies Renfe, que fa un any ens deien que

era imminent, i altres coses importants que no han vingut a Catalunya? Escolti, això, jo li he preguntat. Vostè encara se'n refia? Vostè es pensa que ens en podem refiar? Si el recolzament nostre el té tot. Si li ho he dit abans. L'estem recolzant des del començament. Però, clar, ens agradaria veure resultats. I fa que perdem el temps més de dos anys.

Catalunya porta més de dos anys perduts en un debat insistent, mal enfocat i mal gestionat, que no permet que avui encara Catalunya tingui un nou model de finançament que ja podria tenir; i no el té per la ineficàcia d'aquest enfocament, com li deia.

Per cert, vostè em diu que «ningú és capaç de preveure què passaria un any més tard». No, no, i tant que sí que hi ha algú capaç de preveure-ho. Si és que nosaltres li ho hem dit reiteradament des d'aquí. Si és que avui fa un any del famós debat entre el senyor Pizarro i el senyor Zapatero, on se li explicava al senyor... –Solbes, perdó–, se li explicava què és el que passaria al cap d'un any. I avui s'han complert totes les previsions que li fèiem. És el senyor Solbes el que s'equivocava. I des d'aquesta tribuna li hem fet nosaltres previsions. I vostè ens ha dit que no i després s'han complert. Home!, li agraeixo –això sí que ho he de fer–, li agraeixo que reconegui avui aquí que es va equivocar; li ho agraeixo. Perquè és la primera vegada que sento el conseller que surt aquí i diu «sí, em vaig equivocar». Ja era hora –ja era hora–, es va equivocar. Ara, aquesta equivocació qui la paga després? Qui la paga, l'equivocació? Perquè aquí no passa res. Aquí venim, no assumim cap responsabilitat... «Sí senyor, m'he equivocat. On vaig dir que tindríem un dèficit de 500 milions d'euros en tindrem previsiblement 2.500.» No passa res, multiplicat per cinc. Això engreixa l'endeutament acumulat, però és que en el 2009 serà encara pitjor. I qui ho pagarà tot això?

Això no tindrà un efecte després sobre la pressió fiscal per poder anar eixugant tota aquesta situació? És d'això del que em queixo. I jo li he preguntat des d'aquesta tribuna: què pensa fer vostè a partir d'avui? I això és el que vostè no m'explica. I em diu: «Escolti, el Partit Popular el que vull és que m'ajudi.» Però si l'estem ajudant des del primer dia! I vostè sap, a més a més, que li convé la nostra ajuda. Al Govern de Catalunya li convé la presència del Partit Popular de Catalunya i del Partit Popular espanyol, amb un plantejament de model de finançament que sigui positiu però que sigui versemblant, i que sigui realista, i que sigui viable.

I, si no, escolti, vostè ho veurà, quan finalment també es posi de manifest un altre dels enganys que tots els ciutadans de Catalunya han hagut de suportar durant aquests dos anys, mentre se'ls ha intentat fer creure que aquest era un acord bilateral –que no és la realitat, perquè la realitat és que l'acord és multilateral–, i quan vostè seguiu, o el representant que el senyor Montilla hi destini, a la taula del Consell de Política Fiscal i Financera, allà trobarà també el Partit Popular, eh? Allà a qui no trobarà és Convergència i Unió. El Partit Popular sí que l'hi trobarà, allà, eh? I si vostè ha estat capaç d'acceptar, o de pactar, o d'acordar un model de finançament que sigui compatible amb la legislació vigent...

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...i que a més a més sigui un bon model de finançament per a Catalunya, que té el nostre recolzament per aconseguir-ho, en aquella taula s'aprovarà aquest model. I després vostè vindrà aquí i ens el defensarà, suposo; el que no sé què faran llavors seran el seus socis de govern, d'Esquerra Republicana, per exemple, no sé què faran. Sí que imagino què farà Convergència i Unió, perquè no el podrà recolzar, evidentment...

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...però vostè tindrà el recolzament que el Partit Popular li pot donar si vostè fa els deures ben fets, cosa que fins al dia d'avui no ha fet, i Catalunya en paga les conseqüències.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller pot intervenir.

El conseller d'Economia i Finances

No em dec saber explicar, senyor Millo, miri, no em dec saber explicar. (*Rialles*.) Nosaltres li expliquem el que fem, és clar que sí, i fem el que hem de fer. Home, no ens limitem a aquesta frase, ni el president ni jo, no?, expliquem el que estem fent: estem tractant que es compleixi l'Estatut –vostè no?, vostè no vol que es compleixi l'Estatut?, vostè no està treballant perquè es compleixi l'Estatut? (*veus de fons*), vostè no està treballant perquè es compleixi l'Estatut? –i negociant amb el Govern de l'Estat. I li estic explicant com ho estem fent.

Vostè em diu: «Home, a mi em toca criticar, no dir el que han de fer.» No, si jo això ho entenc; no, si això ja m'ho sé dels debats, que vostès no ens han de dir el que hem de fer, no és la seva feina, és només criticar. El que sí que li demano és que, una vegada em diu: «S'equivoquen», em digui en què; o sigui, que em concreti la crítica, perquè, si no, em resulta molt difícil, m'entén? No li dic que em digui l'alternativa, això ja ho dono per perdut. I em temo que per raons substancials no me la dirà, l'alternativa. O sigui, el veig incapaç de dir-me l'alternativa, deixi-m'ho dir clar. No la hi demano, però concreti'm la crítica.

Quan em diu: «No fan el que han de fer»... Per què? «No haurien d'haver fet això.» Digui-m'ho així. «Ni allò, ni allò, ni allò altre.» Perquè em temo que al final..., sap què em passa?, que cada vegada que l'escolto acabo tenint la sensació que el nostre error, que vostè troba inacceptable, és que vulguem que es compleixi l'Estatut, miri què li dic. I, home, què vol que li digui?, això un error no ho és. Ho hem de fer, ens toca fer-ho. Qui és el guardià de l'Estatut, si no aquest Parlament i el Govern de Catalunya? M'ho explicarà, vostè, per favor? O no ho hem de fer?

I aleshores això té moltes derivades. Una, la del bilateralisme: «No, és que això..., s'ha de ser multilateral.» Bé, miri, ja m'està demostrant que vostè no vol que es compleixi l'Estatut, entén?, perquè l'Estatut diu el que diu. Compte!, no consagra tampoc una relació només bilateral, eh?, tinguem-ho tots present, això. Però sí que consagra una relació en què hi ha elements de bilateralitat i elements de caràcter general, deixin-m'ho dir així. Perquè això de «multilateral» té la seva interpretació que no és massa correcta; dona la impressió que es reuneixen disset més el Govern i ara es posen d'acord sense més, no? No és això. No, una cosa és que sigui de caràcter general, i l'altra vol dir un procediment multilateral.

La prova que no es així és que, fixi's, ara mateix, per tractar d'arribar a una fórmula de caràcter general, el que hi ha són contactes bilaterals successius; no sé si l'expressió sona una mica rara, però és això el que està passant, m'entén? Contactes bilaterals successius, *bilaterals*. Li agradarà o no, però són així. O, si no, vagi repassant els presidents de les comunitats governades pel Partit Popular, a veure si es reuneixen tots en cor o d'un en un.

Això té les seves derivades, és evident, però aquesta és la realitat! Nosaltres no hem de fer que es compleixi, no ens toca. Aquest és el gran error. Doncs, miri, en aquest cas, jo crec que és vostè qui està equivocat en plantejar-ho d'aquesta manera.

No entraré en altres qüestions més de... Vostè ha citat els èxits del Govern del Partit Popular... Doncs, miri, se'ls hauria pogut estalviar, m'entén?, aquests èxits, perquè miri on som: tractant de veure com ho fem per reformar aquest sistema de finançament i canviar-lo de veritat –canviar-lo de veritat. I vam haver d'esperar que arribés el senyor Zapatero perquè al cap d'un any poguéssim trobar una vàlvula de sortida en una situació molt complicada per al finançament autonòmic, i vam trobar la fórmula que va servir en el tema de la sanitat, recordi-ho, de tan bé que anava tot! En un any i mig el senyor Zapatero va poder ajudar-nos, ens vam posar d'acord en una reforma que ens va donar un cert respir en una situació molt complicada. O sigui que ja ho veu vostè.

I respecte a les previsions, miri, jo, la veritat és que m'he quedat una mica sorprès en veure el seu entusiasme ara en proclamar els encerts del senyor Pizarro, no? El senyor Pizarro es deu haver quedat sorprès en veure que ara li han sortit valedors inesperats. Jo crec que no se'n recorda ningú, del senyor Pizarro, ara, per sort; però, miri, aquí el PP de Catalunya ha trobat en el senyor Pizarro un líder inesperat. Els felicito, no?

En el moment en què el senyor Pizarro va fer un pronòstic com el que va fer, era un pronòstic catastrofista, en aquell moment (*remor de veus*) –en aquell moment–, i només cal que vostè ho vagi comparant amb moltes altres de les previsions que es van fer. Aquesta és la realitat.

La veritat és que, escolti'm, a mi no m'ha costat mai acceptar-ho quan hi ha hagut errors. Em sembla que a vostè mateix, en el debat de pressupostos, li vaig re-

conèixer, naturalment, que nosaltres, en les previsions de l'any –em sembla que vostè em va retreure les del 2008, no?, en aquell moment–, ens havíem equivocat en les previsions. És clar que sí! Com no ho havia de fer, si estaven escrites les previsions i teníem ja constataades les xifres de creixement del PIB fins al tercer trimestre, em sembla? Naturalment que ho vaig reconèixer, com li ho reconec ara; les previsions s'estan revisant cada dia. A això li vol dir vostè «error»? Digui-li «error», sí, escolti... Ara, entengui'm, és que és un error...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...compartit per tothom, perquè la situació és la que és.

I, amb relació al tema que vostè ha suscitat, jo crec que, francament, el dèficit que tenim és un dèficit provocat per una situació determinada; el finançament ens ha d'ajudar, evidentment, a reduir el dèficit. Però, sobretot, el finançament el que ens ha d'ajudar a fer és que disposem dels instruments necessaris perquè puguem tirar endavant tot el que fa falta avui tirar endavant en aquest país. I per això no podem nosaltres conformar-nos amb un mer retoc, eh? Hem de fer un canvi real de model, que ens permeti disposar d'aquells instruments que són imprescindibles avui per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a... *(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.)* És que és una interpellació, i abans ja he dit exactament el mateix.

Suspenem la sessió, que aquesta tarda reprendrem a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Atès que ha estat presentada una sol·licitud de l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, l'honorable senyor Joan Saura, i d'acord amb l'article 72.3 del Reglament del Parlament, els faig avinent que la pregunta que consta amb el número 10 de l'ordre del dia, i que és la pregunta sobre les polèmiques que afecten el Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, se substanciarà a continuació de la pregunta número 6 de l'ordre del dia.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment d'una sentència del Tribunal Suprem sobre l'ús de les llengües oficials en el sistema educatiu (tram. 317-00212/08)

I comencem les preguntes al president de la Generalitat. Té la paraula per formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. El mes de desembre vam conèixer una sentència ferma del tribunal superior, en aquest cas el Tribunal Suprem, d'una sentència prèvia del Tribunal Superior de Justícia, que condemna la Generalitat per no permetre i per no respectar el bilingüisme a les escoles catalanes. Una sentència judicial ferma del tribunal superior en aquest ordenament, el Tribunal Suprem.

Per tant, tenint en compte aquesta situació que obliga la Generalitat a respectar aquesta educació bilingüe, tenint en compte això, tenint en compte que aquest Grup Parlamentari de Ciutadans li ha demanat formalment, senyor Montilla, una reunió per debatre sobre com aplicar aquesta sentència i sobre la futura Llei d'educació, volem conèixer de primera mà, ja que tampoc hem rebut resposta a aquesta demanda de poder dialogar i debatre sobre el model educatiu català, ens agradaria conèixer quina és l'opinió del senyor Montilla respecte a aquesta sentència i com pensen aplicar-la, perquè entenem que és fonamental tenir un president de la Generalitat que respecti la justícia, que respecti les sentències del Tribunal Suprem, i les quatre sentències, per cert, que ja van del Tribunal Superior de Justícia.

Per tant, quina és la seva opinió i com pensa aplicar el seu Govern la sentència del Tribunal Suprem?, ja que estic convençut que vostè vol aplicar les sentències judicials.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no hi ha cap sentència en els termes en què vostè s'ha expressat, condemnatòria, cap a la Generalitat de Catalunya. I la

Generalitat de Catalunya, el seu Govern, té per norma complir les sentències i complir les lleis.

El president

Té la paraula el senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Montilla, de tant en tant podria dir la veritat –de tant en tant podria dir la veritat. Vostè té sentència del Tribunal Suprem, com vostè sap, confirmatòria de la condemnatòria del Tribunal Superior de Justícia. I li llegiré –perquè vostè l’ha llegit, i el seu Govern em consta que també– el que diu aquesta sentència, en part.

Diu que no troba raonable... «razonable la omisión objeto del debate procesal». I diu que el dret a educar en les llengües oficials a Catalunya no és un dret només legalment reconegut, sinó que és «un derecho que no tiene que ser solamente teórico o ilusorio, sino real y efectivo». I li està dient, si vostè no se’n recorda, just el que li vam dir fa vuit mesos; és això, és tan senzill com això. Ha de complir vostè amb la llei, senyor Montilla, ha de complir amb les sentències.

Miri, nosaltres volem per a Catalunya un president que compleixi les sentències dels tribunals. Volem un president que respecti i dialogui amb els grups de l’oposició i pugui debatre sobre els temes que estan sobre la taula. Si vostè ha optat pel silenci i per mirar cap a un altre costat, està clar que vostè no pot ser el president de tots els catalans. I nosaltres volem un president per a tots els catalans.

Per tant, si vostè no vol escoltar els tribunals, que ens sembla molt greu..., perquè els ciutadans han de complir les sentències, oi?, doncs vostès també han de complir les sentències. Si no els agrada, també l’han de complir.

Des de Ciutadans estem convençuts que un president de la Generalitat ha de complir amb la llei i amb les sentències. I si vostè no vol escoltar aquest grup parlamentari ni reunir-se amb un grup per debatre i dialogar democràticament, si vostè no vol escoltar la sentència, no es preocupi que escoltarà, però, els ciutadans davant de la Generalitat.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no he escoltat la paraula «condemna». És a dir, és que se l’ha oblidat, vostè? Primer ha dit «condemna», després ha dit «li ho llegeixo», i no he escoltat aquest terme. Ho dic perquè, miri, en els termes que s’expressa la sentència..., i les observacions que fa les té en compte el Govern de Catalunya, que és el primer que compleix i fa complir les lleis.

Per cert, totes les lleis vigents, fins i tot aquesta, per nosaltres fonamental i que vostè ignora repetidament,

que és l’Estatut, el nostre Estatut d’autonomia de Catalunya.

Per tant, escolti, aplicar totes les lleis, tenir en compte totes les lleis, respectar totes les lleis i totes les sentències, això és el que fem, això és el que a alguns ens agradaria que també fes vostè.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el conflicte de Gaza (tram. 317-00214/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d’Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Benvolgut president, ahir mateix el món assistia a la proclamació del quaranta-quatrè president dels Estats Units. Barack Hussein Obama, com s’ha destacat, és ara per ara sinònim d’esperança, d’una nova manera d’encarar les relacions americanes amb el món.

Al mateix temps, acaben també vint-i-quatre dies d’assetjament i bombardejos a la Franja de Gaza; més de 1.300 morts i una situació de devastació material en són el primer resultat.

Un cop més, la societat catalana s’ha manifestat en el mateix sentit que bona part de la comunitat internacional, com han fet les mateixes Nacions Unides: «La treva» –ha dit– «és imprescindible i ha de ser duradora, i cal la immediata obertura de corredors humanitaris per garantir l’atenció bàsica a una població que fa un any i mig que viu un bloqueig absolut a Gaza.»

Ha exigit la fi dels bombardejos de tota mena, el fi de la violència, que no comença amb els atacs dels darrers dies, sinó que fa quaranta anys que dura. I un cop més ha exigit, com féu el Consell de Seguretat ja el 1967, que Israel es retiri dels territoris ocupats a Gaza i Cisjordània.

El mateix secretari de les Nacions Unides ens deia ahir des de Gaza mateix que davant de l’assassinat de civils calen investigacions exhaustives, explicacions i, si és el cas, rendició de comptes. Ban Ki-moon advertia que tothom està obligat pel dret humanitari i mostrava la seva preocupació per l’impacte d’aquesta darrera crisi a llarg termini.

La nostra veu com a país no pot amagar-se darrere de falsos debats sobre manifestacions. Les crítiques a les actuacions del Govern israelià són tan legítimes com les fetes a l’Administració Bush durant la guerra de l’Iraq i fruit d’un desig de justícia i no de l’antisemitisme.

El nostre país ha destacat sempre pel convenciment que la violència no és el camí per a la resolució dels

conflictes. Catalunya s'ha manifestat per la pau, promovent l'objecció de consciència, protagonitzant les manifestacions contra les guerres preventives i contra els bombardejos de civils arreu del món, i també com a país té vocació internacional des de la seva societat i les seves institucions.

És per això que volem conèixer, senyor president, la seva opinió sobre aquest conflicte i les actuacions de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, nosaltres varem condemnar l'espiral de violència i de destrucció a Gaza, també els llançaments de míssils per part de Hamas a Israel, les matances de civils i la resposta desproporcionada d'Israel. I varem demanar un alto el foc immediat i permanent.

Aquest cap de setmana, com vostè sap, s'ha obert una finestra a l'esperança. I dic que s'ha obert perquè, si bé és cert que la treva encara és temporal, ha estat una voluntat de les parts, i no ho és menys que la diplomàcia europea ha estat un element decisiu per aconseguir-la.

Ara hem de treballar tots perquè la treva es converteixi en una pau duradora. Aquest ha de ser l'objectiu de tots plegats. Aconseguir un acord de pau no serà fàcil, i la història ens ho ha demostrat, no?, més d'una vegada, desgraciadament, però és possible. Els elements per a aquest acord estan sobre la taula: la Conferència de Madrid, els acords d'Oslo, les propostes de Clinton, la iniciativa àrab de pau i les resolucions de Nacions Unides. Hi ha elements suficients per a la negociació; manca, però, la voluntat política per arribar a un acord i fer els sacrificis necessaris per aconseguir una pau justa i estable que posi fi al conflicte.

Avui tenim també una altra prioritat encara més urgent, que és l'ajuda a la població de Gaza, que travessa una situació de gravíssima crisi humanitària, i la reconstrucció, que és absolutament necessària.

Com vostè sap, l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament ja ha enviat ajuda d'emergència a Gaza; l'esforç continuarà, i ens plantejarem com participar en la reconstrucció, perquè és un deure moral i humanitari, i perquè per aquest Govern els territoris palestins són també una prioritat per a la nostra cooperació, d'acord amb el pla que va aprovar aquest Parlament.

Aquesta guerra ha demostrat un cop més que la violència i l'ús de la força no són la solució. La guerra o la superioritat militar no porta més seguretat ni ajuda a aconseguir la pau. Ho va dir ahir precisament el president Obama.

Perquè estem convençuts que només a partir de la llibertat, del diàleg i de la negociació podem avançar cap a una pau justa i duradora, una pau que tingui en compte

els interessos de les parts, la realitat sobre el terreny i els principis del dret internacional.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les recents actuacions públiques del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 317-00210/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, comparteix vostè les coses que ha fet i ha dit el conseller d'Interior del Govern de Catalunya en els darrers dies?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Jo no conec totes les coses que ha fet i ha dit el conseller d'Interior aquests darrers dies (*remor de veus*); algunes formen part, suposo, a més a més, de la seva vida personal, o com a líder de partit, o fins i tot íntima. (*Remor de veus.*)

Com a responsable del Govern, els fets i els posicionaments que ha adoptat en nom del Govern, evidentment que sí.

El president

El senyor Sirera pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Bé, jo lamento profundament, senyor Montilla, que a vostè li facin tanta gràcia, no?, les coses que fa el senyor Saura, i ho entenc, perquè, òbviament, amb l'actitud que té el senyor Saura, si vostè no riu, doncs, es posaria a plorar, no?

Però, miri, el que ha fet en els darrers dies el senyor Saura és posar en entredit el Govern de Catalunya, els ciutadans de Catalunya, el Govern de la Generalitat, no? Ens ha ficat a tots en un terrible embolic, senyor Montilla.

Vostè creu sincerament que és normal que el seu conseller d'Interior assisteixi a una manifestació en contra d'Israel en què es criden consignes a favor de Hamas?

Vostè creu que..., a banda de la greu irresponsabilitat que suposa que el conseller d'Interior assisteixi a una manifestació considerada, per cert, pels Mossos d'alt risc..., doncs, en aquesta manifestació una persona agafi

una pistola amb la cara tapada i pugui passejar-se pels carrers de Barcelona? Vostè creu, senyor Montilla, que aquesta és la imatge internacional que han de donar Barcelona i Catalunya?

Coneix, senyor Montilla, algun país democràtic del món en què una persona es pugui passejar pels carrers d'una ciutat amb la cara tapada, amb una pistola, sense que els Mossos d'Esquadra, comandats pel senyor Saura, ni la identifiquin ni la detinguin? Vostè creu que és normal?

Vostè creu que és normal que el conseller d'Interior qualifiqui aquest fet de *performance*? Està d'acord, vostè, com a president de la Generalitat, en la qualificació que va fer el senyor Saura d'aquesta maleïda fotografia?

Coneix, senyor president de la Generalitat, algun país democràtic del món en què un conseller, un membre del Govern, digui que va a una manifestació en contra d'Israel com altres van a manifestacions en contra del terrorisme, en aquest cas, d'ETA? Vostè creu que és seriós, per part d'un membre del Govern de Catalunya, fer aquestes afirmacions?

Miri, senyor Montilla, vostè comparteix, ho acaba de dir, el que fa en el terreny polític el senyor Saura. I li dic que, des del nostre grup parlamentari, ens fa molta pena que vostè comparteixi els embolics tremends en què ens fica el senyor Saura, no? (*Rialles.*) Poden riure, però crec que el tema no és per riure, eh?

La pregunta que li fem, senyor Montilla, és què està passant a Catalunya, senyor Montilla? La mateixa pregunta que li fa...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...l'ambaixador d'Israel.

La dignitat del Govern de Catalunya no pot dependre, senyor president, del pes de dotze diputats d'aquesta cambra. I, per tant...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...jo li demano, senyor president, que actuï com a president i no com a secretari general del seu partit.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, torno a reafirmar-me en l'excel·lent tasca que desenvolupen els consellers i també el conseller Saura.

Miri, jo no sóc partidari de limitar el dret a la manifestació a ningú –a ningú. Per tant, limitació del dret a manifestació dels responsables polítics, cap. Segur

que vostè, segurament, ha anat a poques manifestacions, però molts membres d'aquí sí, i segurament no han compartit tots els eslògans ni totes les posicions que han adoptat membres d'una manifestació.

Per cert, miri, no faci demagogia amb aquesta foto, que vostè sap perfectament el que és aquesta foto, eh? Vostè ho sap. (*Remor de veus.*) Ja ha aconseguit la foto, ja en té prou... (*Remor de veus.*)

Miri, vostè ha anat a poques manifestacions, ho repetixo, però molts membres d'aquí..., i no sempre es comparteixen ni les actituds ni les manifestacions verbals, quan és una manifestació plural, no contra Israel –vostè ha dit: «Una manifestació contra Israel»–, una manifestació a favor de la pau i contra la guerra, encara que hi hagi membres que segurament no comparteixen en la seva globalitat aquesta afirmació, però aquestes eren les característiques en un país com el nostre, que vostè sap que estan –un país, Catalunya, i una societat, la catalana– en contra de les guerres i a favor de la pau, i ho han demostrat també en el passat i avui també ho manifesten.

Miri, del que estem parlant, per tant, no és d'una *performance*, com vostè diu, sinó del dret (*forta remor de veus*) legítim a manifestar-se...

El president

Senyores diputades, senyors diputats.

El president de la Generalitat

...del dret legítim a manifestar-se d'un dirigent polític. I, ho repetixo, jo no sóc partidari...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...d'aquesta limitació. Que quedi clar.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la invasió de les competències de la Generalitat en matèria de caixes d'estalvis i sobre les negociacions del nou model de finançament (tram. 317-00211/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president del Govern de Catalunya, avui fa tres anys del pacte anomenat o conegut..., del pacte entre el senyor Mas i el senyor Zapatero, que va tenir també el suport del seu grup parla-

mentari, el Grup del PSC, el Grup d'Iniciativa per Catalunya i, evidentment, no podia ser d'altra manera, del Grup de Convergència i Unió.

Fa tres anys i moltes coses han passat. Jo no vull mirar enrere (*remor de veus i rialles*), però crec que sí que hem de saber... No estic mirant enrere. Ja sé que cou, senyors de Convergència i Unió. Però no estic mirant enrere. El que vull dir és que n'hem d'aprendre tots plegats –n'hem d'aprendre tots plegats–, dels errors que hem fet entre tots en èpoques passades.

I en aquests tres anys han passat moltes coses; una de molt important. Crec que tots nosaltres, els quatre grups de la cambra que en el seu moment vàrem impulsar l'Estatut, però també agents econòmics i socials, patronals, cambres de comerç, sindicats, tots, estem una mica més escaldats. I com bé se sap –saviesa popular– el gat escaldat de l'aigua fuig, senyor president.

I avui hem vist com aquelles paraules que es deien des de Madrid que semblava que ho havien de solucionar tot poca cosa solucionen. Estem davant d'un atzucac com és el model de finançament. El Govern ha fet una contraproposta, una reformulació, una esmena a la totalitat, diguem-li com vulguem, per corregir les deficiències profundes que tenia el model del senyor Solbes, el model del Govern espanyol.

Tenim properament convocat, en fase de convocatòria, un consell de política fiscal i financera. Jo crec, senyor president, que ens hem de plantar. Si no hi ha un canvi qualitatiu en el document del Govern espanyol, ens hem de plantar; vostè al capdavant, aquest Govern s'ha de plantar.

I s'ha de plantar perquè, fixi-s'hi, lluny de voler resoldre situacions com la del finançament, sembla que a Madrid tenen altra feina, eh?; ho estem veient aquests dies amb el tema de les caixes d'estalvis. Hem escoltat alguns dirigents importants a Madrid dient que, davant de les batusses entre la senyora Aguirre, el senyor Gallardón i algú altre, han de reformar les caixes, quan aquí sap vostè perfectament que hi tenim competència, lluny de resoldre temes seriosos com els de la crisi, perquè les propostes que fan alguns membres del seu Govern, en un sector com l'automoció, han rebut un zero com a resposta per part del Govern de l'Estat. No hi ha ni interès ni voluntat de fer canvis estructurals, i el finançament n'és un.

Senyor president, aquí sí que hem de forçar la bilateralitat, sigui per activa o per passiva, sigui perquè hi ha acord o perquè no n'hi ha. Si no és bon acord, no pot haver-hi acord i ens hem de plantar. Perquè, senyor president, la bilateralitat no te la donen, la bilateralitat es guanya, la bilateralitat s'exerceix.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, respecte al tema del finançament, certament, no hi ha grans novetats respecte al que ja hem dit en altres ocasions, els darrers dies, tant el conseller Castells com jo mateix. La darrera setmana s'han produït avenços, és innegable; ara ja hi ha una proposta de bases per a un acord formulada pel Govern de l'Estat, però no hi ha acord, tal com vostè diu, perquè encara resten moltes coses per concretar, de les quals dependrà que el nou model compleixi o no l'Estatut de Catalunya.

Avenços i insuficiències que van constatar la part catalana de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals; avenços com el compromís de fer una aportació addicional de recursos, l'acceptació de l'anivellament com un aspecte clau del nou model, la consideració de la població, l'actualització anual de les variables bàsiques, la creació del fons de competitivitat, recursos per a la normalització lingüística i altres aspectes tributaris que vostè coneix perfectament.

Avenços, per tant, en la línia del que recull el nostre Estatut, però conté també manifestes insuficiències, perquè el nou model ha de suposar un canvi real amb relació a l'actual i la proposta no ofereix garanties suficients de canvi, perquè pot no garantir la correcció del model actual, per les indefinicions de l'evolució del model, per l'omissió d'alguns dels indicadors que preveu l'Estatut, per la falta de garanties del compliment de la lleialtat institucional, a més de no determinar ni la quantia addicional de recursos, ni les variables i ponderacions utilitzats per a la seva distribució, ni el percentatge d'anivellament i altres aspectes sectorials que apareixen en el document que vostè coneix perfectament.

Per tant, avenços sí, insuficiències també. Cal continuar negociant. És el que estem fent i farem, amb serenitat i fermesa, amb el suport majoritari d'aquesta cambra i de la societat catalana. Ha estat i serà una negociació dura; cal, per tant, intel·ligència, fermesa, perseverança i confiança en nosaltres mateixos. La tenim i la tindrem, i ens en sortirem. Com altres no se'n sortiran a intentar canviar la legislació en aquest moment vigent pel que fa referència a caixes d'estalvis, perquè, si tenen un problema a Caixa Madrid, la comunitat i l'ajuntament el que no han de fer és embolicar i intentar envair unes competències de la Generalitat de Catalunya atorgades pel nou Estatut, i evidentment això sí que ho defensarem.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la constitució, les funcions i el grau d'autonomia del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 317-00213/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, president. Molt honorable president Montilla, l'actualitat política sempre té moltes facetes, però els polítics, a l'hora de fer una mirada a l'actualitat, poques vegades posem el focus de la reflexió en el terreny de la cultura. I avui la cultura està prenent dimensions que van més enllà de les disciplines clàssiques de la creativitat artística. És bo que de tant en tant, des de l'òptica política i des de l'òptica de govern, expressem la nostra percepció, les nostres apostes i les nostres prioritats en aquest terreny de la cultura.

Aquest matí, el Parlament ha aprovat la proposta feta per la Presidència de la Generalitat de constituir el Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya. Tots els grups s'han pronunciat a l'hora d'avaluar o no el consell. No hi ha hagut unanimitat, però ara mateix l'important no són les matemàtiques dels vots, sinó el fet que s'hagi donat llum verda a una iniciativa pionera en el nostre entorn polític territorial.

La Llei del Consell de la Cultura i de les Arts ha estat una llei impulsada pel primer govern d'esquerres i duta a bon terme pel Govern que vostè presideix. És per això que després d'haver sentit aquest matí la valoració dels grups parlamentaris sobre la posada en marxa del consell, i atès que la iniciativa de la proposta dels seus membres ha vingut, com marca la llei, de Presidència, jo vull aprofitar l'avinentsa de les preguntes reglamentàries per demanar-li la seva valoració, la reflexió com a president sobre la constitució del consell, sobre les seves funcions, sobre el grau d'autonomia i de llibertat que considera que haurà de tenir, i que ens digui què representa aquesta iniciativa catalana per al reconeixement dels homes i dones que treballen en el difícil camp de la creativitat artística.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament avui mateix, com vostè deia, hem nomenat els onze membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i les Arts, culminant un projecte iniciat pel president Maragall. D'acord amb les previsions de la llei, com a president vaig formular la proposta dels candidats, que va tenir entrada en aquest Parlament a finals del mes passat. Aquest matí ningú ha qüestionat la vàlua dels onze membres. Dues setmanes després d'entrada la proposta aquí al Parlament, dissabte passat, els vaig convocar, amb

el conseller Tresserras, per saludar-los, per conèixer-ne personalment alguns d'ells, i al mateix temps per dir-los que no els tornaria a convocar un cop fossin nomenats pel Parlament, perquè no volem interferir en la seva tasca a partir d'ara. (*Remor de veus.*) I més enllà de les funcions que tenen assignades per llei, sí que crec necessari fer algunes reflexions respecte d'aquesta elecció.

Aquest és el primer consell de la cultura i de les arts que es constitueix al sud d'Europa. Això vol dir que hauríem de procurar ser un referent a Espanya i a Europa. Hem de demostrar al país que sí que som capaços d'enllaçar amb la nostra millor tradició, que ha comptat en el passat amb institucions independents de prestigi, aquí i fora d'aquí. El Govern, per tant, els demana que treballin per reforçar el reconeixement i l'admiració de la societat catalana per la seva mateixa cultura. Ens cal recuperar la confiança i l'autoestima no pas perquè el que fem és nostre exclusivament, sinó perquè el que fem és bo. Ara podem fer del diàleg una bandera i podem garantir millor la llibertat i la independència dels creadors, evitant tota ingerència i evitant també la temptació de la dependència. Totes dues actituds són enemigues de l'excel·lència creativa.

A més, estic convençut que aquest també serà un òrgan al servei del descobriment de nous talents artístics i creadors. Els protagonismes o les crítiques individuals ara haurien de passar a un segon pla, perquè és aquesta institució que neix la que ha de guanyar prestigi davant de la gent, davant de l'opinió publicada a la pública, davant de la societat, en definitiva, no?

Estic convençut que hem fet el que calia i que el temps ens donarà la raó a tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la revisió de les previsions econòmiques del Govern i sobre les mesures per a combatre la crisi (tram. 317-00215/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, no nego que la majoria dels debats que hem tingut avui en aquesta sessió són importants, fins i tot alguns d'ells clarament transcendents, però ens sembla, des de Convergència i Unió, que hi ha una prioritat absoluta i una urgència màxima, que és la situació econòmica del país. Si no s'aconsegueix sobresortir d'aquesta situació clarament negativa que estem vivint en el terreny econòmic, després alguns d'aquests debats potser ja no tindran sentit i, a més a més, probablement hi haurà poc a repartir, perquè no s'haurà creat la riquesa que s'hauria de crear.

I vull recordar que, quan es parla de Catalunya i de la identitat catalana, molt sovint es parla de cultura, i està ben fet, de llengua, i està ben fet, d'institucions, de dret civil, de tot el que vostè vulgui; però una part de la identitat catalana també és el seu teixit productiu, també és el seu teixit econòmic, i els valors que han acompanyat històricament la creació d'aquest mateix teixit productiu.

El Govern espanyol fa pocs dies va enviar a Brussel·les una previsió a la baixa sobre el que pot passar econòmicament l'any 2009 per al conjunt de l'Estat espanyol. Brussel·les ha corregit aquestes previsions dient que això anirà pitjor per a Espanya. I la pregunta que jo li faig és: el Govern de la Generalitat, en aquest terreny de previsions econòmiques, què pensa fer? Pensa revisar les previsions que va fer ara fa..., uns mesos enrere? I, sobretot, que ens traslladi a aquest Parlament les reflexions que en aquest inici d'any està fent el Govern de la Generalitat per fer front a aquesta situació econòmica, que –desenganyem-nos– s'està deteriorant i, en alguns sectors, a marxes forçades.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, compartim la preocupació que vostè expressa. No sols la compartim, sinó que estem prenent decisions i mesures des de fa ja molts mesos; les primeres, com vostè sap, el primer paquet de mesures, unes dotzenes de mesures, tot just el mes d'abril de l'any passat. És cert que des del mes d'abril fins ara la situació econòmica s'ha anat deteriorant a Catalunya, a Espanya, a Europa, als Estats Units, al Japó.

És cert que, com vostè sap també, nosaltres, quan vàrem presentar els nostres pressupostos i les nostres previsions, va ser una mica després que ho fes el Govern de Madrid. Les nostres estan segurament més tocant la realitat que les que ha revisat el Govern de l'Estat, entre altres coses per raó de temps. Evidentment que a nosaltres també ens tocarà revisar aquestes previsions, les previsions de creixement, les previsions pel que fa referència també al creixement de l'atur –ho faran tots els governs, ho estan fent altres governs europeus, com vostè sap perfectament–, a la vegada que, a més de revisar els indicadors, el quadre macroeconòmic, el que estem fent és prendre mesures, en la mesura de les nostres possibilitats, amb els instruments de què disposem. Mesures que són referent també a altres territoris, on han estat algunes d'elles copiades pels governs, i mesures que fins i tot algun servei d'estudis d'algun banc molt important ha valorat molt positivament.

Vostè coneix perfectament les mesures que estem prenent, hem anat donant publicitat a totes les que tenen relació amb la gent que es queda sense feina, amb les famílies que estan mancades de recursos, i també amb les empreses que necessiten en aquest moment, més que mai, el suport d'aquest Govern.

Això és el que estem fent. Suposo que vostè és coneixedor d'aquestes mesures, ho repeteixo, si més no perquè les hem anat anunciant al llarg dels mesos en què hem anat desenvolupant aquest primer paquet de mesures, ja des del mes d'abril.

El president

Senyor Mas, pot repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarró

Miri, senyor president, si han de revisar les xifres de creixement i d'ocupació, facin-ho ja. Què estan esperant? Que la situació es segueixi deteriorant? Vostè diu: «Ho farem.» Facin-ho. Perquè sap quin és el problema que nosaltres veiem? Veiem que vostès en aquest terreny econòmic van allò que en podríem dir «a pas de tortuga», i a més a més amb el cap ficat dintre de la closca, moltes vegades sense veure la realitat.

I, escolti'm, aquestes mesures que vostès estan prenent o que diuen que estan prenent, doncs, no estan causant els efectes que haurien de causar, perquè es segueixen destruint, i molts, llocs de treball, i segueixen tancant moltes empreses, no sempre les grans que surten a la llum pública, sinó moltes de petites, i fins i tot micro-empreses, no? Per tant, escolti, jo crec que vostès han de donar un pas endavant i no poden funcionar a pas de tortuga.

La Generalitat de Catalunya en el terreny econòmic s'ha convertit en una administració gairebé irrellevant, i això és el que no pot ser, i cal lideratge en aquest sentit. Jo, perquè vegi el sentit propositiu de Convergència i Unió, els anuncio que nosaltres entrarem en els propers dies una proposició de llei...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...per a una línia especial de crèdit a la microempresa i als autònoms, i els demano que hi donin suport, perquè aquests són els que...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...quan van als bancs i a les caixes –perdó, senyor president–, aquests no poden obtenir aquests diners, perquè precisament, si els grans tenen problemes, imagini's els petits.

El president

Senyor president, quinze segons.

El president de la Generalitat

Bé, miri, certament que les mesures que estan prenent totes els governs estan demostrant, una mica, les dificul-

tats per aconseguir els objectius: des dels Estats Units, al Regne Unit, a la mateixa Europa.

Per cert, en aquesta línia que vostè planteja, com vostè sap, els esforços que ha fet la Generalitat ja, l'última línia...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...l'últim acord, en concret, del mes de desembre, és més que notable. Per tant, si aquesta és la novetat i la gran proposta, benvinguda, l'estudiarem amb molt de gust.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les polèmiques que afecten el Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 310-00268/08)

...la formula l'honorable senyor Felip Puig, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Conseller Saura, amb relació a la manifestació per la pau a Gaza del dia 10 de gener, ens pot dir quina valoració fa de les conseqüències de la seva actuació? I ens pot contestar si havia prèviament informat el president de la Generalitat de la seva iniciativa i, en aquest cas, si el va autoritzar a fer-ho?

El president

El senyor Saura, l'honorable senyor Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. No sé si en l'anterior Govern els membres dels partits demanaven permís al president de la Generalitat. En aquest Govern els responsables dels partits no demanen al president de la Generalitat permís per assistir a manifestacions.

El president

El senyor Puig té la paraula.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Puig i Godes

Bé, senyor Saura, no m'ha contestat a la valoració de la seva actuació, però, en tot cas, i sense entrar en el debat en si pel que fa a la iniciativa de la manifestació, legítima i comprensible des de molts punts de vista i des de moltes sensibilitats, volem valorar la seva actuació

com a màxim responsable de la seguretat d'aquest país, com a cap de la policia de Catalunya.

Observem una vegada més –no és la primera vegada– que vostè no és conscient de la responsabilitat de les obligacions que va assumir quan va prometre el càrrec de conseller d'Interior. Vostè ha d'aportar fiabilitat, seguretat, confiança, ordre, garantir la llibertat al conjunt del país. I més enllà dels seus drets individuals i institucionals –que també tenen, per cert, controladors aeris, cirurgians, metges d'urgència o els policies que té sota les seves ordres–, de l'imperatiu ètic a què ha apel·lat, vostè dirigeix la seguretat dels ciutadans de Catalunya i ha de garantir la llibertat de tots els ciutadans i la confiança en les institucions del país. I això vostè ho oblida reiteradament.

Ha encadenat una sèrie d'errors greus i continua al càrrec. I ens preocupa que no dimiteixi per tres raons. Primer, perquè no s'adona que s'està equivocant, i això no fa més que presagiar que ho continuarà fent. En segon lloc, perquè no són errors del ciutadà Joan Saura, sinó d'un membre del Govern, i això afecta la imatge de tot el país. Però sobretot perquè vostè és conseller i continua sent conseller, per la responsabilitat i la feblesa del president Montilla. «Exercici d'intel·ligència», van dir aleshores. Desgast d'Iniciativa, altres van sospitar.

Avui es garanteix el dret a la manifestació del ciutadà Joan Saura. Algú pensa en el país, president Montilla? Conflictes diplomàtics, confrontació entre comunitats que conviuen al país, avals –amb la presència del conseller– de disturbis i de proclames terroristes. (*Remor de veus.*) Què més ha de passar? El conseller Saura ja ha pres opció: prioritza la seva condició de ciutadà i de president d'Iniciativa per sobre les seves rellevants responsabilitats institucionals, però això només és una anècdota, és només la punta de l'iceberg d'un govern partidista, radicalitzat ideològicament i que ha perdut el sentit d'estat i la dignitat institucional.

I la responsabilitat és seva, president. Relegui el conseller Saura o quedarà a la vista de tothom com un president feble, sense autoritat...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...l·ligat de mans i peus per conservar, a qualsevol preu, el poder, preu que ja està pagant el país i que comença a ser massa elevat.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Interior, senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor Puig, vostè s'està convertint jo crec que en una espècie de profeta de l'apocalipsi, no?, del catastrofisme. Ara quan el sentia parlar pensava que hi ha una polèmica que no me

l'atribueix, no?, que és la polèmica del senyor Tremosa i el senyor Guardans. (*Rialles.*) He pensat: «Arribaràs aquí.» Quan el senyor Guardans diu... (*Remor de veus.*) Quan el senyor Guardans diu que les declaracions del senyor Tremosa al Parlament Europeu són depriments, pensava que també seria la meva responsabilitat.

Vostè diu que cal assegurar la seguretat i la confiança. Miri vostè, la percepció de seguretat de la ciutadania ha passat de la preocupació número tres –inseguretat– a la preocupació dotze. Fa temps... (*Remor de veus.*) Fa temps que no hi han interpel·lacions amb relació als temes de seguretat.

En segon lloc, en el tema del dret a la manifestació. Vaig dir, i continuo dient, que hi ha un dret a manifestar-se si hi ha un imperatiu ètic. I molts consellers, i també consellers d'Interior i ministres d'Interior s'han manifestat. Jo no vaig ser el primer i no seré l'últim. Tant de bo hagués de ser l'últim que es manifestés.

Però, a més, li diré una cosa, senyor Puig, no caigui vostè en un discurs del Partit Popular, quan davant de posicions minoritàries a una manifestació pacifista intenta impugnar la manifestació. En aquesta manifestació hi havien 30.000, 50.000 o 100.000 persones. No sé quantes; 50.000. Però no es pot dir de cap de les maneres que aquesta era una manifestació amb cants terroristes o amb cants, en definitiva, en contra de la pau i de la dignitat.

Aquesta era una manifestació pacífica, on molta gent –jo entre ells– estàvem indignats per les hostilitats bèl·liques, en primer lloc, de Hamas, però, en segon, d'Israel, que han significat la mort de més de quatre-cents nens i nenes. (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

I, senyor Puig, darrerament, quan hi ha un conflicte vostès només van contra el Govern català. He conegut poc l'opinió de Convergència amb relació al conflicte, com en el tema del finançament. Estem negociant amb el Govern central i vostès el que fan és atacar el Govern català.

Per tant, continuaré exercint quan ho cregui convenient el dret a la manifestació. Va ser una manifestació on milers de persones van manifestar que Catalunya continua sent pacifista. I, evidentment, no és una manifestació contra el poble jueu, sinó contra un govern d'Israel a qui demanem –li demanàvem– que, en definitiva, operi justament a favor de la pau i no de la violència.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les gestions perquè la transposició a l'Estat espanyol de la directiva europea sobre articles pirotècnics reculli les tradicions i els costums de Catalunya (tram. 310-00266/08)

....la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de Cultura, com vostè sap, el foc és a totes les cultures un element essencial, i a casa nostra i a tots els Països Catalans tampoc no entendríem la cultura popular i tradicional sense aquesta força de la natura que ha acompanyat sempre les manifestacions festives: des dels fanalets d'anar a esperar els Reis fins als dracs que vomiten flames.

La presència del foc a les nostres festes ve de molt antic. La primera notícia escrita d'un ball de diables amb foc i fums, segons Joan Amades, data del 1150. Era una lluita entre els dimonis i l'arcàngel Sant Miquel, que va guanyar el sant, evidentment. I si el foc ha estat sempre tan important és perquè és allò que fa, en definitiva, que la festa sigui festa. El foc posa alegria, posa llibertat i la dosi, sempre necessària, de subversió.

Com vostè sap també, des del 2007 hi ha una directiva de la Unió Europea que estableix, entre altres premisses, la unitat mínima de venda i les diferents edats d'ús de tots els articles pirotècnics recreatius. Aquesta directiva afecta directament les nostres colles de diables i bèsties de foc, que són més de quatre-centes, i cinquanta específicament d'infantils. I no cal dir que ha estat rebuda amb temença.

El sector té seriosos dubtes sobre els efectes restrictius que aquesta directiva pot tenir. Els fa por, ras i curt, que la seva aplicació estricta faci perillar seriosament la continuïtat de les tradicions del nostre país que tenen el foc com a element vertebrador.

És una qüestió important perquè, si fos així, senyor conseller, perdriem un referent fonamental per a la nostra identitat nacional. I també perdriem –i no ens ho podem permetre– la magnífica oportunitat de participació col·lectiva i d'integració que aquestes expressions culturals ofereixen a la població més jove, que se les sent molt seves.

La pregunta que li fem, conseller, és quines gestions està fent el departament a fi que la transposició de la directiva europea a l'Estat espanyol, perquè és l'Estat qui fa la transposició..., quines mesures, doncs, s'estan prenent perquè la transposició reculli les singularitats de les nostres tradicions i n'asseguri la continuïtat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, el senyor Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació
(Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada... El departament, efectivament, comparteix la preocupació del sector del món de la cultura popular més afectat per aquesta directiva europea, perquè efectivament està concebuda a partir d'una mirada que és hegemònica en altres llocs d'Europa, i no té en compte tota la seva diversitat.

I, efectivament, l'aplicació mecànica, la transposició mecànica d'aquesta directiva a l'ordenament jurídic que ens afecta realment comportaria greus restriccions per al desplegament de la tradició popular, el nostre patrimoni tradicional lligat al foc.

Per això, des del Centre de Promoció de la Cultura Popular Tradicional el que es va fer de bon començament va ser posar-se en contacte, en primer terme, amb el Ministerio de Indústria, perquè és a qui competeix la iniciativa de fer la transposició, però, i oferir-nos a col·laborar. Hi ha un diàleg fluid amb el *ministerio* i al mateix temps vam entrar en contacte amb entitats, associacions i organismes sobretot del País Basc i del País Valencià, on hi havia una preocupació compartida també per aquest tipus de qüestions.

El que es va fer també va ser, a partir d'aquests contactes i els estudis previs, constituir, en el marc de la comissió mixta –que és de recent creació pel que fa al departament, però que és habitual en tots els departaments amb el món local, és on ens coordinem amb les diputacions provincials i on ens coordinem també amb la Federació i l'Associació de Municipis–, de constituir un grup de treball sobre aquest tema.

I a partir d'aquí anar treballant per desenvolupar quines són les iniciatives que podríem tenir que permetin fer una transposició respectuosa, aprofitant els avenços que pugui contenir en matèria de seguretat o en matèria de formació de qui usa els artefactes de foc, però que al mateix temps permeti donar cabuda i donar empara legal a les activitats de cultura popular tradicional.

El dia 30 d'aquest mes, el proper dia 30, hi ha la següent reunió de treball, en la qual el departament hi aportarà, des del Centre de Promoció de Cultura Popular Tradicional, la seva proposta d'elements a considerar perquè els debati el món local, perquè els puguem passar a les entitats més directament afectades. I, a partir d'aquí, participar en el procés d'elaboració del model de transposició que el ministeri té previst endegar als voltants del mes d'abril.

De manera que aquest és el conjunt d'activitats específiques que hem anat fent. I entenem que, efectivament, el que podem fer és recollir probablement algun element que és una aportació en matèria de seguretat...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...i en d'altres aspectes de caràcter formatiu per tal de millorar la nostra normativa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en la ciutadania (tram. 310-00265/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la pregunta que nosaltres li adreçem és com valora el Govern la repercussió de la crisi econòmica en la ciutadania. Aquesta pregunta la hi fem ara no perquè ens vulgui parlar de la crisi, sinó perquè és el primer Ple de l'any 2009. Han sortit dades ja de l'IPC del 2008. I, per tant, en aquest context: quin missatge llança el Govern a la ciutadania de Catalunya.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyor president..., il·lustre senyora diputada, pot comprendre que és la primera preocupació del Govern, l'impacte de la crisi sobre els ciutadans. I a ella dedica el Govern tots els seus esforços, els que es plasmen en els pressupostos, que són uns pressupostos per fer front a la crisi, i totes les mesures que s'han anat adoptant. Vam ser dels pioners, no? Des del mes d'abril, com ha dit abans el president, precisament perquè ens preocupa, de la crisi, sobretot l'impacte sobre els ciutadans concrets.

Per cert, en aquest cas la dada d'inflació a la qual vostè s'ha referit..., aquesta sí que és una d'aquestes dades que va bé, no? La inflació la tenim la més baixa de la història. De manera que més aviat la preocupació, com vostè sap, avui en els països occidentals és que la baixada de preus, que és positiva, no acabi donant lloc a una deflació que, evidentment, no tindria res de positiu. Compte! No passarà, però aquesta és la preocupació que avui tenen els països occidentals, no la contrària.

El president

Senyora Olano, pot repreguntar.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Fins aquí compartim el diàleg que ens està manifestant, però, clar, s'ha oblidat d'una part. La inflació no el preocupa, cosa que sí que el preocupava l'últim semestre, i ha baixat, però no per l'acció del Govern, sinó per d'altres conseqüències com ha estat la baixada del consum a la ciutadania.

Nosaltres li preguntem, senyor conseller, hi ha elements bàsics que al ciutadà li importen, com són els preus dels serveis i productes bàsics. I en aquest sentit nosaltres li preguntem sobre preus que depenen exclusivament de la Generalitat. Li estem parlant, per exemple, que els peatges han pujat una mitjana d'un 4,24; els increments per a turismes i motos, un 4,6; el que és el transport, un 4,7. La targeta, per exemple, la T-10, un 6,94. I si parlem de l'increment de l'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona estem sobre un 8,3 per cent. Preus que depenen directament de la Generalitat de Catalunya. No veiem que això sigui alguna mesura per ajudar la ciutadania.

També, senyor conseller, li volem fer referència al fet que si l'índex de preus al consum ha baixat ha estat per dos motius, i vostè ho sap. Una, per la davallada dels preus dels consums com poden ser el gas o l'electricitat, que ja havien pujat un 9,08 i un 6,18 el semestre anterior. I també, com li he manifestat, per la baixada en el consum.

Davant d'aquesta situació de crisi reconeguda i aquest increment en els serveis bàsics, què ha de fer el ciutadà de Catalunya? Quina mesura immediata que no esperi a trobar-nos amb un IPC baix o en previsió a l'objectiu marcat pel Govern? Com poden notar els ciutadans de Catalunya que des del Govern s'ha pres alguna mesura? Perquè els rebuts del gas, de l'electricitat, del transport són consums i serveis...

El president

Senyora Olano...

La Sra. Olano i García

Ja acabo, senyor president. Que utilitzen cada dia els ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyora diputada, sí, ara els preus de determinats serveis han baixat, els preus en general, l'IPC, el tenim a l'1,6 per cent, Catalunya, el més baix de mai, m'entén? Ara han baixat, però no és gràcies al Govern de Catalunya. Però quan van pujar, aquí sí que era per culpa del Govern de Catalunya, quan van pujar? No, escolti'm, vam dir-ho quan van pujar i ho diem ara: els preus van pujar molt per factors bàsicament exògens –l'augment dels preus del petroli i dels aliments no elaborats, sobretot–, i han baixat també sobretot perquè els preus del petroli han baixat molt. I encara baixaran més, els preus. El mes de juliol probablement els tindrem a l'alçada del 0,6 per cent. I la inflació subjacent una mica més. I esperem que la inflació subjacent no baixi més de fins on han arribat el mes de juny.

No, miri, la preocupació fonamental avui del Govern és la crisi econòmica. En el seu impacte, en termes d'atur, de destrucció d'ocupació, i de caiguda de l'ac-

tivitat econòmica. I per això estem actuant. I hem pres tot un conjunt de mesures, hem volgut ser un govern actiu en aquest sentit, des del mes d'abril, i ho seguirem fent, tractant de millorar el finançament de l'activitat productiva, mantenint l'activitat econòmica i atenent la situació dels sectors socials més vulnerables. Aquestes són les grans prioritats del Govern, i a elles s'ha dedicat la nostra actuació, perquè nosaltres som dels que pensem que en una situació de crisi cal un activisme governamental.

Estem d'acord en el que diu l'editorial del *Financial Times* o un premi Nobel molt recent: és millor equivocar-se per fer massa coses que equivocar-se per no fer-ne prou. Això és el que estem tractant de fer.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el pla estratègic d'agricultura i alimentació ecològiques (tram. 310-00267/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de cultura, poc abans de Nadal, el Govern va aprovar el Pla d'acció per a l'agricultura i l'alimentació ecològiques. Amb tota seguretat, aquest pla governamental ha de portar, en el sector de l'agricultura i de la ramaderia, en el sector de la transformació, de la producció agrària, també de la distribució i del comerç de l'alimentació catalana, una oportunitat econòmica que no és pas menystenible. Un programa dotat per a quatre anys, fins al 2012, amb 36 milions d'euros significa un gran esforç per part del Govern.

Té un origen en la participació de tots els elements del sector agroalimentari: els productors, els transformadors, també els distribuïdors, que van abocar en un llibre, anomenat «Llibre blanc del Pla estratègic de l'agricultura i l'alimentació ecològiques», que avui encara em sembla que és un extraordinari document per al coneixement de la cultura agrària i de les oportunitats econòmiques de la cultura agrària a Catalunya, no només per al sector ecològic.

Aquest sector, a Catalunya, certament, és incipient, o una mica més que incipient, però és veritat que hi ha un nínxol de mercat, de producció i, en conseqüència, de mercat, que cada vegada es va fent més gran. Sortits amb tota seguretat d'aquesta crisi i d'aquest marasme del consum que significa aquesta crisi, la demanda de la seguretat alimentària, de l'alimentació responsable, creixerà enormement també a Catalunya, com ho està fent a Europa. És veritat que la nova cultura agrària aposta per la distinció, per la qualitat i per la seguretat alimentària i que, per tant, l'agricultura i la ramade-

ria ecològiques són el futur i ens posen en paral·lel a molts països d'Europa que ja exploten aquest mercat possible.

El pla dona valor afegit a la producció agrària i a la producció pecuària i segurament a tota la cadena, i això deu ser el més gran valor que té aquest pla, però inaugura mètodes nous...

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané Sans

...de recerca –sí, acabo– i de transferència de tecnologia, i és respectuós amb el medi.

Acabo, senyor president. El programa és interdepartamental, i crec que aquesta és la gran virtut. Ens faria vostè la valoració del seu departament, sobre el qual pilota..., d'aquest pla, i la previsió del desplegament?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, molt honorable president. Gràcies, senyor diputat. La valoració que en fem tant des del Departament d'Agricultura com dels set departaments que hi hem participat i que hi hem contribuït amb el disseny del pla però també amb l'aportació econòmica, jo penso que és força positiva. Força positiva per diversos motius: el primer, perquè donem resposta a una demanda, com vostè bé deia, creixent de la nostra societat, i en segon lloc, perquè estimulem una manera de produir més respectuosa, però sobretot, i la més important, perquè acabem afavorint que als nostres consumidors els arribin productes més segurs, més sans i més bons.

Vostè ho explicava molt bé. Tota l'evolució de les inquietuds del sector agroalimentari en poc temps han fet un gran canvi. Als anys vuitanta era assegurar les produccions; a la dècada dels noranta era la seguretat alimentària, i en la primera dècada del segle XXI és buscar elements proactius de l'alimentació en pro de la salut. És a dir, hem fet un canvi substancial, i en aquest sentit el pla n'és un bon exemple perquè els objectius que persegueix són aquests, però sobretot també per la manera que s'ha elaborat, amb la participació de set departaments de la Generalitat –Economia i Finances, Presidència, Salut, Medi Ambient i Habitatge, Innovació, Universitats i Empresa i Educació, i el Departament, evidentment, d'Agricultura–, però sobretot perquè recull totes les inquietuds del sector, manifestades en el llibre blanc i en el I Congrés d'Agricultura i Ramaderia Ecològica que es va fer a Catalunya, a Mollerussa, l'any 2005.

El que pretén el pla són sis objectius estratègics, que els hi podria resumir amb el foment de la producció i el consum, a fomentar la qualitat i la innovació i la transferència tecnològica en aquest sector, per exem-

ple en el cas de com ajudar a tots els tractaments o els substitutius dels possibles tractaments fitosanitaris que no utilitzen la producció ecològica, en què hi ha un buit informatiu i formatiu important. Establir un marc adequat, també, de les relacions entre demanda i oferta, entre consumidors i productors. Ens trobem amb molts productes en què hi ha una demanda creixent i, en canvi, no sabem o no sap el consumidor on els ha d'anar a buscar i, en canvi, al país resulta que s'estan produint i s'estan exportant a fora i aquí no.

En definitiva, el que pretén el pla...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...amb vint-i-dos objectius operatius i cent cinc accions, totes elles amb una fitxa financera... I el desplegament ja ha començat.

Gràcies, senyor president.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes amb relació als danys provocats pels temporals del 26 i el 27 de desembre de 2008 (tram. 310-00269/08)

...té la paraula l'il·lustríssim senyor Xavier Crespo, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Crespo i Llobet

President, molt honorable president... Quines són les previsions d'actuació del Govern amb relació als danys patits pels municipis catalans amb motiu dels temporals dels dies 26 i 27 de desembre?

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, els passats dies 26 i 27 de desembre vam patir una de les pitjors llevantades que es recorden els darrers anys, amb onades de fins a nou metres. Des de l'endemà mateix del temporal, el Govern ha donat un suport explícit als municipis afectats. D'aleshores ençà s'estan inventariant tots els desperfectes, s'han posat en marxa les actuacions necessàries que han de garantir la restauració total de la façana litoral. Som conscients que el bon estat de la costa és cabdal, és bàsic per al desenvolupament de l'activitat turística i que el turisme és la font d'ingressos primordial d'aquests municipis afectats, per la qual cosa, a banda de com finalment es

concretin les actuacions que després exposaré, el Govern està treballant per a garantir de manera imminent, de manera immediata, disponibilitat financera per a afrontar les obres amb la màxima urgència.

El president

Senyor Crespo, té la paraula.

El Sr. Crespo i Llobet

Moltes gràcies. Malgrat les previsions que vostès puguin fer i que espero que es compleixin, no puc deixar d'abordar una qüestió que em resulta preocupant i que és la manca de suport del Govern als ajuntaments i als ciutadans. I fora d'aquesta queixa m'agradaria deixar de banda l'actuació del conseller Nadal, que es va desplaçar al port de Blanes i a altres indrets i que, juntament amb els seus tècnics, han valorat les destrosses de diferents ports amb immediatesa. Però no podem entendre la tasca portada pel Govern com l'actuació d'un govern responsable.

El conseller d'Interior, el senyor Saura, va aparèixer tard, dies tard, va donar la cara tard. I, en el moment dels fets, quin recolzament *in situ* va donar als responsables d'emergències dels municipis? Al final de tot, tot queda en declaracions, on manifesta que s'han de millorar els plans de seguretat, els plans de protecció civil. Això és tirar la pilota al taulat dels altres responsables.

Vostè, conseller Ausàs, sí que és veritat que va visitar el municipi de Cadaqués, governat per Esquerra Republicana, però creiem que no és suficient i que hi van haver molts altres municipis del litoral gironí que van patir desfetes molt importants, i creiem que la seva valoració hauria hagut de ser més àmplia.

Quant a la conselleria important per a la Costa Brava, que és la conselleria de turisme del conseller Huguet, crec que en aquest cas encara és més preocupant, perquè fins al dia d'avui realment el que hem escoltat ha estat un silenci. Som conscients que aquest any és el centenari de la destinació de la Costa Brava? Som conscients que l'activitat econòmica bàsica d'aquests municipis és el turisme? Esperem que la postal que s'emportin els turistes aquest any no sigui la d'aquest moment, sinó que sigui..., a partir de Setmana Santa, aquestes reparacions que vostès volen portar a terme, que siguin una realitat, perquè malament aniríem que en el centenari de la Costa Brava donéssim la pitjor imatge d'aquesta costa.

Quant a la despesa a què han de fer front els empresaris, aquesta és molt elevada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Crespo i Llobet

Esperem que, a part del crèdit, tinguin unes subvencions directes, sobretot, per exemple, empresaris..., els dels dos creuers del port de Blanes, que realment pugen més de 3 milions d'euros.

I per últim...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Crespo i Llobet

...president Montilla, nosaltres esperàvem la seva presència, esperàvem que vostès estiguessin...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Crespo i Llobet

...esperem que estigui al costat dels municipis giro-nins.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, tan bon punt es van visualitzar els estralls, diversos consellers del Govern vam estar al costat dels municipis; el conseller Nadal, jo mateix, altres membres del Govern van ser presents en els municipis. I, per tant, escolti, jo vaig ser a Cadaqués, jo vaig ser a Portbou –no està pas governat per Esquerra Republicana de Catalunya–, jo vaig ser a Llançà –crec que està governat per Convergència i Unió. Per tant, no entrem en aquesta dinàmica.

En aquests moments encara som en la fase de rebre informes de valoració de danys per a fer-ne la quantificació definitiva. Tot i això, les actuacions concretes de resposta immediata per part del Govern són diverses, són transversals, afecten tots o gairebé tots els departaments del Govern implicats.

El Departament de Governació té una línia d'ajuts als ens locals per a restablir obres i serveis de competència local i comarcal afectats precisament per catàstrofes. El termini per acollir-se a aquesta línia encara és obert a dia d'avui, i ja s'han rebut diverses sollicituds.

El Departament de Política Territorial es responsabilitzarà d'afectacions al litoral, i en aquest sentit està previst activar la comissió d'inversions que preveu el Decret de transferència en matèria de costes perquè l'Estat es faci càrrec de determinades despeses. D'altra banda, a través de Ports de la Generalitat s'efectuaran obres d'emergència a diversos ports afectats.

El Departament d'Agricultura...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...ha iniciat també diverses convocatòries.

Per tant, aquesta és la reacció conjunta, unànime del Govern de Catalunya per tal de fer front a aquestes necessitats urgents.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament (tram. 300-00174/08)

El següent punt de l'ordre del dia, el punt vuitè, és la interpellació al Govern sobre l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, senyor conseller d'Economia i Finances, prenc la paraula en nom del Grup de Convergència i Unió per abordar una qüestió cabdal del nostre país en un moment on Catalunya, tenim la impressió –i crec que això ho podem compartir–, s'hi comença a jugar alguna cosa més que el finançament de la Generalitat a darrere de tot això, no?

Els vull dir d'entrada que és molt preocupant, a criteri nostre, que vostès, senyors del tripartit, tots plegats, no?, mig any després d'incomplir-se un termini legal, que és el que preveia l'Estatut, per disposar d'un nou finançament, encara considerin que s'han de regatejar les explicacions parlamentàries. Això a nosaltres ens sembla realment molt preocupant.

Perquè què és el que vostès volen amagar de totes, totes, no? De què tenen por a l'hora de debatre en aquest Parlament? Potser els fa mandra explicar el que ha passat, o els és impossible dir amb totes les lletres on som, o simplement tenen por de no poder contestar la pregunta que ens fem tots, no?, que ens fem absolutament tots: i ara, què? Ara, després de tants incompliments, de tants enganys, de tantes promeses fallides, ara què? Ara què, senyor conseller? Ara què, senyors del tripartit? –tots plegats, no?

Perquè ara la pregunta clau no és una altra que la següent: per quins set sous –que es podria dir, d'una manera d'estar per casa, oi?–, per què carai el Partit Socialista a nivell espanyol ha de canviar de criteri? Per què ara sí, i no el 9 d'agost? Per què ara sí, i no el 31 de desembre? –per fixar algunes dates prou emblemàtiques i conegudes per tots.

Explicar el que ha passat no els hauria de fer por. Vostès, el Govern, han tingut el suport legal, polític i social que mai cap altre govern de la Generalitat de Catalunya havia tingut. Han tingut a les seves mans una eina, l'Estatut del 2006, de què mai cap altre govern anterior va

poder disposar, una eina feta, a més a més, entre tots, no? Han tingut també el suport de la societat civil i, per exemple, dels quatre expresidents del nostre país, del Parlament i del Govern, no? I han tingut el suport del grup que els parla, no?, de l'oposició, de Convergència i Unió.

Convergència i Unió ha estat, senyor conseller, al seu costat, i vostè ho sap, des del primer moment, quan ens vàrem oferir, nosaltres mateixos ens vàrem oferir, a participar a la comissió mixta. Vostès estaven en el seu dret, per descomptat que sí, no els el qüestionem pas aquest dret, de rebutjar aquesta oferta, però nosaltres ens vàrem oferir fins i tot d'implicar-nos en aquest nivell, no?

I també vam estar al seu costat, senyor conseller, el 9 d'agost, quan es va incomplir el termini legal, que deu ser el més important de tots els terminis que hi ha hagut, no? I inclús hi hem estat, al seu costat, en els mesos posteriors. Però tot aquest potencial és evident que vostès no l'han aprofitat o no l'han sabut aprofitar, no?

Sorprèn que, per exemple, deixi-m'ho dir, el recolzament de Convergència i Unió hagi estat correspost massa vegades durant tots aquests mesos, i d'una manera sovintejada, per la desqualificació, el menyspreu i l'atac, no? De fet, sovint han estat més pendents de Convergència i Unió que de la feina que tenien encomanada. I a més han criticat, fins i tot, deixi-m'ho dir, amb falta de rigor, com quan s'ha afirmat que Convergència i Unió ha presentat vuit xifres diferents. Vostè això, conseller, no ho pot dir; no pot dir que això és falta de rigor.

Per cert, en té vostè, de xifres, senyor conseller? Per què no les explica, si en té? Per què? Per una qüestió de tàctica negociadora? Per no generar frustració, perquè es fixen objectius que després no es poden complir? O simplement deu ser que potser vostè no les vol explicar, aquestes xifres, perquè després no es faci evident que finalment estan disposats a assumir allò que els posin damunt de la taula?

Catalunya té dret, creiem, a saber quins són els objectius del seu Govern. D'això se'n diu transparència, en democràcia, simplement, no res més complicat.

I darrere de tot això, on som? Parlem clar, no tinguin por, no busquin tants matisos, no? Estem davant d'una proposta, la del Govern socialista «amic» –ja s'entén la ironia–, que és il·legal; si no compleix l'Estatut, deu ser il·legal, m'imagino, no?

Ho diu vostè mateix en el seu document, en el document que els ha tramès, ho diuen vostès mateixos, i per això, per aquest motiu, els recolzem, no per altres consideracions que hi puguin haver en el document, per aquest motiu, no? Vostès recorden en aquest document que s'incompleix l'article 204.2, el 206.1, el 206.3, el 206.5, el 206.6, el 208.2, el 209 i el 210. Déu n'hi do! I els que coneixen això saben que encara més que Déu n'hi do!

Però, essent tot això cert, després afirmen, com ens deia la setmana passada el president Montilla, que el docu-

ment Solbes s'ajusta a l'Estatut. En què quedem? O una cosa o una altra, no?

I, escoltin, mirin-ho com vulguin, però hi ha un fet que és cert i incontestable, que és que dos anys i mig després d'Estatut aprovat no hi ha acord. Aquí és on estem, no?, on som és aquí: l'Estatut no s'aplica i vostès en són coresponsables. Vostès, senyors del tripartit, han estat incapaços de fer complir l'Estatut. Aquest és el fet cert i absolutament evident, no?, i a més ens han volgut enganyar, o s'han autoenganyat, que no sé què és, exactament, pitjor, no?

Per exemple, ara fa just un any llegíem a la premsa: «Montilla garanteix la voluntat del Govern de complir el termini del 9 d'agost.» Ara fa un any, tot just fa un any. El 26 de juny llegíem una entrevista al president Montilla, on hi insistia; deia textualment el president Montilla: «A l'agost tindrem un acord de principis sobre el finançament.» Al cap d'un més, només al cap d'un més, llegíem a la premsa, el 24 de juliol: «Montilla vetarà els pressupostos si no obté un finançament acceptable.» El 4 de novembre, perquè, escolti, li podria fer cites una darrera l'altra..., el 4 de novembre –per tant fa pocs mesos, poques setmanes, fins i tot– un altíssim dirigent socialista afirmava, en una entrevista també: «Ens sembla inconcebible arribar a finals d'any sense un acord entre la Generalitat i el Govern.» I el 16 de desembre passat, el Partit Socialista proclamava pertot arreu que trencaria la seva relació amb l'actual Partit Socialista Obrer Espanyol si no hi havia un acord abans del 31 de desembre.

Totes aquestes afirmacions i moltes altres, què són si no un engany, vistos els resultats? I no se m'ofengui, senyor conseller. I, de fet, no li ho recrimino estrictament a vostè, no? Què són si no un engany, vistos els resultats?

O és que vostès, simplement, no saben per on caminen o no saben on són. Perquè, com li deia, vostès no estan en condicions de contestar la pregunta clau en aquest moment. Per què ara el PSOE ha de complir l'Estatut, senyor conseller? Per què ara? Per què, podent-ho fer el 9 d'agost o podent-ho fer abans del 31 de desembre, per què ho ha de fer ara? Per què ara el PSOE ha de canviar tot el que ha plantejat i ha situat damunt de la taula? Per què ara ha de complir amb Catalunya, el PSOE? Per què? Per què, després de dos anys i mig de constants incompliments, legals i polítics, ara els socialistes «amics», entre cometes, canviaran de criteri? Per què? Per què?

A part de la cantarella de desqualificar l'adversari, que hi tenen tot el dret, no?, i jo crec sincerament que és pròpia de qui no té arguments, pot contestar de manera solvent a les preguntes que li fem, a les preguntes que es fa bona part de la ciutadania, a les preguntes que li fa fins i tot la societat civil? Les pot contestar, aquestes preguntes? Estan en condicions de rebutjar la proposta Solbes i exigir el compliment de l'Estatut? Hi estan realment en condicions, més enllà de la retòrica?

Segona pregunta. Estan disposats vostès a refer la unitat i a negociar sobre la base de l'Estatut? Estan disposats a refer aquesta unitat i a negociar sobre la base de l'Estatut, que és el que cal fer, ens sembla a nosaltres, no? I si

fos que sí, què pensen fer per assolir aquests objectius, refer la unitat i negociar i fer complir l'Estatut?

Això és el que li plantejem en aquesta interpellació, senyor conseller. I ens agradaria, doncs, respostes el més precises possible, lluny, diguem-ne, de..., vaja, de desqualificacions, que vostè té tot el dret del món a fer..., de l'oportunitat o no respecte a l'instrument d'un debat parlamentari que, vaja, suposo que estarem d'acord que deu ser un instrument del qual compartim..., de la seva necessitat, no? Vostè és conscient que, fet l'incompliment del 9 d'agost, no hi va haver cap interpellació per part de Convergència i Unió vers vostè; al mes de setembre tampoc hi va haver cap interpellació; al mes d'octubre tampoc; al mes de novembre tampoc; al mes de desembre tampoc.

A vostès els hem donat recolzament, els hem fet fins i tot confiança, tota aquella que no va tenir Convergència i Unió en el seu moment de qui estava aleshores a l'oposició, quan li tocava a Convergència i Unió negociar aquestes qüestions, i, aquesta confiança, vostè ha d'entendre que, si no és capaç de respondre a totes aquestes preguntes i de justificar què és exactament el que pensen fer en aquests moments, doncs, és evident que no pot esperar que Convergència i Unió la hi doni i hi dipositi una confiança cega i indefinida.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president... Il·lustre senyor diputat, home, doncs, escullen vostès el pitjor moment per estrifar les cartes, què vol que li digui, no? Si van tenir paciència el mes d'agost i el mes de setembre –escolti, ja els agraeixo la paciència; nosaltres també n'hem tingut–, i el mes d'octubre i el mes de novembre i el mes de desembre, ara que estem en plena negociació, en la recta final de la negociació, ara diuen: «No, ara el que toca és atacar el Govern.» Doncs, bé, felicitats.

Jo per un moment he pensat: «Miri, el senyor Homs, avui, en nom del seu grup, demostrarà que vol la unitat i farà una intervenció d'alçada, pensant en el país, i dirà tot allò que ens uneix, que és molt, tot allò en què coincidim en aquesta negociació» –no estem al mateix costat de la taula en aquesta negociació?–, «i ho posarà per davant.» Dirà: «Miri, ens uneix que volem que es compleixi l'Estatut, ens uneix que el model que volem ha de tenir aquestes característiques i ens uneix anar junts per negociar-lo, i ja arribarà el moment, si això no surt bé, de criticar.»

Naturalment, per part meua, era una ingenuïtat esperar això. Hi ha hagut un moment que ho he pensat. Però no. Realment la seva intervenció demostra la seva disposició real perquè hi hagi aquesta unitat per la qual nosaltres hem treballat des del primer dia. Ha estat, gairebé els diria, un objectiu obsessiu de l'acció d'aquest Govern. Vostè diu: «Home, han rebut el suport d'aquest i de

l'altre i del de més enllà...» Sí, com si hagués caigut del cel... És clar que els hem rebut, escolti, i hem de celebrar-ho, que sigui així, però perquè el Govern ha fet l'acció de lideratge que feia falta perquè això fos possible, naturalment.

I els haig de dir que des del Govern no veiem naturalment amb satisfacció sinó amb pesar que hagi estat tan difícil la unitat amb Convergència i que hagin tingut permanentment la temptació de pensar abans a afeblir, debilitar i atacar el Govern que no a fer allò que convé al país, amb la unitat que convé; és clar que sí. I això, escolti'm, per nosaltres no és cap èxit. Encara que tinguem un bon acord de finançament, miri. Perquè hauria sigut millor encara si haguéssim pogut anar junts de veritat. De manera que, si volen unitat, naturalment que sí; si hem de fer servir les invocacions a la unitat per donar un espectacle de divisions, de discussions, de baralles entre nosaltres, això, perdoni, ens afebleix i no està a l'alçada del que vol el país, que és el pitjor de tot, provoca una enorme decepció i frustració. Diuen: «Un tema tan important, que el país vol que vagi endavant, i l'han d'aprofitar per barallar-se entre ells.» Diuen «entre ells». No, no, si no diuen «Convergència ho fa»; diuen «per barallar-se entre ells». Hi perdem tots. I amb nosaltres no hi comptin per jugar aquest joc.

I jo ara em podria dedicar a criticar-lo, senyor Homs, a vostè, a l'altre, al de més enllà, a tots... (*Remor de veus.*) No, home, no. Escolti, a veure si m'entén. Vol que anem traient tot el que hi ha en el passiu? Home!, i què guanyariem en aquest moment crucial de la negociació? Perquè aquest és el tema. Avui, ho he dit abans, i ara si vol li ho repetiré, perquè són dues interpellacions sobre el mateix tema i comprendrà que hi hagi coses que coincideixin, no? No faré dos discursos diferents des de la una i mitja del migdia fins ara, no? Hi ha un temps per a cada cosa: hi ha un temps per negociar, hi ha un temps per fer proclamacions patriòtiques, hi ha un temps per passar comptes a l'acció del Govern i dir-li: «No te n'has sortit, en el que havies de fer», i ara és un temps de negociació.

Vostè pregunta: «Què estan fent?» Negociant, negociant des de la fermesa i des de la sensatesa, naturalment que sí; des de la fermesa, no des de la renúncia; no des de l'acceptació d'allò que vol l'altra part en el que negociem i que no ens convé a nosaltres. Em sembla que ho estem demostrant, no? Però, evidentment, tampoc des de la insensatesa de tirar la taula potes enlaire.

El mes de juliol vam dir: «El document que ha posat sobre la taula el Govern de l'Estat no és una base acceptable per poder acordar un nou model de finançament.» Ho vam fer! Vam dir no veiem com dels elements que hi ha aquí en pot sortir el model de finançament que vol l'Estatut, perquè era així.

I ara hem dit: «Aquest document, aquesta proposta bàsica per a un acord, proposta de bases per a un acord, que ha posat sobre la taula el Govern de l'Estat conté avanços» –perquè és veritat–, «però a la vegada té insuficiències.» Les dues coses: avanços a partir dels quals seria factible, segons com s'instrumentessin els elements del model, com s'instrumentessin entre si, com s'encaixessin, i segons com es concretessin, per-

què és un document sense xifres..., que farien factible tenir un model coherent amb el que vol l'Estatut. Però té insuficiències; entre altres, precisament, que, segons com s'implementessin aquestes peces i segons quines fossin les xifres resultants, no sortiria un model compatible amb el que diu l'Estatut.

I en això estem treballant. Què hem de fer, si no, sinó negociar amb tota la força, amb tota la perseverança, amb tota la tenacitat, també, naturalment, sabent que una negociació dóna resultats si és fruit d'un pacte, de cessions per part de tothom, per obtenir aquest model, per obtenir un canvi real de sistema de finançament a Catalunya coherent amb el que vol l'Estatut i amb el que ens exigeix la societat catalana? Això és el que estem fent i això és el que hem de fer.

Debat polític al Parlament, no l'estem tenint... Expliacions? Totes, i més. Escolti, nosaltres ens hem estat reunint al llarg de tots aquests mesos amb vostès, com ens hem reunit amb els altres grups parlamentaris. Certament, la unitat, amb qui l'havíem de fer era amb Convergència, perquè havíem de refer i ampliar el consens estatutari, la majoria estatutària. Aquella majoria que va fer possible l'Estatut havia de ser la que donés suport també a aquest nou sistema de finançament, ampliant-la amb partits que en aquell moment van dir «l'Estatut no ens convenç» i en canvi ara estaven disposats, naturalment, a batallar per tenir el sistema de finançament que ens fa falta. I això és el que hem fet: unitat en aquests moments per expressar la fortalesa del país en un moment crucial de la negociació.

I avui d'aquí m'agradaria que en sortís aquesta unitat, una unitat que fos una unitat que ens reforçés per negociar, una unitat que naturalment fes costat al Govern. Home, jo no dic un suport incondicional; vostè ho sap perfectament: fer suport al Govern en tot allò que vostès comparteixen de les propostes del Govern, que jo crec que han de ser la immensa majoria.

Vostè diu: «No coneixem el que vol el Govern.» Home, deu ser perquè, escolti'm, no ho volen conèixer, no? Quants documents del Govern vostès han rebut explicant exactament quines són les posicions del Govern, quina és la concreció del model de finançament que es desprèn de l'Estatut, que és el que està defensant el Govern en aquesta negociació?

I això és el que necessitem ara: unitat per fer-nos més forts. I al Parlament, el que li demanem és el suport al Govern en aquest moment crucial de la negociació.

Miri, el Govern ha manifestat quina és la seva posició, i ho ha dit clarament. Ha dit quins eren els avenços i ha dit quines eren les insuficiències. També ha dit clarament quin era l'encaix estatutari del model. Ho acaba de dir el president, ho acaba de dir en la seva resposta a una de les preguntes que hi ha hagut avui. Estem dient que d'aquestes propostes en pot sortir un model coherent amb l'Estatut, com en podria sortir un model que no ho fos. No busqui, vostè, contradiccions on no hi són.

El Govern té una actitud clara, una actitud inequívoca, i els invita, a vostès, que en aquest moment tan important, realment, siguem capaços d'expressar al conjunt de la societat espanyola la unitat que existeix a Cata-

lunya en aquesta qüestió. La que hi ha entre la societat catalana, la que demostren els sindicats, els empresaris, els agents socials, les diferents entitats. Els invitem que aquesta unitat també es materialitzi políticament en el Parlament de Catalunya.

Un debat per fer possible aquesta unitat, per reforçar-nos, per descomptat que és positiu. Un debat per demostrar que a Catalunya el que fem és pensar abans en els interessos partidistes que en els interessos de país no ens serveix, no ens afavoreix el més mínim.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

Senyor Homs, pot fer la rèplica.

El Sr. Homs i Molist

Tinc la sensació, senyor conseller, que a vostè li interessa que estripen les cartes. El to i el contingut de la seva intervenció és molt decebedor –de la que acaba de fer. Vostè no entén que se li demanin resultats? Sis mesos, eh? Des del 9 d'agost, eh? No entén, no pot assumir que se li demanin resultats? Vostè no hi deu estar acostumat que se li demanin resultats.

No se m'ofengui, no es posi com un gat de panxa enlaire –permeti'm l'expressió col·loquial, eh?–, però és que, és clar, escolti, se m'ofèn... Fa sis mesos que hi hauria d'haver hagut un acord de la comissió mixta, tal com mana l'Estatut. Vostès són coresponsables d'això. Vostès van generar moltes expectatives. Aquesta és la qüestió. Fins i tot van..., vaja, van certificar un acord del partit del qual vostè forma part, que si el 31 de desembre no hi havia acord, escolti, aquí s'estripaven les cartes amb el PSOE, no? Tot això no ha passat, eh? I, per tant, és normal, que en una lògica democràtica, parlamentària, se'ls acabin demanant explicacions. És normal i raonable el que estem fent, senyor Castells.

Ara és el temps, vostès han de començar a entendre que en aquesta qüestió han de començar a donar explicacions; que això s'està fent molt llarg, senyor Castells, i no hi ha resultats. I els hem fet costat, i no hi han resultats –i els fem costat, i no hi han resultats.

I després vostès ens inviten a aclarir de quina banda estem. Escolti, jo sé que vostè no és un cínic, però és que si no m'ho prendria com un exercici de cinisme, això. Escolti, a quina banda vol que estiguem nosaltres? Doncs carai, a la de l'Estatut, no? Escolti, li ha preguntat a la senyora Chacón de quina banda està?, que és la cap de llista del PSC a Madrid, i que es va presentar, encara no fa un any, amb tota una colla de promeses, li ha preguntat de quina banda està a la senyora Chacón? Perquè suposo que solidàriament deu estar al costat del senyor Solbes, que és exactament a les antípodes d'on està vostè i d'on estem nosaltres, no? No..., no, no s'atabalin, això és així. No hi pateixin. Tenen una gran contradicció dintre del Partit Socialista. Vostès tenen una gran contradicció –no passa res, la tenen, constatin-ho. Com que volen estar pertot arreu, les conseqüències les acaba pagant el país, aquesta és la realitat. No s'atabalin, això és d'aquesta manera.

Hi ha un temps per a cada cosa, i tant, senyor conseller! Ara és l'hora de començar a donar explicacions, després de tants i tants mesos. Ara, és clar, si vostè diu que ara no és el moment, em vol fixar un termini? Perquè, és clar, quan és això, no? *Sine die*? Què ens demana, confiança? Fins aquell dia que els vagi bé a vostès? Sense saber a què ens atenim, no? Perquè vostè, efectivament, ens ha tramès molts documents, però no hi ha manera de saber exactament vostès quin és l'objectiu que tenen en aquesta negociació; no hi ha manera humana. Van fent dir les coses a través d'institucions d'aquest país, però vostès, vostès, fixar una xifra com a objectiu...? Un objectiu intel·ligible, vostès, no l'han fixat.

Vostès van especulant, van filtrant documents i notícies, però vostès no han fixat una posició. Per allò que els deia abans, perquè tenen por, simplement, de fer el ridícul. Perquè vostès protegeixen un altre interès: si és legítim políticament! Protegeixen l'interès del PSOE. I no passa res, és legítim, estan en el seu dret, però, és clar, no vinguin després a donar-nos lliçons a nosaltres, no?

I fixi's bé, no?, vostè..., vostè no m'ha contestat la pregunta clau que li feia (*pausa*), que no és una altra que la següent, no? La hi repeteixo, no? Teníem una llei que fixava un termini de dos anys, que ja era un termini raonable. Per cert, també vam discutir en el seu moment d'aquest termini. Aquest termini vencia el 9 d'agost –dos anys. Aleshores el PSOE no va complir, després vostès ens van dir que vetarien els pressupostos de l'Estat, cosa que no van fer. No sé qui va trencar la unitat amb tot això, no? Perquè la resta de partits que estàvem en aquesta unitat sí que vam utilitzar de debò la palanca dels pressupostos de l'Estat. Per a justificar-se que hi votaven a favor van situar el termini del 31 de desembre. Tampoc es va complir.

I ara digui'm, perquè crec que aquesta és la pregunta que ens fem tots: per què ara el PSOE ha de canviar d'opinió, després, diguem-ne, d'haver convocat tots els presidents autonòmics, d'haver explicat per tot arreu quina és la seva posició, d'haver presentat el document al senyor Solbes com a definitiu? Què, s'ho menjarà, tot això? Convenci'm. Vaja, ganes en tenim que ens convenci, senyor Castells.

Finalment, ja acabo del tot. Què li proposem...? Doncs, miri, el mateix que li plantejava el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana –el president, perdó, del Grup d'Esquerra–: plantem-nos, ens hem de plantar! Si, home, és clar! Arriba un moment que ja no és una qüestió d'una negociació i d'anar estirant la beta, és una qüestió de dignitat, senyor conseller. Ens hi estem jugant això també. Les coses no es poden anar demorant, demorant, demorant, sense possibilitat de saber quin és el resultat final.

Assumeixin un punt d'autocrítica. No li demano ni tan sols responsabilitats, que hi hauria tela per tallar en aquest sentit. Plantegin una nova estratègia negociadora, de dalt a baix, revisin-ho. Nosaltres hi estarem, si volen, no? I després, comprometin-se, realment, a negociar a cavall de l'Estatut i no pas a cavall del document del senyor Solbes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

L'honorable conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, il·lustre senyor diputat: és que de nou tinc la sensació que no és conscient del moment en què estem. Vostè diu: «Nosaltres tenim dret a exigir al Govern resultats.» Sí, home!, però escolti'm, serà al final de la negociació, que exigirà resultats, no?, suposo. Estem negociant, en aquests moments. Estem en plena negociació. Per això li dic, quan li dic «hi ha un temps per a cada cosa», li vull dir exactament: quan s'està en plena negociació, el que cal fer és reforçar la posició de la part negociadora amb la qual vostè se sent identificat. Això és el que cal fer, perquè s'està negociant. Com vol demanar resultats en plena negociació? Escolti, els resultats vostè els haurà de demanar, i amb tota la raó, quan s'acabi la negociació. I aleshores tindrà tot el dret a dir: «Són insuficients» —o no. O no ho són. Estem en plena negociació, m'entén?, per tant, ho sento molt, falla la premissa major. Tot el que vostè ha dit a partir d'aquí no es sosté políticament. Com va a demanar resultats si estem en plena negociació? Tots podem lamentar-nos que aquesta negociació hagi trigat massa, que s'hagi produït incomplint els terminis previstos a l'Estatut, evidentment.

Vostè podria criticar també l'actitud del Govern, la posició avui del Govern en aquesta negociació, la podria criticar per maximalista, per demanar coses que no són factibles en una negociació, o per claudicant, per exemple. Perquè quan diu: «Plantem-nos.» Escolti, perdoni'm: estem negociant. El resultat pot ser bo o dolent. Si el resultat és bo, el Govern el defensarà; si és dolent dirà que no es pot acceptar. Això és el que farà el Govern. Això serà plantar-se? No ho sé, segons la seva terminologia. Això és el que farà el Govern. Home, «plantar-se» té un to així una mica, com li diria, no?, com de revenja, no?, que tampoc no és el que toca en una negociació. Si vostès en saben molt, de negociacions! Si en van fer una l'any 2001 de la qual van sortir 250 milions d'euros més, imaginin-se si en saben! Li puc dir una cosa, per parlar de xifres. Aquesta vegada serà més, segur... (*Remor de veus.*) Home!, serà bastant més. Això sí que els ho puc dir, perquè vostès en saben molt de negociar, si en saben moltíssim! També deuen saber que en plena negociació, malament faríem si anéssim dient quina és la xifra que nosaltres considerem desitjable, perquè li puc assegurar una cosa: segur que no seria aquesta; segur que no ho seria. M'entén? Seria aquesta més la que vol l'altra part dividida per dos. O no ho sap, vostè, això?

I, per descomptat, li puc afirmar una tercera cosa, ja que està tan interessat en les xifres: jo, al final, amb les seves, em perdo. Perquè no sé si valen els 1.700 milions que van dir una vegada, o els 7.500 que van dir una altra —9.000—, ja dic 7.500 per rebaixar-ho una mica; o els 5.300 de l'última, que va ser prop del 30 de desembre,

em sembla. O alguns 3.000 o 4.000 que hi ha hagut entremig, ja no ho sé... De 1.700 a 7.000, escolti'm!, hi ha un ampli camp per recórrer. Algun dia m'hauran d'informar quina és realment la seva, la bona..., perquè, miri, això ho poden fer vostès perquè estan a l'oposició. Dir-ne mitja dotzena i després segur que l'encerto. Nosaltres no ho podem fer perquè estem al Govern. Per una qüestió de seriositat. No podem dir mitja dotzena de xifres i a veure si en surt una d'aquestes, i després, diem: «Veieu com la vam dir?» Home!, això seria molt poc seriós per a un govern. Perquè, a més, sap què passaria? L'altra part, amb la que negociem, sap quina agafaria? Deixo a la seva imaginació que s'imagini quina... Segur que l'encerta. O sigui que no ho farem. Això, no ho farem.

Home!, escolti'm, vostè en parla de qüestions que queden fora de la discussió que toca fer institucionalment en aquest Parlament. El PSC està inequívocament darrere de la posició del Govern en aquesta negociació. (*Remor de veus.*) I ho ha demostrat cada vegada que ha fet falta. Però li haig de dir una cosa: jo aquí comparec com a conseller, com a membre del Govern, i el president Montilla, com a president de la Generalitat, no en virtut de la nostra condició de dirigents del PSC, de la qual, per cert, ens sentim enormement orgullosos, li ho hagi de dir. Perquè si algú està fent un servei a aquest país, avui, és el PSC en aquesta qüestió. M'entén? (*Remor de veus.*)

Però, dit això, deixi'm que li digui, escolti'm... Deixi'm que li digui: és que el PSC no..., és que el Govern —el PSC, també, deixin-me..., hi ha hagut un lapsus aquí—, és que el Govern no ha demostrat tota la fermesa necessària en aquesta negociació? Deuen ser els únics que ho pensen en tot Catalunya, home! Veu..., i en tot Espanya, ja no li ho dic, i en tot Espanya ja no li ho dic, escolti!

O sigui que el Govern de Catalunya, en aquesta qüestió, està claudicant, ha estat cedint més del compte, no ha fet respectar l'Estatut? Bé, doncs, escolti'm, miri, sap què passa?, que en aquestes condicions, realment, em costa entendre què entén vostè per obtenir un bon acord fruit de la unitat, de la sensatesa i del respecte de l'Estatut, amb plantejaments com aquest. Se situa en l'extrem del que és la societat catalana; amb una actitud maximalista, impròpia del que és la trajectòria de Convergència i Unió.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...del paper que ha fet i del paper que ha de fer.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

I jo crec que haurien de mirar de centrar-se una mica més. En el terreny central, en el qual ens hem de trobar, per defensar el que convé al país. I li diré una cosa...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Vostè sap, com jo, que si avui a Espanya s'està parlant d'un canvi del model del finançament és per l'actitud del Govern de Catalunya. La seva tenacitat, la seva fermesa, també la seva flexibilitat i el seu sentit comú. I vostè sap com jo que no hi pot haver un acord de finançament a Espanya si el Govern de Catalunya no hi està d'acord.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona (tram. 300-00172/08)

Substanciaré ara... (*Remor de veus.*) Si us plau..., el quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona, que formula el Grup Mixt. I té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, diputades, conseller, molt honorable –molt honorable, no, honorable conseller, només... Bé, nosaltres plantejem aquesta interpellació... (*remor de veus*), plantejem aquesta interpellació, tot i que se n'hagin produït altres avui durant el dia, amb altres conceptes, suposadament, amb la que plantejava aquest dematí Convergència i Unió al conseller d'Interior. I nosaltres ho hem volgut formular clarament i d'una forma concisa i clara, perquè creiem que estem parlant d'una mesura que està dintre d'un pla, d'un pla d'acció, en aquest cas, aprovat pel Govern l'any 2007 dintre de la conselleria de Medi Ambient. És a dir, volem deixar ben clar, i crec que d'això no hi ha cap dubte, que la mesura de límit de vuitanta quilòmetres/hora a l'àrea metropolitana de Barcelona parteix d'una mesura únicament i clarament mediambiental. Per tant, ho plantejem en aquest cas i entenem que el conseller Baltasar, doncs, és la persona que respondrà aquesta interpellació.

Dit això, nosaltres inicialment ja vam ser crítics sobretot amb la fórmula, amb la manera de formular aquesta qüestió. Creiem que aquest tipus de mesures, puguin ser més nombroses o menys, mereixen com a mínim un debat, un qüestionament, escoltar sobretot també entitats, estudis, persones que també poden ser entesos en la matèria, perquè en definitiva la seguretat viària, en definitiva les carreteres de Catalunya, en definitiva l'ús dels vehicles, el transport públic no són una qüestió purament mediambiental; són una qüestió absolutament transversal que fa referència a molts aspectes.

I el que creiem de com s'ha enfrontat aquesta mesura, com s'ha explicat també aquesta mesura, cal dir-ho, és que dona la sensació que l'únic paràmetre important a l'hora de valorar el funcionament de les nostres carreteres, l'ús dels nostres vehicles, la seguretat a les nostres carreteres..., ha estat, l'únic paràmetre, el paràmetre mediambiental. Però és que, tot i així, com hi entrarem amb les dades que el conseller coneix millor que nosaltres, ja que són de la seva conselleria, doncs, tot i així, s'ha demostrat que encara que fos només una mesura mediambiental, tampoc funciona.

Per tant, nosaltres volem fer el qüestionament d'aquesta mesura i sobretot també, deixin-m'ho dir, desmentir aquell concepte que vostès han engegat ara i han posat en marxa, allò que diu «velocitat variable». No, no, miri, escoltin, «variable» té un component de variar, de canviar a l'alça i a la baixa. Per tant, variar només a la baixa ja de per si és una trampa purament semàntica i un engany des del punt de vista polític, perquè estem parlant només de reduir i mai de ser flexibles.

Per tant, la flexibilitat i la variabilitat ni el diccionari ni aquest grup les entén com només fixar a la baixa uns límits de velocitat, sinó en tot cas..., per cert, com han dit alguns alcaldes de la zona afectada a l'àrea metropolitana, per cert, que donen suport o que són membres dels grups que donen suport al Govern, començant pel Partit Socialista de Catalunya, ja que sembla que no els agrada aquesta mesura. Benvinguts al club dels que no els agrada aquesta mesura. Ara només cal que els escolti el seu partit, que els escolti el seu president de la Generalitat i que, per tant, vagin com van altres països europeus amb mesures més modernes, amb mesures més flexibles i amb mesures menys impositives, perquè aquesta està clar que amb els fets a la mà es demostra que no és la via.

Entrem en concret a les dades que tenim. Tenim publicades dades de l'estiu passat, precisament, dades que nosaltres esperàvem, no?, perquè jo crec que tota mesura... Home, jo li reconec al senyor conseller que si vostè diu que reduir un 25 per cent la contaminació a l'àrea metropolitana i el dia que van fer la presentació a la roda de premsa aquest estiu passat vostès treuen unes dades d'un estudi objectiu que diu que han rebaixat un 25 per cent la contaminació a Barcelona, jo podré ser crític amb el límit o amb la llibertat o no d'anar a vuitanta quilòmetres per hora, però li hauré de reconèixer que vostè ha proposat una mesura més o menys radical però amb èxit. Però és que el problema és que el debat ja no està aquí; és a dir, el debat ja no és si és més o menys radical plantejar-ho com un límit absolut, sinó que el problema és que les dades que vostès van presentar són dades que demostren que la mesura és absolutament innecessària i absolutament ineficaç.

I no només això, perquè com vostè sap, senyor conseller, Ciutadans li va demanar unes quantes vegades i durant un temps determinat que volíem conèixer quina havia estat la recaptació en aquesta àrea metropolitana, no?, perquè després se'ns diu allò que és populisme dir que amb això es recaptin més diners.

Bé, doncs, no sé si és populisme o no, però la realitat és que les dades que vostè en resposta ens va donar a la

pregunta que va formular Ciutadans ens diuen concretament, en aquesta resposta que tinc aquí mateix, que només en un semestre s'ha duplicat la recaptació. És a dir, si les matemàtiques no fallen –si les matemàtiques no fallen–, això vol dir que, si la línia ha seguit així fins a final d'any, s'ha quadruplicat la recaptació d'aquestes sancions de trànsit a l'àrea metropolitana.

Per tant, la mesura no és eficaç, sembla que només és eficaç per a la recaptació, quatre vegades més del que es va recaptar el 2007, i a més a més tenim els ajuntaments de les zones dient que si us plau que si és variable sigui també a l'alça. És més, algun conseller fins i tot s'ha atrevit a plantejar-ho.

I què fa Ciutadans en aquesta interpretació? Si us plau, apellem al sentit comú. Si els ajuntaments afectats, si membres fins i tot del Govern o grups que donen al Govern, si alguns que estem a l'oposició li diem que vigili que aquesta norma no se sap si es complirà i les dades que vostès plantegen reconeixen que no ha estat tot l'èxit que esperaven del 25 per cent o del 20 per cent, fins i tot, de la reducció de la contaminació, alguna cosa no té de bona aquesta mesura.

Per tant, només els demanem que, amb absoluta tranquil·litat, amb absoluta normalitat d'algú que s'equivoca o algú que planteja una cosa que no produeix els fruits que n'espera, simplement retirin aquesta mesura o com a mínim plantegin la possibilitat que, durant aquest any 2009, aquesta mesura, igual que vostès parlen de variable, home, doncs, sigui realment variable com és a altres països europeus.

Per tant, l'únic que planteja Ciutadans és que sí que volem, com portem al nostre programa electoral, i ja ho demanàvem així, velocitats variables, perquè tothom entén, tothom que sigui conductor, que no és el mateix conduir a les onze de la nit d'un dimecres a una autopista de Molins de Rei amb cinc carrils, eh?, no és el mateix, que conduir a una ronda estreta de dos carrils amb trànsit i a les nou del matí. I això és variable; variable al final és sentit comú.

I, per tant, jo també li vull dir, senyor conseller, que vostès van ser molt crítics i molts durs amb algunes entitats que van parlar i que parlaven en la seva proposta de la velocitat variable; un any després, l'han agafada amb els braços oberts.

Per tant, en aquest cas jo li demanaria que aquells que vam demanar la compareixença d'entitats com el RACC, que en el seu dia se'ns va dir que responien a uns interessos ocults i que no els havíem de fer el caldo gros i que no els havíem de convocar al Parlament..., home, doncs, miri, si agafa vostè l'estudi del RACC avui, un any després, resulta que quasi l'han clavada, permetin-me l'expressió col·loquial, perquè és que ells parlaven d'una reducció aproximadament del 2 per cent com a molt de la contaminació i ja advertien que aquesta no era la solució, que la solució no és la velocitat, que el problema és de congestió, que tenim congestionades les vies d'entrada a Barcelona.

Per tant, sentit comú, flexibilitat de veritat, no amb trampa, no variable a la baixa, que això no és variable,

això és reducció, això no és una variabilitat; per tant, nosaltres només els plantegem això.

Vostès s'agafaven a exemples europeus, no?, a exemples d'altres ciutats, però fa poc un d'aquells que citaven curiosament s'ha replantejat el seu model. I jo només els demano que facin el mateix que han fet a Holanda. El titular és ben clar: «Los ochenta kilómetros fracasan en Holanda.» Estem parlant de ciutats com Rotterdam que s'han replantejat i que s'estan replantejant ara la modificació a l'alça d'aquests límits, amb la variabilitat, precisament, que li demanem també a l'alça d'aquestes velocitats.

Per tant, res és un dogma –res és un dogma–, cap norma és irrevocable; les normes són precisament perquè funcionin millor les coses, i si tots plegats més o menys de forma consensuada estem d'acord que aquesta mesura no ha portat els rèdits que s'esperaven, busquem altres mesures, la forma de col·laborar. Nosaltres els plantejarem, a la nostra moció i avui mateix, si em dóna temps, a la interpellació, qüestions i mesures que es prenen a altres països i que en algunes d'elles estic convençut que hi estarem d'acord.

Però, per tant, si us plau, no anem per la via només del límit, de la recaptació –quatre vegades més en un any–, sinó que, home, ens hauríem de trencar una mica més el cap. És a dir, ja sabem que és molt fàcil: i si anem a seixanta, i si anem a trenta, i si anem a vint... Home, clar, al final això és molt senzill. Però la tasca d'un gestor, d'un govern no és només posar límits i sancions; és trencar-se, permetin-me, la closca per veure quines mesures compagin en la mobilitat, la llibertat i la variabilitat d'aquestes velocitats amb els millors resultats ecològics, en aquest cas de contaminació i d'emissió de gasos.

Per tant, el que li demanem simplement és que no s'aferri vostès com una bandera de partit, pràcticament, més que de govern, a aquesta mesura, sinó que reconeguin que en aquesta flexibilitat en un període determinat hi podríem arribar a estar tots d'acord.

Per tant, la nostra interpellació no és tant de confrontació com que, si us plau, reflexionin que les mesures, les dades i els efectes que esta produint, doncs, no són els esperats, i no passa res –no passa res. Anem a una velocitat variable, com a Àustria, com a altres països? Fantàstic, no passa res. Els resultats a altres països són millors.

Però també volíem fer un incís en una qüestió, no?, perquè quan es parla de solucions, alguns, vostè mateix..., no, aquest dematí el senyor Saura li demanava a un altre portaveu, doncs, que aportés mesures: «Vostè què ha fet? Què hem de fer?»

Miri, una de les qüestions que precisament el seu grup o el grup parlamentari que dóna suport al Govern, Iniciativa, el partit a què vostè pertany, proposa i en fa bandera, i ho dic perquè jo comparteixo bona part d'aquesta sensibilitat i de propostes que hem votat conjuntament en comissió, és fomentar el transport públic.

Escolti'm, a mi no m'ha de convèncer, sóc un convençut del transport públic. És més, si hi ha un bon transport

públic, segurament aquesta mesura no seria tan controvertida, ni seria una mesura que es parlés. El problema que tenim quin és? Parlem clar: que volem ser europeus per les mesures de vuitanta quilòmetres/hora, però som una república bananera pel transport públic, parlem clar. És a dir, tenim transport públic que ni és puntual, ni és econòmic, ni funciona com els ciutadans necessiten, i a més a més una xarxa insuficient avui dia amb el creixement de l'àrea metropolitana de Barcelona.

En aquesta línia, què li plantejem? –i així ho farem a la moció, ja li ho avanço. Home, no té sentit comú que un govern suposadament d'esquerrers, un govern, suposadament, que demana un foment del transport públic, sigui un govern que apuja les tarifes del transport públic fins a un doble i un triple de l'IPC d'un any. Això no té sentit. És a dir, això, qualsevol ciutadà que ens estigui veient ho entén perfectament. Jo no puc dir: «Senyors, la solució és que vostès no agafin el cotxe, agafin el transport públic», i m'apugen vostès un 7 per cent la T-10. Doncs, el ciutadà dirà: «Escolti'm, vostè m'està prenent el pèl? M'està dient que no agafi el cotxe, que agafi el transport públic, que no arriba puntual, que no funciona com ha de funcionar i a més m'apuja un 7 per cent el preu, un servei públic, una empresa pública, amb un govern d'esquerrers, un 7 per cent, quan l'IPC tanca amb un 1,6-1,8 per cent?» Això no té sentit, no?

Per tant, nosaltres li plantejarem que aquest Govern es compromet, de veritat, no només de paraules i de banderes, sinó de veritat, amb el transport públic i amb no apujar els preus del transport públic per sobre dels índexs de preus de consum. És raonable; jo crec que és una mesura raonable absolutament d'aquells qui defensem el transport públic, i estic convençut que, dintre d'aquest Govern..., i vostè, senyor conseller, hauria d'abanderar o portar aquesta bandera; igual que convenç la resta de socis que aprovin els vuitanta quilòmetres convenç vostè els seus socis que, si us plau, no apugin el transport públic. Jo crec que igual de legítima és una cosa que l'altra.

Per altra banda, també en aquest camp de la velocitat, s'ha parlat de dades, no? I jo crec que les dades de l'estiu passat són molt clares, perquè potser molta ciutadania i molts, fins i tot, membres d'aquest Govern, d'aquest Govern no ho sé, però d'aquest Parlament, no les coneixen, no? Jo vull recordar-les. Un 3,5 per cent de reducció de la contaminació a l'àrea metropolitana no s'acosta ni de bon tros al 20 per cent o al 25, fins i tot, que s'havia anunciat de reducció.

Però és que hi ha un fenomen que és més..., bé, a aquells que som de lletres, doncs, igual se'ns pot dir que és que no sabem sumar, però jo crec que sí, fins aquí hi arribem, i és que si s'ha reduït un 3,5 per cent la contaminació a l'àrea metropolitana i s'ha reduït, segons el consum i la utilització i les enquestes que s'han fet a l'àrea metropolitana, un 7 per cent el transport o en aquest cas la utilització del vehicle, és a dir, tenim un 7 per cent menys de trànsit i s'ha reduït un 3 i mig per cent la contaminació, no cal ser Pitàgores per saber que ha pujat la contaminació, que en proporció..., podríem dir que en termes absoluts ha baixat, però que, en realitat, en proporció al tant per cent de trànsit, ha pujat.

Per tant, el que deia el RACC, que alguns el criminalitzaven, no estava tan equivocat; el que deia la Universitat de València no estava tan equivocat; el que deien molts experts, i que llavors se'ls va criminalitzar, no estaven gens equivocats, és més, fins i tot van ser benèvols amb la dada, perquè en aquest cas es podria dir que proporcionalment ha pujat la contaminació amb aquesta mesura.

Per tant, per concloure, i després tindrem cinc minuts més a la rèplica, però, sí que ens agradaria deixar molt clar que nosaltres no qüestionem la mesura simplement per posar una xifra de vuitanta, noranta, setanta, seixanta, és a dir, no és aquest el problema; el problema és que si anem cap a un model variable ha de ser un model variable a l'alça i a la baixa. I si sabem distingir això i si sabem posar velocitats raonables pels cotxes que tenim, per la seguretat que tenim, també fem-ho així, no estem als anys seixanta, i els cotxes d'avui no són els dels anys seixanta; per tant, no anem enrere com els crancs, adeqüem les velocitats.

I sobretot una cosa que demano en què aquest Govern no és gaire sensible, ni per Política Territorial ni per altres conselleries, és que vostès també pensin en les distincions de via, de tipus de conducció. No és el mateix l'accidentalitat que hi ha avui dia a les carreteres secundàries que la que tenim a les autopistes catalanes; no té res a veure. Per tant, de vegades els accidents es produeixen més..., bé, a vegades, no, la majoria d'accidents, en proporció, es produeixen a les carreteres secundàries, on realment les velocitats no són tan altes, i en canvi en vies ràpides no es produeixen en aquest cas més accidents que a les vies secundàries. Això s'ha de tenir en compte.

I també els demano, des de la posició de govern, que si us plau parlin, escoltin, dialoguin amb aquells que també representen col·lectius. Els conductors no són criminals; els conductors són ciutadans que, si no tenen un bon transport públic, agafen el cotxe o agafen la moto. No són criminals, ni bojós al volant; són ciutadans que necessiten anar a treballar, que necessiten anar a buscar el seu fill al col·legi, que necessiten desplaçar-se.

Per tant, aquesta flexibilitat que vostès diuen, si us plau, apliquin-la de veritat, escoltin les parts i plantegin-nos obertament, jo no li dic que hagi de ser demà, diguin durant aquest any 2009 què pensen fer, quina és aquesta via que diuen: «Quan baixi la contaminació, llavors farem la flexibilitat a l'alça.» Ja, però és que amb aquesta mesura no només no baixa, sinó que és que fins i tot proporcionalment puja. Per tant, això significa que mai, per sempre. Si us plau, posin data, posin un calendari, diguin quan, expliquin-nos què pensen fer si realment en les següents dades tampoc baixa. Què faran? Mantindran *erre que erre* la mesura, o prendran altres mesures, o ens asseurem per veure quines mesures prenem tots plegats? Bé, doncs, això és el que volem plantejar, no?

Per tant, la nostra posició, clarament, és constructiva. Ara bé, això sí, els demano que els dogmes..., i menys en qüestions de vuitanta, noranta, setanta quilòmetres per hora, que al final no són més que normes de trànsit, no són dogmes ni són idearis de cap tipus, simplement són qüestions reglamentàries; no fem d'això, doncs, un

debat massa més lluny, no? Però és que de vegades es diu: «Home, és que es fa un gra massa dels vuitanta quilòmetres.» Ja, però és que la mesura no l'hem pres nosaltres, la mesura l'ha pres aquest Govern –i acabo, senyor president–, i els rèdits que ha donat són negatius.

Hi torno a insistir, i acabo amb aquesta idea. Si aquesta mesura s'hagués demostrat efectiva per reduir la contaminació a Barcelona i a l'àrea metropolitana, aquest partit seria el primer a dir: «Em vaig equivocar quan qüestionava això i ara retiro aquell qüestionament i hi dono suport.» Però com que les dades que vostès plantegen no són així, i per tant no es redueix, que ja ens agradaria que es reduís, la contaminació en aquesta àrea metropolitana, els demanem que la retirin, que meditin o que com a mínim ens diguin quan pensen fer-ho.

Gràcies, senyor president, i gràcies, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, òbviament, aquesta mesura no és ni un dogma, ni una mesura recapitadora, ni evidentment ens l'hem inventada nosaltres. Miri, aquesta és una mesura que respon a un pla de setanta-tres mesures –vostè l'ha citat– que entre altres coses és un imperatiu de la Unió Europea justament perquè en aquests moments Barcelona i la seva àrea metropolitana hem depassat en dos elements molt importants, el diòxid de nitrogen i les partícules en suspensió de diàmetre inferior a les deu micres, deu micrograms per metre cúbic, i justament tenim un termini molt determinat, que és l'any 2010, per haver-nos posat en la disminució corresponent per evitar les sancions d'Europa. I això és important que ho assenyalem així, perquè si no, entre altres coses, sembla que sigui un caprici o un desig. No, evidentment, és resposta a un element important.

Aquest matí s'ha deixat molt clar, i per tant jo ja no hi entraré, que el conjunt de mesures d'aquest pla, entre altres coses, pretén la millora de la salut dels ciutadans –no parlo dels milers de morts, no parlo dels milers de persones afectades per afeccions bronquials–, però evidentment cal tindre-ho present. Però també és evident que incideix en la millora de la qualitat de vida, en la mesura que ha de reduir la contaminació, i a resultes de tot això el conjunt dels ciutadans dels quaranta municipis estem en millors condicions.

Estem encara lluny d'això. Per què? Doncs, perquè, entre altres coses, s'ha anat molt tard. És a dir, nosaltres comencem ara; de fet aquest pla es va aprovar i va entrar en vigor el gener de l'any passat. Durant aquest període s'han fet un munt d'actuacions, setanta-tres. Tindrem ocasió d'avaluar-les dintre de ben poc; només en parlem d'una, però n'hi han altres setanta-

dues. Tindrem ocasió de parlar-ne ben aviat, i donarem els resultats globals d'això, perquè entre altres coses, senyor Rivera, sàpiga vostè que l'anàlisi de la contaminació atmosfèrica no es fa un dia per un altre. Però, en canvi, sí que li puc dir una altra cosa: un cotxe a una velocitat determinada contamina el mateix de dia que de nit; això és important que ho sapiguem, perquè, entre altres coses, els factors de rodament, de tipologia de cotxe, d'incidència sobre la via són exactament els mateixos de dia que de nit. No és el mateix la congestió del dia que de la nit, però crec que és bo que aquí, en el Parlament de Catalunya, anem precisant cada un dels conceptes, perquè, si no, els barregem tots, cada un, i acabem parlant de congestió quan volem dir contaminació, i parlem de contaminació quan volem dir congestió. I, evidentment, barrejar uns i altres crec que seria un error.

Miri, nosaltres..., fins i tot ens sap molt greu, que no siguem pioners. Som tan poc pioners que en aquests moments, de plans d'actuació com aquests, n'hi ha a 139 ciutats d'Europa; entre elles, Londres, París, Marsella, Milà, Bolzano, Berlín, Munic, Stuttgart, Viena, Graz, Brusselles, Copenhaguen, Bratislava o Estocolm –podem seguir, no crec que valgui la pena seguir. Totes aquestes ciutats estan en aquests moments fent plans de reducció de la contaminació atmosfèrica, per a la millora de la qualitat de l'aire en les seves ciutats i a les seves conurbacions, que és com a mi m'agrada explicar-ho.

Per tant, aquí tenim dos tipus de situacions. Són en global quaranta municipis, però en tenim setze d'especial intensitat, on no es compleixen ni el diòxid de nitrogen ni les partícules, i una altra part on no es compleixen les partícules; i a partir d'aquí es prenen unes mesures o unes altres.

En aquest sentit, jo li vull dir que no és cap descobriment nostre, la velocitat variable, no ens ho ha hagut d'explicar el RACC; forma part del pla que es va aprovar fa un temps, i vostè ho pot trobar allà. El que passa és que explicava clarament que durant un primer període s'establiria una velocitat concreta, que eren vuitanta quilòmetres per hora, i a partir d'un altre moment, que és justament el gener del 2009, s'hi introduïen criteris de velocitat variable. Això ho sap vostè i ho sap també el RACC, i, entre altres coses, quan parlàvem i discutíem amb ells en aquells moments, no era sobre la velocitat variable, sinó sobre, justament, la limitació o no de velocitat, de vuitanta quilòmetres per hora. Aquí era on estava situat el debat.

M'agradaria dir-li que, en aquest sentit, el conjunt... I vostè ha dit coses molt interessants que jo comparteixo. Dintre del paquet de setanta-tres mesures, hi han vuit grans capítols. Primer, el capítol preventiu. Segon, els temes de transport terrestre. Tercer –que és un capítol específic–, les mesures de millora del port de Barcelona, que té molt a dir i té molt a fer i està fent moltes coses per millorar, diguéssim, els elements, en aquest cas, de contaminació de l'aire al seu abast. El mateix a l'aeroport del Prat, que és un altre àmbit. En l'àmbit industrial, i permeti'm dir-li que en aquests moments molt bona part de les indústries estan fent els deures, i en parlarem; quan parlem i fem l'avaluació global de les

setanta-tres mesures, vostès veuran que una gran part de les indústries, que són un focus important de contaminació, estan fent els deures. I el mateix a l'àmbit energètic, al domèstic, o en l'àmbit de la sensibilització.

Deixi'm dir una cosa més. Respecte del tema del transport i de la mobilitat no solament s'ha fet aquesta mesura. S'ha aprovat fa ben poc el Pla director de mobilitat de la regió metropolitana. Dintre d'aquest Pla director de mobilitat de la regió metropolitana, evidentment es parla dels modes de transport, dels usos i de la convivència d'uns i altres. Aquest és evident.

Com gestionem la velocitat? Doncs, tenint en compte que les emissions dels vehicles es defineixen en funció de diversos paràmetres, paràmetres que no defineix el conseller de Medi Ambient, ni tan sols aquest Govern; el defineix l'agència europea. I què diu? Tipus de paràmetres: vehicles, tipus de combustible, cilindrada, velocitat i recorregut. Totes aquestes coses són les que permeten mesurar i, en aquest sentit, assenyalar que la mesura de vuitanta quilòmetres per hora, a més, és la mesura recomanada per l'agència europea; els vuitanta quilòmetres per hora és la mesura aconsellada per al conjunt de tots els municipis que en aquests moments tenen això. Què fem amb aquesta velocitat? Doncs, segons l'agència de la Unió Europea, en aquests moments amb aquesta velocitat es contamina menys, però també alhora s'estalvia combustible.

Vull dir-los, per tant, en aquest sentit, diverses qüestions. Una primera, les primeres dades que ha fet la Universitat Politècnica de Catalunya. Evidentment, aquestes dades són importants; han mesurat sobre els 125 punts d'aforament en deu vies ràpides d'accés a la ciutat de Barcelona. Aquí, en aquestes, s'ha vist clarament com es produïa una millora, i una millora que té diferent intensitat. Segons uns mesuraments, la globalitat de la reducció de les emissions respecte a tota l'àrea de la primera corona seria entre un 4 per al diòxid de nitrogen i un 3,7 per al material particulat, és a dir, les partícules de deu... Però, en tot cas, si fem referència a la proximitat d'un quilòmetre i mig respecte de les vies en les quals hi ha limitació de vuitanta quilòmetres per hora, que són i totalitzen 1,3 milions d'habitants, en aquest cas s'arriba fins a un 11 per cent de reducció; per tant, no estem parlant de petita cosa. Evidentment –vostè també ho entendreà molt bé–, xifra global, és un tipus d'impacte; xifra al voltant d'un quilòmetre i mig respecte de les vies ràpides que tenen limitació, és un altre. Però és important també assenyalar-ho.

Quines són les millores que s'han assolit, amb aquests vuitanta quilòmetres per hora? Primera, ja li he dit aquestes. Segon, la reducció de les emissions per al diòxid de nitrogen és d'1,7 tones el dia. En segon lloc, la reducció de les emissions respecte de tota l'àrea de la primera corona, que és el que ara els explicava, 4 per cent en òxid de nitrogen i 3,7 respecte al material particulat. El percentatge de contaminació ha minvat en la mateixa proporció que si cada dia uns vint mil vehicles deixessin de circular per qualsevol de les vies que tenen limitació de velocitat. La millora de la qualitat de l'aire se situa bàsicament en els eixos viaris, com els estava explicant; és a dir, això afectaria directament i positivament

1,3 milions de ciutadans i ciutadanes que avui ja tenen una millor qualitat de salut, entre altres coses perquè s'ha produït aquesta reducció de fins a l'11 per cent de la contaminació. La reducció de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle, que no era un element directament buscat pel mateix pla, però que té aquest efecte, en aquest cas, que incideix..., 93.400 tones/any de CO₂, és a dir, un 3,7 del total d'emissions associades al trànsit. Una reducció de la contaminació acústica de tres decibels; no és petita cosa per als que vivim i coneixem prou bé la conurbació de l'àrea metropolitana de Barcelona.

El nombre de morts i de ferits greus en accidents de trànsit s'ha reduït més del 50 per cent respecte del període mateix de l'any passat. S'ha evitat d'una manera bastant notable l'existència de les congestions; hi ha congestions, però hi ha menor congestió que la que hi havia fa un any. I, evidentment, la reducció de la velocitat màxima ha produït un estalvi en aquest cas de trenta mil tones anuals de combustible, és a dir, un 4 per cent del consum total de combustible de la primera corona, i un estalvi de 44 milions d'euros.

Altres ciutats europees que fan el mateix, que estan fent el límit de velocitat: Rotterdam –vostè parlava del fracàs o no–, Estrasburg, Viena, Graz o Munic. Permeti'm que li digui que en la gestió variable de velocitat hi trobem Londres i Birmingham a Anglaterra, Rotterdam, Utrecht i Amsterdam a Holanda, tenim tota la regió de Baviera a Alemanya, o tenim la ciutat d'Anvers a Bèlgica. Tot aquest conjunt de ciutats, tot aquest conjunt d'anàlisis de sectors que configuren en aquest cas zones i àrees metropolitanes, totes elles tenen un pla que té una data de caducitat, que és l'any 2010, en la qual han d'haver reduït substancialment les partícules i el diòxid de nitrogen.

En aquest camí s'està, i evidentment aquest camí és un camí per a la millora de la situació mediambiental, però sobretot la situació de la salut i de la seguretat de la ciutadania, i, evidentment, en cap cas són mesures per recaptar ni en cap cas són mesures per intentar coartar la llibertat dels ciutadans i ciutadanes.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, conseller. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat del Grup Mixt senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, això últim que dèiem..., no és que siguin mesures recaptadores o no; són dades respostes no sé si per vostè o pel conseller d'Interior. Abans deia que s'ha multiplicat per quatre la recaptació d'un any; vull dir, vostè digui-li com vulgui, els ciutadans que ho interpretin. Si de recaptar 1 milió i mig d'euros recaptem 5 milions d'euros, digui-li vostè com vulgui, però vostès tenen 4 milions i mig més d'euros.

És més, també li dic això i li avanço: ens agradaria saber..., més que saber, si vostès estan disposats que aquesta recaptació, precisament perquè no és una re-

captació o no és una finalitat recaptadora, sigui, com en altres llocs també es planteja, doncs, una recaptació que serveixi per a una finalitat que els ciutadans entenguin. És a dir, si vostè em sanciona perquè jo vaig a una velocitat excessiva segons el seu criteri o segons el criteri d'aquest Govern, que aquells diners no serveixin per finançar altres coses. Per tant, com ja fan, ho torno a dir, en altres països i com és perfectament assumible per un govern, assumeixi vostè políticament que el que recapta per aquestes sancions vagi a millorar la seguretat viària, la il·luminació, asfalt i, en definitiva, vagi a favor dels ciutadans que utilitzen aquelles vies.

Estic convençut que molts ciutadans que puguin estar veient aquest debat preveuen perfectament o entenen perfectament que si jo collaboro i em sancionen i pago uns diners, posem, per anar a vuitanta-dos quilòmetres/hora, com es produeix, de cent cinquanta euros, aquells cent cinquanta euros vagin no a la Generalitat com a ens, sinó que la Generalitat tingui un compromís que allò anirà a unes finalitats de millora de la seguretat viària, de millora, en aquest cas, de les carreteres, del paviment... És a dir, en definitiva, que la recaptació tingui una finalitat. Escolti'm, vostès fins i tot han ficat impostos que la Unió Europea després ha dit que no es poden fer de forma finalista, com l'impost..., el centímetre sanitari, no? Doncs, escolti'm, què millor que allò que et sancionen serveixi per millorar aquelles carreteres que utilitzen, no?

Per tant, nosaltres tampoc volem que sigui recaptador, i un gest que això no és recaptador seria que vostès es comprometessin políticament a fer això.

Un altre tema que vostè ha obviat bastant, no?, que l'hi he proposat i no me n'ha dit res, que és el tema del transport públic. És a dir, vostès, ho torno a dir, hi insisteixo, vostè es vol comparar amb països –i li diré dues ciutats en les quals he tingut el plaer no només d'estar, i algunes de passar alguna estada allà temporal– com Londres o Estocolm, on vostè em compara Estocolm o Londres o el transport metropolità a Londres o a Estocolm amb el de Barcelona. Home, amb tots els respectes per a la nostra ciutat aquells que som barcelonins o hem nascut a Barcelona, però, la veritat, ens hi assemblem com un ou a una castanya, eh?, el transport públic de Barcelona i el d'Estocolm, per exemple; res a veure. Per tant, no compari vostè mesures en escenaris diferents. Ja m'agradaria a mi tenir el transport públic..., li ho he dit al principi: si tenim el transport públic d'Estocolm, vaja, ami és que no em veurà agafar el cotxe, ni a mi ni a molts ciutadans, perquè estarem encantats de la vida, tant pel preu, com per la qualitat, com per la puntualitat. Que amb un transport públic que l'apugen un 7, un 6 o un 8 per cent cada any, que no és puntual, que no arriba a tot arreu... Què vol? Que agafem el cotxe o la moto? Home, doncs, no, no podem, no podem comparar escenaris diferents.

Per tant, li deia: està molt bé voler ser europeus, però siguem europeus primer amb el transport públic. Després ja prendrem mesures si la gent agafa el transport públic, de caràcter..., en aquest cas fins i tot, doncs, de limitació de velocitat.

Un altre assumpte que vostè deia, variable, que no l'han inventat vostès... No, no, si és que ja li dic que el nostre partit la té incorporada en el seu programa electoral, i, és més, ens agradaria que així fos. Però és que el que fan vostès no és variable, és variable només a la baixa, i per tant és amb trampa. El que jo li proposo és que sigui variable de veritat, que és el que li demano jo, el que li demanava el RACC i el que li demanen moltíssimes institucions, que és que vostè sigui sensat i sigui variable en les dues direccions. És més, no només jo, penso que algun conseller també li ho ha demanat; és més, penso que molts alcaldes també li ho han demanat. Senyor Nadal, vostè que està aquí, si us plau, faci alguna cosa perquè el senyor Baltasar entengui aquesta mesura; jo li ho agrairia, perquè estaríem molt d'acord amb aquesta posició.

Per tant, jo crec que si vostè segueix les paraules d'alguns dels ajuntaments d'aquella zona i d'alguns dels consellers que estan al seu Govern i que estan en aquesta cambra –sentit comú, calendari... Vostè deia 2010, en les emissions. Jo li plantejo: si a les següents dades que tinguem estem en les mateixes xifres, d'un 3 o un 4 per cent, i el trànsit s'ha reduït, vostè considerarà que la mesura està tirant endavant? Jo crec que no, que la mesura no funciona.

Per tant, jo el que li dic és que, davant de situacions difícils o diferents, davant d'escenaris diferents, solucions diferents. No es plantegin vostès, com va dir el senyor Saura: «Aquí, i d'aquí no em moc. I aquesta és la nostra posició.» No, home, no; escoltin altres veus, que potser són més sensibles i més flexibles en aquest cas.

Finalment, jo crec que vostè no ha valorat una qüestió que crec que és molt important, i m'agradaria que la valorés. Aquest 7 per cent de reducció de trànsit, no l'han valorat vostès al seu estudi. Ho torno a dir, jo crec que ho entén qualsevol, encara que siguem de lletres, ho torno a dir: si es redueix un 7 per cent el trànsit, si es redueix un 3 i mig de contaminació, no és que s'hagi reduït un 3 i mig del que hi havia absolut abans, s'ha reduït en proporció. Per tant, li podríem dir que, en termes proporcionals, s'ha reduït el trànsit i no s'ha reduït la contaminació. Això és important. I això, vostès, casualment, s'ho van descuidar quan van plantejar i van fer la roda de premsa i el seu estudi. I jo crec que és molt important.

Per tant –acabo, senyor president–, ho torno a dir, no deixi de banda això. Els números..., es pot jugar molt amb els números, però la realitat és que s'ha reduït un 3 i mig per cent, el trànsit s'ha reduït un 7 per cent; les dades no surten; altres ciutats, com li he dit jo, també s'ho replantegen; és el moment que l'àrea metropolitana s'ho replantegi. I nosaltres, a la nostra moció, quan la presentem, plantejarem mesures concretes, com per exemple incentivar l'*ecodriving*, és a dir, sistemes de conducció, ajudar la gent que consumeixi menys a l'hora de conduir. Però aquests sistemes són d'incentiu. La diferència entre el plantejament de Ciutadans i el que fa el Govern és que vostès ho fan amb el fàcil –amb la vara, amb el pal, amb la sanció, amb el límit– i nosaltres ho fem amb l'incentiu: ajudem la gent que agafi el transport públic, ajudem-los que aprenguin a con-

duir d'una forma més ecològica i amb menys consum, ajudem que les persones puguin utilitzar el cotxe de la millor manera.

I acabo, senyor conseller, amb una reflexió que feia abans, i li admeto el que vostè deia i ho entenc perfectament: és el mateix consum i la mateixa contaminació a vuitanta quilòmetres per hora de nit que de dia. Però si a vostè no li agrada aquest exemple, digui vostè divendres i dissabte, m'és igual.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per exercir el torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, m'agradaria dir-li que sembla, de la seva interpellació i de la seva intervenció, com si anéssim en un sentit absolutament divers. Per una raó, perquè, miri, vostè diu: «El que haurien de fer amb aquesta mesura és oblidar-la.» Jo li dic: «Caram, miri quina casualitat, en el mateix moment que ens demana vostè això, resulta que la Direcció General de Trànsit dependent del Govern central justament demana totes les dades del pla —pla que evidentment coneix, perquè, entre altres coses, està representat també en ell—, entre altres coses, per veure com està desenvolupant-se, perquè creu que cal desenvolupar-lo a bastantes altres ciutats d'Espanya.»

Sense anar més lluny, ahir, la vicepresidenta del Govern, del Govern central, explicava que en aquests moments entenen que serien interessants, aquests plans i, evidentment, la velocitat variable, a altres ciutats d'Espanya. Per tant, en aquest sentit, nosaltres ens sentim molt més, diguéssim, aixoplugats que en altres moments.

Ha dit una cosa molt interessant, i que jo comparteixo amb vostè, tant, que està recollida ja en els pressupostos de la Generalitat del 2009. És a dir, l'escriu que hi pugui haver per sobre del pressupostat en aquest cas al Servei Català de Trànsit no podrà ser destinat res més que a polítiques de seguretat viària. Per tant, en aquest sentit és important que ho sapiguem, perquè aquí sí que queda clar que no hi ha cap afany recaptatori, sinó que tot allò que es recaptés va justament destinat, hi insisteixo, a temes de seguretat viària; no es pot destinar a cap altre tipus de cosa, s'ha de destinar a això. I penso que és important, que és una esmena assumida en el Parlament, que forma part dels pressupostos de la Generalitat d'aquest any i, per tant, en aquest sentit és un aspecte positiu.

Vostè ha parlat de transport públic, i jo ho comparteixo amb vostè, i estic segur que el conseller Nadal ho comparteix plenament, que és el màxim responsable del tema. I miri si és important, que forma part també del pla de les setanta-tres mesures i del Pla de mobilitat que ha aprovat el Govern: la millora radical del transport públic, l'articulació de com utilitzar millor totes les vies, autopistes i autovies al voltant de Barcelona, a través dels carrils d'alta ocupació, a través de mesures

que el que fomentin, evidentment, sigui un transport cada vegada més sostenible.

Per posar-li un exemple, dintre de les setanta-tres mesures —i s'està posant en pràctica, i jo, d'aquí a ben poc, quan vostès vulguin, ho farem, i parlarem a fons del pla de les setanta-tres mesures—, en aquests moments ja hi han centenars d'autobusos de Barcelona que han millorat tota la seva dinàmica ambiental, a través de la gasificació, a través de diferents filtres, etcètera. Per tant, s'està desenvolupant en molts camins. No es centri vostè, senyor Rivera, pensant únicament en el tema de la velocitat; situï-ho en el conjunt de tot el que són aquestes propostes. De la mateixa manera que està fent els deures, i li ho explicava abans, el port, ho farà l'aeroport i ho estan fent un conjunt d'indústries i d'empreses que, en aquest sentit, tenim a la conurbació.

Per tant, cap a on anem? Anem clarament cap a una millora, que ja s'està produint, que es desenvoluparà en aquests propers mesos i que tindrà una avaluació, una avaluació que hem de passar davant d'Europa, que és justament l'any 2010, és a dir, a final del 2009. És a dir, a final del 2009 es farà una avaluació global i veurem si hem aconseguit la reducció que espera la Unió Europea o si estem en el bon camí o no estem en el bon camí.

Jo crec que, del resultat de totes les dades que li he donat, es desprèn que sí que anem pel bon camí i que aquest camí ens indica la possibilitat no solament de la millora de l'aire, no solament de la millora de la gestió del trànsit, sinó de la millora de la salut dels ciutadans i en definitiva la millora de la qualitat de vida d'una bona part del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, en aquest cas directament avui ja sobre 1,3 milions, que són els que estan directament relacionats amb les vies objecte en aquest cas de limitació de velocitat, però en un futur immediat, també, mitjançant el conjunt de les setanta-tres mesures, del conjunt de tots els quaranta municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona, que sap, vostè, que pràcticament constitueixen la majoria de la ciutadania de tot el país, en aquest cas de tota la nació catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques que preveu desenvolupar a les comarques de Girona després de la derogació del Decret 84/2007, relatiu a l'adopció de mesures excepcionals i d'emergència per a la utilització de recursos hídrics (tram. 300-00173/08)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques que preveu desenvolupar a les comarques de Girona després de la derogació del Decret 84 del 2007, relatiu a l'adopció de mesures excepcionals i d'emergència per a la utilització de re-

cursos hídrics. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. *(Pausa.)* Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats..., conseller Baltasar, li donaré, en tot cas, dos segons per al *cambio de tercio*, eh?; canvi de tema, n'entomem un altre.

Recordarà perfectament que farà qüestió d'un mes li vaig formular una pregunta –devia ser, doncs, al Ple de finals de desembre– sobre la gestió dels recursos hídrics a les comarques gironines.

Vostè, en la seva resposta, em concretava quina era l'acció de govern a les conques, en concret de la Muga i del Ter, en un moment en què s'acabava tot just de prorrogar el Decret de sequera. En aquell moment, el que es feia era, diguéssim, assumir la situació de normalitat per al sistema Ter-Llobregat, renovar la situació d'excepcionalitat 2 per a la conca de la Muga i l'excepcionalitat 1 per a la conca del cap de Creus i costa nord.

El passat 13 de gener, i com a conseqüència de les pluges registrades les setmanes precedents, sobretot el que eren les darreres setmanes del mes de desembre de l'any passat, el Govern va derogar finalment el Decret de sequera i les conques que es trobaven en fase d'excepcionalitat finalment recuperaven una situació de normalitat; situació de normalitat ara ja totalment generalitzada a tot el país.

És en aquest nou escenari i a partir d'aquest nou escenari, sense limitar-nos als temes relacionats estrictament amb la nova cultura de l'aigua, que volem, que voldríem conèixer quines polítiques està desenvolupant el departament que vostè dirigeix a les comarques..., o a algunes comarques gironines. Ens sembla prou important conèixer i que es conegui també en seu parlamentària –no deixa de tenir la seva importància– quines actuacions prioritza, quins compromisos assumeix per tal de posar remei a les diverses necessitats que l'incumbeixen i per tal d'encarrilar també velles reivindicacions d'aquest territori.

Comencem, en tot cas, per la conca de la Muga. La recuperació de la situació de normalitat, la millora de les reserves embassades en aquesta conca –concretament l'embassament de Boadella es calcula, doncs, que està entre el 45 i el 50 per cent de la seva capacitat–, les bones previsions pel que fa a la seguretat de l'abastament i fins i tot per a la campanya del reg al llarg de tot el 2009, podrien portar que algú pensés que les actuacions previstes per posar remei a la sequera ara queden en suspens i que ara aquest tema, que ara mateix, a dia d'avui, deixa d'ocupar les primeres pàgines dels mitjans de comunicació..., doncs, comporta que l'Administració es relaxi i s'oblidi de la necessària prevenció, des del nostre punt de vista, perquè situacions com aquestes no es tornin a repetir o com a mínim perquè es pugui neutralitzar o minimitzar els seus efectes.

Es pensa continuar l'execució de les obres previstes a l'Alt Empordà per garantir l'abastament de l'aigua? Nosaltres pensem que sí, que s'hauria de fer, i hem pogut llegir alguna nota de premsa per part del seu departament en aquest sentit. Les millores ja anunciades a la xarxa d'abastament de Figueres, actuacions per garantir l'abastament a poblacions com Portbou, o Colera, o Peralada, o d'altres, pensem que són del tot necessàries per a aquestes actuacions de caràcter preventiu.

Pensa el seu departament continuar també fomentant l'estalvi i l'ús eficient de l'aigua? Nosaltres pensem que sí, no?, que, ja una vegada implantada i assumida per bona part de la població aquesta nova cultura de l'aigua, cal continuar insistint en aspectes com aquest.

Es pensa donar continuïtat a l'estudi de les diferents propostes de futur i de les diferents alternatives que ens poden garantir la disponibilitat, i continuar estudiant les possibles solucions estructurals que vostè va enumerar en respondre a la pregunta que li vaig formular el mes de desembre?

Algunes d'aquestes propostes, vostè ja va comentar que les havia consensuat, que les havia parlat amb els respectius consells comarcals, fins i tot amb el mateix Consorci Costa Brava, i que feien una especial incidència en temes de reutilització, de connexions, de millora de l'eficiència en regadius i abastament, d'increments de regulació de les aportacions superficials, dessalinització... Vostè, recordo, en aquell moment, que va dir que pensava que el seu departament estava en l'obligació de tenir en compte totes les possibilitats, totes les alternatives, estudiar-les i llavors, en tot cas, considerar quines eren més prioritàries o quines era convenient de tirar endavant.

En segon lloc, voldria tornar a insistir en un altre tema, aparcant el tema referit a la conca de la Muga. Voldria tornar a insistir en la necessitat de calendaritzar el retorn ordenat i progressiu del cabal del Ter. O el que és el mateix: la disminució ordenada i progressiva de la captació que s'efectua al Pastoral.

Nosaltres som conscients que això no s'aconsegueix d'un dia per l'altre, que per donar la volta, diguéssim, a una situació que ve de lluny i que s'arrossega de fa ja tot un seguit d'anys, això no serà fàcil. Però també estem convençuts, i cal dir-ho, que s'han anat donant les passes necessàries i adients per començar a implantar un nou model i una nova cultura.

Entenem que cal que es continuï impulsant els treballs que porta a terme la comissió tècnica creada, per part del seu departament, i juntament amb el Consorci Alba-Ter i l'Agència Catalana de l'Aigua, i que avancin els treballs que ja s'han iniciat per satisfer plenament les necessitats de la mateixa conca, com ara concretar d'una manera molt més ambiciosa quins són els cabals ambientals –molt més ambiciosa del que ho feia la Llei del 59–, garantint demandes de reg i modernitzant i millorant els regadius, prioritzant l'abastament urbà de la conca i recarregant l'aqüífer del Baix Ter.

Però quines són, en tot cas, les seves previsions? I ja ho sé, ja en sóc conscient, que és realment difícil avançar-se o ajustar terminis, però en tot cas el que ens consta és

que hi han tot un seguit d'actuacions ja previstes i planificades que de forma directa o indirecta permetran i faran possible que s'aconsegueixi aquest tan desitjat retorn del Ter.

En tercer lloc, un altre aspecte, i aprofitant que parlem del Ter i de la influència d'aquest en el seu medi natural més immediat. Voldríem conèixer en quin punt es troba un altre tema, que és el de la tramitació de l'avantprojecte de llei de creació del parc natural del Montgrí, illes Medes i Baix Ter; quines previsions té el departament amb relació a la resolució de les alegacions presentades i la posterior presentació davant del Consell Tècnic.

També som conscients, en aquest tema, de les dificultats que han anat apareixent, del sentit d'algunes de les alegacions presentades i del repte que tenim al davant per convèncer aquelles persones que creuen que no es poden compatibilitzar protecció i preservació del territori i, alhora, desenvolupar econòmicament la zona i mantenir activitats tradicionals com la pesca, com l'agricultura i d'altres, com és el turisme.

Pensem i estem convençuts que finalment serem capaços de fer aquesta protecció d'una zona tan excepcional com aquesta, i fer-la compatible amb el desenvolupament econòmic de la regió.

I, per últim, i aprofitant també que parlem de la protecció del medi natural, de la seva regulació i de la seva correcta gestió a comarques gironines, em sembla important tornar-li a recordar la llarga llista d'espais d'interès natural –per sort de tots– que esperen que es vagin desenvolupant els diferents instruments de planificació i que n'han de permetre una millor protecció i gestió. Alguns d'ells, l'Albera, les muntanyes de Begur, l'Alta Garrotxa, entre d'altres.

Però vull, en aquesta ocasió, fer una especial referència i donar-li una especial rellevància a una vella reivindicació del territori per avançar en la protecció d'uns espais emblemàtics i en la seva posada en valor com són les Gavarres. Aquesta és una reivindicació que vostè coneix perfectament perquè hem tingut ocasió de parlar-ne personalment, però també perquè ens consta que altres persones, altres institucions li han fet arribar aquesta mateixa demanda; entre molts altres l'ens que el gestiona i que millor el representa, el Consorci per a la Protecció i Gestió de l'Espai d'Interès Natural de les Gavarres, que integra vint municipis i que tot just fa deu anys que treballen conjuntament per la preservació i la recuperació dels seus valors naturals, paisatgístics, culturals de tota mena i la seva compatibilitat amb el desenvolupament socioeconòmic de la seva població.

En aquest sentit, pensem que hi ha diverses actuacions en el curt i en el mitjà termini que poden significar una millora considerable i que serien altament valorades per la gent del territori, en definitiva. La redacció d'un pla especial pot ser una d'elles; la cessió de la finca de Can Vilallonga –ara en propietat de l'Incasol– en favor del Departament de Medi Ambient, per tal que la pogués gestionar aquest mateix consorci, etcètera; són diverses o poden ser diverses les actuacions a fer i que, sens dubte, han de ser passos previs i passos necessaris a la futura declaració com a parc natural d'aquest espai. Ens

sembla –el nostre grup ho comparteix– que després de la presentació del Projecte de llei de creació del Parc Natural del Montgrí davant del Parlament, el seu departament ha d'incloure..., hauria de prioritzar en el seu pla d'acció i de Govern la creació del Parc Natural de les Gavarres.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per respondre a la interpellació i en nom del Govern, té la paraula el conseller de Medi Ambient i Habitatge, l'honorable senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat. Com vostè deia molt bé, justament, veiem aquesta interpellació en un moment on ja no tenim aquesta pressió que durant mesos hem tingut, primer, a tot Catalunya i, després, s'ha anat reduint en la mesura que avançava, diguéssim, la superació dels llindars de la sequera i que últimament encara teníem, diguéssim, a la zona de la Muga, cap de Creus i costa nord.

Evidentment, en aquests moments, justament en aquesta zona tenim un 48 per cent –48,7 per cent exactament– a l'embassament de la Boadella, però jo li vull dir que justament el Departament de Medi Ambient i Habitatge pensa continuar la seva acció decidida amb totes aquelles infraestructures que pugui tirar endavant, de caràcter hídric, a les comarques gironines i especialment, en aquest cas, a la conca de la Muga.

Jo li vull dir que respecte a l'àmbit de la Muga, les inversions totals que s'han posat en marxa comporten millores d'abastament d'aigua, 7,6 milions d'euros, actuacions en aquest cas a Pont de Molins, a Portbou, a Peralada, a Colera i també amb la connexió a Figueres.

Després, s'ha donat una inversió en subvencions als ens locals d'uns altres 6,5 milions d'euros, resolucions en les quals el que s'ha prioritzat clarament ha sigut l'abastament humà i també la posta en marxa de captacions, unes d'aigua en desús, que els ajuntaments han portat a terme, entre altres coses, amb les nostres subvencions de l'Agència..., l'ACA, concretament, l'Agència Catalana de l'Aigua.

En aquest cas, per tant, les inversions sobre la Muga suposen un total de 14 milions.

Vull dir també, de tota manera, que vostè mateix coneix, ha sigut donat a conèixer públicament, continuem amb el treball amb els ens locals –amb el consell comarcal– per mirar les mesures a mitjà i a llarg termini.

En aquests moments, una part seria –perseguint tots els elements– la reutilització. En aquest cas, la recàrrega d'aqüífers per al rec des de l'estació..., l'EDAR de Figueres. La segona, la reutilització des de l'EDAR de Colera, Port de la Selva i Llançà. I altres a definir, en aquest cas, serien Roses i Portbou, bàsicament.

Noves connexions. Des de l'ETAP del Consorci de la Costa Brava fins al ramal de Llançà, que avui és insufi-

cient; el mateix, de la mateixa connexió, cap a la zona dels pous de Peralada o el Port de la Selva i Colera.

Per una altra banda, estem treballant conjuntament amb el Departament d'Agricultura pel que fa a la millora d'eficiència dels regadius i estem pensant en altres increments. Una possibilitat seria un nou embassament a Ricardell, d'aproximadament uns set hectòmetres cúbics, o un altre a l'Orlina que, en aquest cas, és a Rabós de l'Empordà, d'uns deu hectòmetres cúbics. I amb tot això, amb tots els municipis estem estudiant la possibilitat de dur a terme una planta dessalinitzadora molt mesurada en aquesta zona.

En aquest mateix període, també a la conca del Ter, a més de tot el procés que vostè explicava molt bé i que jo comparteixo del que han de ser els retorns, hem estat fent un conjunt d'inversions importants que han sigut pous d'abastament a Girona, a Salt, a Sarrià de Ter, a Sant Julià de Ramis, a Quart, a Vilablareix. També noves captacions de recursos subterranis a Bescanó i a Anglès. Abastament a la Bisbal d'Empordà i a altres municipis del seu voltant i tractament de la planta d'arsenic al nucli de Ventolà, a Ribes de Freser. A més, s'han dut a terme diferents recuperacions de captacions en desús.

Al marge d'això, seguim, evidentment, un procés de subvencions —que en parlàvem abans de la Muga, en aquest cas, en el Ter— i, en aquest sentit, evidentment, continuem perquè pensem que cal aprofitar justament aquest període per accelerar al màxim totes les obres d'infraestructura per dur a terme tots els programes de reutilització, dur a terme els programes de millora i de neteja de lleres i, evidentment, dur a terme el PSARU.

Conjuntament amb això, és evident que seguim amb el compromís de la comissió tècnica entre l'Agència Catalana de l'Aigua i el Consorci Alba-Ter per al retorn de cabals.

En aquest sentit, tenim ja una fita i és que, evidentment, amb la derogació del decret, estem ja en una situació on es produeix ja automàticament una part del que és la possibilitat del retorn. Però, evidentment, nosaltres pensem que cal obrir un procés, aquest procés està començant i tindrà una fita d'entrada important en el moment que puguem posar en marxa, que serà en aquesta primavera, la dessalinitzadora del Llobregat.

Però, hi han altres obres que, en aquests moments, estan en marxa en el conjunt de Catalunya que, evidentment, totes elles porten que hi hagi una disminució de la pressió sobre el riu Ter. Em refereixo al reforçament de l'abastament a la Costa Brava centre, amb un pressupost de 56 milions d'euros; l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera, que saben vostès que ja en aquests moments s'està materialitzant la primera etapa i, posteriorment, evidentment, tindrem la connexió de la dessalinitzadora justament amb l'ETAP del Ter; el nou centre de dessalinització, en aquest cas, que és el complementari a l'ampliació, un nou centre que s'ubicarà al costat del de la Tordera i que arriba fins als, en aquest cas, nous 60 hectòmetres cúbics; tenim el desdoblament de l'artèria Cardedeu-Trinitat que, en aquests moments,

aquesta obra també permetrà connectar la dessalinitzadora del Llobregat a la part de la regió metropolitana que avui, fins ara, només depenia de l'aigua del Ter.

Per tant, diversificant tot aquest conjunt de mesures, evidentment, traïem una enorme pressió i, per tant, podem entrar en aquest període de retorn cada vegada més de cabals cap a les necessitats que tenen les comarques gironines.

En aquest sentit, aquí és on és el punt de referència per a nosaltres, garantir que les prioritats de les necessitats en tots els seus àmbits de les comarques gironines siguin les prioritàries, en aquest cas.

Dir també que vostè m'ha plantejat altres qüestions que em semblen també summament importants, perquè durant un període segurament podia semblar que la sequera tapava altres coses que es podien estar fent. No és aquest el cas. En el cas de les comarques gironines, la sequera no ha impedit que s'estigui desenvolupant, en aquests moments, un avantprojecte de llei que està en aquests moments en la precisió de la delimitació, que és el de tot el que suposa Montgrí-Medes, dit abreujadament, eh?, en aquest cas, pròpiament seria el Montgrí, Medes i Aiguamolls del Baix Empordà.

En aquest cas, després d'un procés molt interessant i molt llarg de concertació de diàleg amb les administracions, de diàleg amb els sectors, en aquests moments, estem en l'estudi del conjunt d'allegacions fetes.

Li puc explicar que, en aquests moments, hi han seixanta-dues alegacions que són de quaranta entitats diferents i nou que són de set ajuntaments. Per tant, aquestes són les que avui estem estudiant i pretenem ultimar, diguéssim, durant aquesta primavera per portar ja llavors definitivament aquesta delimitació i iniciar tota la tramitació posterior que, evidentment, haurà de ser, per la característica de les Illes Medes, que va ser constituïda per llei, a un projecte de llei que, per tant, tindrà tot el seu tràmit parlamentari.

M'agradaria dir-li també que, en aquests moments, la nostra Direcció General de Medi Natural té pràcticament ultimat el Pla especial d'interès natural de l'Albera, que saben vostès que un dels elements fonamentals de preservació justament és el de la tortuga mediterrània. I tenim molt avançat també el Pla especial, en aquest cas, d'interès natural de les muntanyes de Begur.

Ahora, saben vostès que, en el marc del vint-i-cinquè aniversari del Pla especial de..., en aquest cas, dels Aiguamolls de l'Empordà, vaig tenir ocasió de presentar allà el pla especial que s'ha fet respecte d'aquest espai protegit.

I, en aquests moments, continuem amb el que és el desplegament d'instruments com és el Pla especial, en aquest cas, del PEIN de l'Alta Garrotxa que, en aquest cas, comencem avui tot el que és el concurs públic per a la redacció i el suport per tramitar el corresponent pla especial.

Amb relació a l'espai protegit de les Gavarres, hem tingut ocasió de parlar-ne repetidament. Nosaltres en tenim que té un valor molt important, un valor molt

estratègic per al conjunt de les comarques gironines i per a Catalunya i, en definitiva, els puc dir que, al llarg d'aquest 2009, encarregarem ja els treballs previs per a la redacció, en aquest cas, de l'avantprojecte cap al Parc Natural de les Gavarres.

En aquest sentit, creiem que l'articulació, per una banda, de totes aquestes figures i, per l'altra, d'una bona gestió dels espais actualment existents ens permet pensar que donem una qualitat important al paisatge i al territori de les comarques gironines que, evidentment, tenen un valor no solament en el conjunt del mateix territori, sinó en el conjunt d'estratègia per a tot Catalunya i, per tant, en aquest sentit, tots els esforços que puguem fer aniran en aquesta direcció.

I dir, òbviament, també que –vostè n'ha parlat i jo coincideixo plenament amb vostè–, durant aquest període de sequera, s'han afermat una sèrie de valors, valors d'austeritat, valors de reutilització, valors de saber com fer un ús raonable del recurs aigua. Evidentment, aquests valors no volem que es perdin i, en aquest sentit, m'agradaria dir que els hem d'intensificar i que avui –encara avui– podem dir que el consum que en aquests moments s'està produint en el conjunt de Catalunya respecte al que es produïa abans de la sequera ha disminuït un 5 per cent. Aquest ja és un valor estable, és un valor afermat i és un valor que, a més, pràcticament envaeix o impregna tot Catalunya. Crec que aquest és un valor que bona part de l'acció de Govern, però també d'aquest Parlament, hi ha contribuït decisivament i, en aquest sentit, és un valor que hem de seguir perpetuant per molt de temps.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Postigo, té la paraula... *(El Sr. Postigo i Garcia renuncia a fer ús de la paraula.)* Gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre l'increment dels preus i les tarifes públiques el 2009 (tram. 300-00175/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'increment de preus i les tarifes públiques el 2009. El presenta el Grup de Convergència i Unió i, per a la seva exposició, té la paraula el senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller Nadal, sorpresos que sigui justament vostè el que hagi de respondre aquesta interpellació sobre l'increment de determinats tributs i determinades tarifes de serveis que són bàsics. Potser és pel fet que, diguem-ne, un parell o tres d'aquestes tarifes més rellevants, dels increments més importants que s'han produït fan referència a l'àmbit de la seva competència, fan referència a transport públic i fan referència també a política de peatges.

Amb aquesta interpellació donem continuïtat a la que substanciava el diputat Francesc Homs al conseller d'Economia i Finances. Aquella era una interpellació sobre el model de finançament, sobre la concreció del model de finançament que ve fixat en l'Estatut. Amb aquesta interpellació, nosaltres el que volem posar de manifest és que la feblesa negociadora d'aquest Govern i, d'una manera molt concreta, del Partit dels Socialistes de Catalunya - PSOE fa que finalment qui ho acaba pagant, qui acaba pagant aquest mal model de finançament i la incapacitat de poder-ne concretar un de nou són directament els ciutadans.

Aquí les variables que es juguen són, per una banda, les tarifes de serveis bàsics; per altra banda, l'increment de l'índex de preu de consum, que en aquests moments el tenim fixat en un 1,6 per cent, i per altra banda, el tema de la crisi econòmica. IPC, crisi econòmica, tarifes. I veure com es gestionen aquests tres elements ens explica quina és l'actitud del Govern, quina és l'actitud del Govern de la Generalitat de Catalunya, quina és l'actitud dels grups polítics que donen suport a aquest Govern.

I les conseqüències que se'n desprenen són bàsicament dues. La primera, insensibilitat social. Vostès apugen les tarifes i els tributs molt per sobre de l'IPC, fins i tot en determinats casos cinc vegades l'IPC, en una situació de crisi econòmica. Aquest és el primer element que se'n desprèn: nul·la sensibilitat social d'aquest Govern.

I el segon, la feblesa negociadora, la feblesa negociadora a determinats serveis. Si vostès fossin capaços de negociar millor el finançament del transport públic de Catalunya, no ho haurien de fer pagar als ciutadans. Si vostès fossin capaços de negociar millor el fons de rescat de peatges, no l'haurien de pagar els usuaris de Catalunya. Si vostès vetllessin per garantir els drets dels ciutadans en l'àmbit d'allò que ha de ser traspassat de Renfe, tant mitjana distància com rodalies, no estaríem castigant els ciutadans. Aquest és bàsicament l'esquema. Però permetin-me que entrem al detall dels diversos elements.

Transport públic. Un altre missatge que traslladen als ciutadans; és a dir, poca empatia, en una situació de crisi econòmica el Govern de Catalunya no se situa al costat dels usuaris, sinó que va a reforçar-se ell mateix. Aquest dematí el diputat Turull deia: «Escolti, més que, diguem-ne, demanar als ciutadans que..., donar-los un cert oxigen, el que els demanen vostès és que s'estrenyin el cinturó perquè justament el Govern pugui respirar millor.» Transport públic: s'incrementa un 4,7 per cent, es triplica aquest IPC. I el cas més emblemàtic és la T-10, el títol més utilitzat pel conjunt d'usuaris de l'àmbit metropolità: s'incrementa un 7 per cent; per als usuaris de la zona 2, vol dir un euro cada targeta T-10, la més utilitzada. Poden arribar a ser cent cinquanta - dos-cents euros l'any. I, per altra banda, la T-Infant, la T-12, doncs, vostès han decidit que de cap de les maneres no pot ser gratuïta, tal com s'hi havia compromès l'Ajuntament de Barcelona o l'Entitat Metropolitana del Transport.

Per què passa això? Perquè vostès no són capaços de negociar bons contractes programa. Una dada: en el

contracte programa 1998-2001, el que aportava l'Estat era el 37 per cent del conjunt del pastís; el darrer contracte programa que vostès, tripartit, negocien suposa l'aportació només del 24 per cent de l'Estat. Passem del 37 per cent al 24 per cent. Qui paga la resta? La Generalitat de Catalunya, que ha de fer un esforç suplementari, és cert, el món local, però en darrera instància els ciutadans. Allò que vostès no aconseguen que pagui el Govern espanyol, que és el que correspondria, ho fan pagar al conjunt de ciutadans i ciutadanes i en un context de crisi econòmica.

I un altre missatge que diuen: «Escolti, nosaltres no potènciem el transport públic.» Com a govern, el missatge que estan llançant és que, escolti, no promocionem, no discriminem positivament el transport públic. Aquest és el missatge que vostès estan llançant.

I en l'àmbit del transport públic també hem d'anar a veure aquells serveis que presta Renfe, rodalies i mitjana distància. Senyor conseller, és indecent; és indecent que, després de tot el que han fet patir Renfe i Adif als usuaris catalans, s'atreixin a incrementar el preu, les tarifes de rodalies, una mitjana del 6,2 per cent; a determinats municipis arriba al 8 per cent. És absolutament indecent. I és indecent que en el servei dels pitjors serveis, dels més mal prestats, que és el de regionals, que pateix el conjunt del país, l'increment sigui del 5 per cent.

I davant d'això què diu el Govern de Catalunya? Calla. Silenci absolut. Què fa el PSC, que té capacitat de decidir a Madrid? Res, acota el cap. En un context de crisi econòmica, amb mal servei d'aquest proveïdor d'un servei essencial, vostès simplement callen; el PSC aplaudeix i vostès, com a govern de Catalunya, callen.

I en matèria de peatges exactament el mateix: apugen els peatges novament per sobre de l'IPC. Des que governen vostès, des que vostè és conseller de Política Territorial, els peatges s'han apujat molt per sobre del 25 per cent, cada any per sobre l'IPC, incomplint allò que va acordar el 23 de juliol de l'any 2002 el grup de treball de peatges. Se'n recorda, d'aquell IVA pendent? Doncs, aquell IVA que vam acordar que en cap dels casos no s'hauria de repercutir als usuaris..., vostès ho fan, en un context de crisi econòmica.

Podem parlar de l'increment del cànon de l'aigua, un 5,3 per cent, o del tema de la llum.

I, per altra banda, què veiem? Home, és un govern generós en l'àmbit de les polítiques socials? No, és un govern gasiu en l'àmbit de política social. Permetin-me que en posi vuit o nou exemples. Es congelen els imports dels ajuts per fill a càrrec; és a dir, entre el 2008 i el 2009, l'augment és zero euros. Els ajuts complementaris a les pensions de viduïtat creixen un euro al passar de quaranta-quatre a quaranta-cinc euros; decisió del Govern de Catalunya. L'indicador de renda de suficiència de Catalunya s'incrementa només un 2 per cent. La inversió en residències per a gent gran, centres de dia i programes d'atenció a persones en situació de dependència disminueix un 25 per cent. El Programa d'atenció a gent gran en situació de dependència disminueix un 23 per cent. Les beques i els ajuts a l'estudi es

redueixen un 10,3 per cent. I el Govern de Catalunya es va eixamplant; ho fan pagar als ciutadans, el Govern s'eixampla.

Però anem a buscar elements concrets, i aquí permetin-me que citi un sindicat de referència en aquest país, la Unió General de Treballadors, que va fer un estudi molt interessant sobre l'impacte que té en famílies concretes, en persones concretes, en els «milleuristes». «Milleuristes» que veuran que el seu sou cada mes s'apujarà setze euros, però que d'aquests increments, agafant com a referència l'enquesta de pressupostos familiars per a Catalunya l'any 2007, d'aquest increment de setze euros, n'hauran de destinar cinc a haver de cobrir l'increment de tarifes que vostès estan patrocinant, que vostès estan impulsant a Catalunya i que vostès estan consentint i recolzant; no només consentint, que és un terme passiu, *recolzant* en l'àmbit de les Corts Generals de l'Estat, en l'àmbit del Govern espanyol.

Aquest, senyor conseller, senyores i senyors diputats, és el balanç de tot plegat: crisi econòmica, una situació molt complicada per a moltes famílies de Catalunya, actitud passiva amb relació a la creació de riquesa... Hi ha una interpellació que va fer la senyora Meritxell Borràs al conseller Huguet, diguem-ne, que clamava al cel, sobre quina era la poca capacitat que té el Govern de Catalunya de generar riquesa. O al seu departament mateix: l'altre dia denunciàvem que el Govern de Catalunya té llicitades obres per valor de mil cent euros, llicitades i adjudicades, i que no han començat (*veus de fons*)..., mil cent milions d'euros que no... –gràcies, senyor conseller, gràcies per aquest apunt–, mil cent milions d'euros i que no han començat, que no han començat. És bàsicament el que el senyor Solbes vol transferir a Catalunya en matèria de finançament. Aquest és el tema.

Però no només no són capaços de fer una política proactiva per generar riquesa per activar l'economia catalana, sinó que amb aquests increments de tarifes vostès castiguen els sectors més desafavorits de la societat catalana, les classes mitjanes d'aquest país.

I, per tant, la conclusió de tot plegat és: siguin sensibles, rectifiquin i facin un reajustament a la baixa d'aquestes tarifes, intentin compassar l'increment de les tarifes al que correspondria, a l'IPC. Aquest serà el sentit de la moció subsegüent que nosaltres plantejarem perquè sigui votada i debatuda en aquest Ple.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Per a la seva resposta té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats... Efectivament, vostè mateix, en la seva intervenció, ja ha fet bona la tria que ha fet el Govern perquè jo contestés la interpellació, perquè l'ha anat portant cap al terreny que més directament em pertocava. Però,

si no hagués estat així, em podia haver pertocat exactament igual, perquè aquest, que és un govern solidari i cohesionat i que actua d'una forma transversal, tenia molt clar que, si el conseller d'Economia i Finances havia contestat a dues interpellacions sobre el model de finançament, una interpellació sobre preus i taxes i tarifes en els serveis públics la podia contestar perfectament bé també el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

I sobre això deixi'm dir-li només de començar que amb les xifres, amb les estadístiques, amb els pressupostos, amb les valoracions i amb les interpretacions es poden fer tot tipus de malabarismes, i vostè n'ha fet avui un. Però en resposta justa a un dels malabarismes que ha fet vostè, ja només de començar, deixi'm dir-li el següent, sense posar-hi cap posat –valgui la redundància– una mica moralitzant o hipòcritament moralitzant, per dir que, ai, siguem sensibles i tinguem cura d'aquella pobra gent que no podrà pagar segons què.

Diguem-ho d'una altra manera: en el bitllet del període 1998-2001, el govern, el que fos, el de l'època, subvencionava el 50 per cent del bitllet, i la tarifa s'enduia l'altre 50 per cent. Deu anys més tard, el 2009, sobre tres vegades més el pressupost, 1.200 milions d'euros pel que fa al conjunt del sistema, 1.257, el 40 per cent serà aportació tarifària i el 60 per cent serà subvenció governamental.

Al darrere de tot això hi ha un debat que vostè ha mig encetat i que jo estic en disposició de fer sempre que calgui, però que és un debat amb profunditat de molta càrrega política i que jo he vist utilitzar com a bumerang de forma diferent segons que s'estigui al Govern o que s'estigui a l'oposició. I em sembla –per dir-ho amb paraules prudents– impúdic voler repicar i anar a missa, o simplement voler ajustar el discurs a la circumstància de cadascú i fer el discurs demagògic de les taxes i els preus públics i de les tarifes col·locant el termòmetre de la sensibilitat social dels governs –els que siguin, locals, autonòmics o estatals– en, justament, les polítiques tarifàries.

Perquè què estem dient? Que volem un model en què tot vagi a impostos i que s'incrementin més els impostos?, tot i que el discurs que fa la dreta i el centredreta és: «Abaixem els impostos per incentivar l'activitat econòmica i, a més a més, abaixem els preus públics i les tarifes», en una equació que és impossible –que és impossible– i que vostès han portat a la contradicció flagrant permanent de, si s'està al govern, apujar sempre que calgui en funció d'allò que és de tota lògica, que és que la tarifa ha de correspondre o s'ha d'acostar al preu i al cost del servei, i alhora predicar des de l'oposició que aquests preus i tarifes dels serveis públics no es poden apujar perquè afecten directament la butxaca dels ciutadans. La qual cosa, hi insisteixo, no té res a veure ni amb la feblesa negociadora ni amb el preu que han de pagar els ciutadans amb relació a la incapacitat d'aquest Govern per negociar un nou model de finançament, sinó que té a veure amb moltes altres coses, que és simplement que el grau de sensibilitat social, la preocupació per l'increment de l'activitat econòmica, la voluntat de creació de riquesa, tenen poc a veure

–tenen poc a veure– amb el preu de l'aigua, amb el preu dels peatges, amb el preu del transport públic o amb el preu dels altres serveis públics, que són gratuïts i universals, i tenen molt a veure amb altres coses que són les opcions, les prioritats, les línies estratègiques que segueixen els governs per incentivar l'activitat econòmica o per, justament, ajudar a redistribuir el guany que el conjunt del producte interior brut fa en un país per aconseguir un salari social que arribi a tot arreu i que correspongui de veritat i no gasivament, com vostè diu, sinó d'una forma totalment generosa, al salari social, a les persones.

Anem a una situació merament descriptiva; després ja tornarem a la valoració política de tot plegat. El conjunt de les taxes i preus públics que figuren a la Llei de pressupostos de la Generalitat s'ha mogut un 2 per cent; IPC pur en funció de les circumstàncies del moment en què es tramiten els pressupostos. El preu de l'aigua, un 5,3 per cent, IPC de juliol a juliol com a IPC de referència. Sí. Referència: l'IPC, de juliol a juliol, en els termes que l'ACA formula sempre als preus de l'aigua. Conjunt de la tarifa incrementada un 8,3 per cent. I preu de l'aigua amb relació al conjunt del preu del rebut, l'increment que es correspon amb l'increment de l'IPC de període a període.

Altres increments de preus no vinculats directament a les responsabilitats de l'Autoritat del Transport Metropolità i sí a les competències en matèria de transport públic del Govern de la Generalitat de Catalunya. Transport interurbà de viatgers: increment, 6,4 per cent, contra el 19,20 per cent proposat pel sector, en funció de l'IPC interanual del moment en què es revisa la tarifa i en funció del preu dels carburants en el moment en què es revisa la tarifa.

Increment del taxi interurbà, 5,9 per cent; increment del taxi urbà, un 5,9 per cent contra el 6,2 per cent que el sector ha proposat i ha aconseguit a través de l'Entitat Metropolitana del Transport, que tramita directament a la Comissió de Preus de Catalunya aquest increment per correspondre a un increment de costos que ho ha d'incorporar tot, inclosos els costos salarials del sector.

I el conjunt de les tarifes, per tant, es mou d'una manera que jo crec que raonablement podem entendre que es correspon a l'element de càlcul que és l'índex de preu al consum i alhora a una situació en què la demagògia dels preus de les tarifes dels serveis públics no altera el discurs sobre la bondat de les polítiques en matèria de transport públic, en matèria d'aigua, en matèria de gestió de la sequera, en matèria de tantes i tantes altres coses que no tenen res a veure amb allò que vostè ha dit respecte a la capacitat negociadora del Govern.

Anem a l'element més emblemàtic, i després hi tornarem en el torn de rèplica, concretant-ho d'una forma segurament més gràfica: la famosa T-10. Preu: 7,7 euros; preu del viatge senzill, dividit per deu: 0,77. Què val el bitllet senzill sense una targeta multiviatge? 1,35. El descompte que incorpora la T-10, tot i que s'incrementa un 7 per cent, en les tarifes de l'ATM és un 43 per cent respecte al preu del bitllet singular. I si a més a més hi ha un ús de la intermodalitat, el grau del descompte és

molt superior, perquè el bitllet senzill no porta incorporada la integració tarifària.

És a dir, que d'una forma molt elemental, fins i tot en el cas de l'increment més alt del conjunt de totes les targetes multiviatge, l'esforç que fa l'Administració per incentivar i subvencionar el transport públic és d'un percentatge molt superior ara, amb la doble subvenció, la directa a tot el sistema i la indirecta a les tarifes multiviatge..., que mai no havia existit en la mateixa proporció.

I tota la resta, 4,75 per cent tot el conjunt. Aquest conjunt d'increment és el que es produeix com a conseqüència de l'IPC interanual en el moment que es proposa la revisió. Quan es revisa l'augment de tarifes sempre es té en consideració l'últim IPC publicat, que és el del mes d'octubre, situat a l'entorn del 3,6 per cent. L'augment que es va aprovar es troba situat entre l'IPC de transports del mes d'octubre, 4,2 per cent, i l'IPC de carburants i combustibles, que en el mes d'octubre es situava en el 8,9 per cent i que era l'últim IPC conegut en el moment de la revisió tributària.

L'any 2009, per cada viatge realitzat, l'usuari abonarà una mitjana de tres cèntims per viatge més respecte a l'any anterior. I, això, em sembla que situar-ho en el terreny d'una discussió de caràcter polític que vincula el model de finançament a aquesta qüestió és ratllant, crec jo, un argument que no s'aguanta per enlloc.

Torno al principi. El conjunt del sistema es fonamenta en un 60 per cent de subvenció i un 40 per cent d'aportació tarifària; deu punts més ara que l'any de referència que vostè ha esmentat, i en sentit contrari al seu argument. No és un problema de mala negociació. Justament, sigui quin sigui el finançament global del transport públic amb relació al Govern de l'Estat, aquest Govern ha incrementat l'incentiu del diner públic, fruit naturalment de la política dels impostos, a la ciutadania en un 10 per cent superior, deu vegades més que no pas el Govern que vostè ha representat.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Per tant –acabo ja–, crec que la línia argumental que vostè fa servir no s'aguanta per enlloc. I en el segon torn parlarem d'alguna altra qüestió que el situarà més directament en alguna de les contradiccions pròpies de qui fa la interpellació i que se situen en allò que en podríem dir el pecat original de la política tarifària en matèria de peatges.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I ja és fumut perquè el pecat original el compartim tots, però hi ha dues persones que el cometien inicialment.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rull, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., a mi em sembla que aquesta intervenció que vostè acaba de fer és una intervenció que suggereixo de transcriure-la quan correspongui i que els ciutadans la puguin o llegir o veure-la en directe. És la metàfora viva d'un govern radicalment insensible. Vostè és un insensible; vostè és un conseller que es caracteritza per, teòricament, trepitjar de peus a terra, d'anar als llocs. Baixi del cotxe oficial, senyor conseller, baixi del cotxe oficial.

Vostè aquí ha fet una intervenció, i em sap molt greu dir-ho amb aquests termes, de buròcrata que viu absolutament aïllat del que és el dia a dia d'aquest país. Expliqui als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, que veuran incrementats els seus salaris en un 1,6 per cent, que, escolti, «nosaltres calculem les tarifes i el cànon de l'aigua i les tarifes del transport públic en base a...» Escolti, és inadmissible que vostès apugin la T-10, que és el títol més utilitzat, en un 7 per cent, quan els salaris pugen un 1,5 per cent. És absolutament inadmissible. Es pot refugiar en totes les xifres i en tota la jungla de dades burocràtiques que vostè ha posat sobre la taula, però vostès tenen un dilema: o estar al costat de la gent o intentar refugiar, intentar protegir l'actuació del Govern de la Generalitat, protegir-se vostès mateixos. A la Generalitat no hi ha crisi; la crisi la paguen els ciutadans. Aquest és el missatge que vostè trasllada. Aquest és el missatge que vostè ens ha traslladat aquí.

I en tot el tema del finançament del transport públic, o de l'aigua, o del peatge, ignoren un element bàsic, que és el tema del model de finançament. I en el tema del transport públic és que és molt evident.

Vostè parlava del primer contracte programa, 98-2002. Aleshores l'Estat –torno a repetir aquest argument que és un argument fonamental, bàsic, essencial– aportava el 37 per cent del conjunt.

Sap què deia el senyor Manel Nadal? Deia: «Les aportacions que es facin per sota el 40 per cent són inadmissibles.» Què ha passat, senyor conseller? Potser el senyor Zapatero governa a Madrid, potser vostès han d'acotar el cap. Ara passen del 37 per cent a aquest 24 per cent. Allò que no aporta l'Estat ho ha d'acabar pagant el conjunt de ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Aquest és l'element bàsic, l'element essencial.

En matèria de peatges..., i permetin-me que m'avanci al que el conseller Nadal dirà. Li sona això d'aquí, senyor Nadal? (*L'orador mostra un document.*) Això és l'acord del Grup de Treball de Peatges de l'any 2002. Què deia el primer acord? «Restablir els peatges de manera que els usuaris no es vegin afectats per l'increment de l'IVA aplicable a partir de l'1 de gener del 2002.»

Sap què deia el pacte del Tinell? Deia: «Eliminar l'increment dels peatges que es va produir arran de l'apli-

cació del nou IVA, evitant que els usuaris se n'hagin de fer càrrec.»

Sap quina és la primera decisió que pren vostè, ignorant l'acord del Grup de Treball de Peatges, ignorant el pacte del Tinell, ignorant el seu programa electoral? De dir: «Escolti, no només no abaixem peatges, no només no eliminem barreres, sinó que Catalunya tindrà els peatges més cars de l'Estat»; de la Catalunya lliure de peatges, de les claxonades de la senyora Tura a Mollet, a tenir els peatges més cars de la història de Catalunya. Aquesta és la seva empatia, senyor Nadal; aquesta és la seva empatia.

I això és el que vostè ens pot venir aquí a dir: «El pecat original...» Ja ho veurem, quin és el pecat original. El pecat original és que vostès incompleixen sistemàticament no només el que aproven en els àmbits de concertació, sinó el mateix programa electoral del PSC, o d'Iniciativa, o d'Esquerra Republicana.

Vostès no són fiables. Aquest és el problema de fons. Són dèbils a Madrid. La seva debilitat la paguen els ciutadans de Catalunya. No són fiables. Però el més greu, escolti, torno a repetir aquest argument: vostè aquí ens ha demostrat que li és absolutament indiferent aquest context de crisi econòmica. S'han d'apujar les tarifes? Mai en una situació de crisi econòmica, mai en una situació en què les famílies ho passen realment malament.

I després parlava d'un últim argument –i acabo, senyor president–, deia: «El salari social, la política redistributiva...» Que no li he donat les dades d'una manera prou concloent? Persones vídues: l'any que ve, complement, un euro; política social: increment zero.

Aquest és l'estil de governar d'un mal govern per a Catalunya, que, sobretot, qui l'acaben patint i d'una manera molt descarnada en aquest context de crisi econòmica són els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Sap què passa, senyor Rull? Que la seva formació política, la seva coalició, ha fet un magisteri accelerat de sembrar el país de buròcrates des de fa molts anys –des de fa molts anys. I justament aquesta cultura que vostè m'atribueix a mi de manca de sensibilitat, de no tocar de peus a terra, d'estar aïllat del territori, de no saber de què parlem i d'un cert autisme respecte al que en el cor de la gent arriba... Diu: «Vostès ara...»

Sap què passa, senyor Rull? La seva escola –la seva escola– no pot sostreure's a això que vostè em diu des d'un exercici pur i dur de demagògia populista, que s'aguanta en seu parlamentària però que no s'aguanta en la vida real, senyor Rull.

Sap què passa? Que aquest 4 i mig per cent d'increment de taxes, preus públics, tarifes, etcètera, és el que, sense pràcticament cap excepció, els dirigents de la seva coalició, i altres també, han aplicat d'una forma sistemàtica en el món local on governen.

I després es pot intentar anar a donar lliçons a cada cantonada i posar-se la mà al cor i dir: «Jo estic amb la gent.» I la seva manera d'estar amb la gent és justament dir en un lloc el que toca perquè la gent estigui contenta i en un altre el que toca perquè l'ajuntament funcioni bé.

I aquesta demagògia, a què estem acostumats des de sempre, és la d'un discurs doble, d'una doble moral, justament, d'una doble moral que, sense reconèixer –sense reconèixer– que amb segons quines coses no s'hi juga –amb segons quines coses no s'hi juga–, el que tracta és d'anar a intentar fer un forat –fer un forat– en la credibilitat d'un govern que, precisament per credibilitat, per fiabilitat, per resposta clara en la seguretat jurídica de les persones, de les institucions, de les empreses, de tot, ha d'atendre i ha de correspondre a un conjunt de necessitats en els termes que ho està fent. I aquest Govern està fent això.

Sap per què, senyor Rull, del conjunt dels peatges tots pugen aquest any de l'ordre d'un 3,99 per cent de mitjana excepte la C-32, concessió d'Aucat, que es va construir fins a un determinat lloc i es va prolongar després, i va ser objecte d'una renegociació de la concessió? Sap per què puja un 6 per cent aquest any i no un 3,99 com totes les altres? Perquè qui va fer la concessió en el seu moment va dir, any 94: «Acordem una bonificació del peatge, temporal, del 27 per cent sobre el preu real, amb el compromís de recuperar aquesta bonificació en el període 2000-2006, a raó d'un 4,5 per cent lineal» –lineal, 4,5 per cent lineal– «per compensar la prolongació de la C-32 fins a enllaçar amb l'AP-7, en territori ja de Tarragona.»

I aquesta és la realitat. I aquest 4,5 per cent anual, que no s'aguantava i que portava uns increments insostenibles, el Govern de la Generalitat l'ha reduït al 2 per cent, allargant el període d'amortització, d'allò que vostès van bonificar durant deu anys –durant deu anys– i que volien castigar sistemàticament l'usuari durant sis més a raó, a part del que pertocava, d'un 4,5 per cent lineal acumulat en aquella concessió concreta, amb increments que haurien representat un altíssim percentatge de puja.

I el tema de l'1,2 per cent d'increment respecte a l'IVA, que en sentència pública, tot i que vostès van descomptar i no van cobrar en el seu moment o, en fi, no van aplicar en els peatges, per sentència ara s'ha hagut de reincorporar... Era molt fàcil en el Grup de Peatges dir: «Vinga, va, veurem com ho pagarem.» Però, en qualsevol cas, el Govern que vostè representa en l'àmbit no del Grup de Peatges és qui va deixar segellat que calia incorporar-ho altre cop en la tarifa i cobrar-ho. Va quedar així establert des de l'any 2001, a raó d'un percentatge superior, que després, renegociat per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, es queda per al període 2005-2013 en un 1,2 per cent per redistribuir allò que vostès durant un cert temps, incomplint la normativa vigent, no van voler...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...que s'apliqués i la Unió Europea els ha obligat, ens va obligar a aplicar-ho.

I què passa? Que paguen justos per pecadors. El Govern de la Generalitat actual el primer que va haver de fer, efectivament, en una resolució...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...-acabo de seguida-, de desembre de 2003, tal com l'havien deixat preparada vostès, exactament igual -exactament igual- havia d'aplicar l'increment que vostès havien deixat mal arreglat, després d'una mala gestió del sistema català de peatges.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rull, té la paraula; imagino, al·lusions, contradiccions...

El Sr. Rull i Andreu

Sí, senyor president, una contradicció absolutament flagrant.

El vicepresident primer

Endavant.

El Sr. Rull i Andreu

Aquest document, senyor conseller, és de l'any 2002. La resolució de les instàncies comunitàries ja hi quedava reflectida. Aquest és un document que es va aprovar per unanimitat, amb la insistència del PSC, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa i que deixava claríssim que en cap dels casos no s'havia de repercutir aquest IVA en els usuaris. I vostès, ignorant aquesta resolució, ignorant els seus propis acords decideixen acabar castigant els ciutadans. De què serveix la disposició addicional tercera, senyor conseller, quan hi ha aquella partida, aquella via d'escapament per tal de poder rescatar i rebaixar peatges gràcies a les aportacions d'aquesta disposició addicional tercera? Facin-ho servir, no castiguin els usuaris i les usuàries d'aquest país, facin més obra pública, estiguin al costat de la gent i no castiguin els usuaris ni del transport públic ni de les autopistes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Contradiccions de les contradiccions. Sempre quedarà en una aura de misteri perquè allò que el Grup de Peatges acorda el 2002, el desembre de 2003 qui tenia la

capacitat d'aplicar-ho no va ser capaç, no va tenir el coratge ni la voluntat política d'aplicar-ho. És el misteri de les acaballes del període de Convergència i Unió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions empresarials estrangeres (tram. 302-00139/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions empresarials estrangeres, que la formula, en nom del Grup de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en l'anterior ple fèiem una interpellació on abordàvem la situació de la crisi a Catalunya, evidentment una situació de crisi que s'engloba en la situació del món, però que lògicament té les seves particularitats a casa nostra i on evidentment el Govern de Catalunya també hi ha de fer el seu paper per mirar de poder solucionar les coses i, per tant, afrontar el futur des de la millor posició possible.

Evidenciàvem, i crec que d'una forma molt clara, en aquella interpellació al conseller Huguet la incapacitat d'aquest Govern de poder anticipar-se a les situacions i, per tant, de mirar de donar la resposta més positiva a les necessitats i a les realitats que es plantejaven. Això ho fèiem bàsicament a través de dos casos exemplificadors, però que eren dos casos, doncs, això, que mostraven la situació real. Un era el cas de Nissan, en què, a causa de la malauradament incapacitat, doncs, de tirar endavant allò que es va prometre en el seu dia d'una nova fàbrica a Odena i, per tant, que s'hagi dut a terme una fàbrica a Tànger ha produït unes conseqüències greus a la fàbrica de Catalunya i, al cap i a la fi, per a tots els treballadors i treballadores que es troben a Nissan. O el cas, també molt exemplificant, de la Sony, on, doncs, l'empresa feia temps que sol·licitava tota una sèrie de coses, on el Govern havia estat incapaç de posar-se d'acord per poder donar respostes a aquestes necessitats que reclamava Sony, com és per exemple el quart cinturó, per poder anar des de Castellar fins on tenen la seu, l'empresa Sony, a Viladecavalls, i el vol directe des de Barcelona fins al Japó. Aquests eren dos dels exemples en els quals nosaltres vèiem la ineficàcia amb què el Govern es mostrava.

I, per acabar, doncs, de posar la cirereta, ens trobàvem que, volent imitar el bon estil del Govern de Convergència i Unió i del president Pujol, anaven al Japó per poder mirar de solucionar les coses. I la realitat és que, en comptes de tornar amb les coses solucionades, ens tornaven amb l'ERO sota el braç, tant en el cas de la Nissan com també en el cas de la Sony. Els dèiem que era important, era vital anticipar-se i que si això no es

feia tenia conseqüències greus per a la continuïtat de les empreses i en molts casos, doncs, per a la viabilitat de les mateixes empreses. Això lògicament afecta les persones i, per tant, deixa les persones en una situació d'atur i de dificultat.

Per tant, quan aquests dies hem vist aquests anuncis que el Govern ha participat en aquest estudi, en què pràcticament el 60 per cent del que és l'economia del país depèn de la indústria d'aquest país, a nosaltres ens preocupa, doncs, aquesta ineficàcia de les polítiques industrials que s'estan duent a terme des del Govern de la Generalitat, el que és la manca de l'aplicació de l'acord estratègic. I, doncs, hem vist el nul, perquè no s'ha produït, interès per impulsar les taules sectorials.

Per tant, en aquest sentit és evident que cal donar una resposta a les necessitats que hi han, que cal, des del Govern, el que els dèiem, fer una anticipació i reacció davant de la situació econòmica, i això és evident que cal fer-ho des de, doncs, una línia específica de l'agència Acció sobre els països on hi han majoria d'empreses que estan «afincades» a Catalunya o on hi ha deslocalització d'empreses de Catalunya. També demanàvem, doncs, un pla de xoc en matèria de política industrial, que lògicament hauria de tenir en compte el que és l'oferta del sòl industrial, el que és l'estímul de la política de la creació d'infraestructures del servei per a la indústria. Un tema molt important i que lamentablement aquest tripartit és incapaç de tirar endavant, a causa del desacord que existeix entre vostès, com és el transport i comunicació que possibilita el trasllat econòmic d'aquestes mercaderies; això ho veiem cada dia, la incapacitat que tenen, i es veu, doncs, a l'hora de tirar endavant el pacte sobre les infraestructures. Demanàvem també un pla de millora de preparació tecnològica que contemplés lògicament el que era la formació contínua en les empreses, el que són, doncs, els incentius per a l'elaboració i compra de patents com a instruments d'innovació i l'articulació de millors mecanismes per a la transmissió de coneixements i capacitats.

Evidentment, dèiem i seguim dient que cal contribuir a convertir Catalunya en un centre logístic del sud d'Europa i de la Mediterrània, fet que a dia d'avui, doncs, aquest Govern no està impulsant amb la força necessària. I una cosa que el Govern se n'ha omplert molt la boca i n'han fet vostès molt esment, i avui ho hem pogut veure en el mateix Ple, no?, que és poder fer arribar circulant a les empreses, i que això pugui fer-se també, per què no?, a través de l'Institut Català de Finances; i lamentablement, hi insisteixo, vostès en parlen molt però a l'hora de la veritat les mancances segueixen sent-hi, dia a dia les dificultats són més i, a l'hora de la veritat, aquest circulant no hi és i l'Institut Català de Finances a dia d'avui encara no està donant la resposta que les empreses requereixen, ja que, com vostès saben, la situació, malgrat l'impuls econòmic que es va voler donar als bancs, la realitat és que no ha arribat allà on havia d'arribar, que és a les empreses...

El vicepresident primer

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

...i també a les famílies.

Gràcies, president, per la seva benevolència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Hi han presentat esmenes... En nom del Grup d'Esquerra Republicana..., per presentar l'esmena del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, si vostès realment la intenció que tenen és de donar un cop de mà, de fer una aportació en positiu a les polítiques industrials del nostre país, aquesta moció no és la millor manera –no és la millor manera. Vostès saben quins són els secrets de la política, no fa dos dies que hi són, i vostès saben que amb una moció dient: «La política del Govern és ineficaç», no és una bona manera per iniciar una negociació d'on pugués sortir una proposta de resolució en positiu.

Evidentment vostès valoren que aquestes polítiques són ineficaces; segurament millor que aquelles que no existien. Si ho recorden: «La millor política industrial és la que no existeix.» Una estela que ve des dels seus governs, però que veig que la continuen mantenint. Repassava el discurs del debat de política general, la intervenció del senyor Artur Mas, on no va pronunciar «política industrial» ni una sola vegada. Aquesta és la seva preocupació per la política industrial del país.

A més a més, crec que tenen un cert aïllament de la realitat. Hem estat visitant moltes empreses –moltes–, des del Govern, evidentment, però també els diputats. Per cert, la setmana passada hi érem..., suposo que vostè no va poder-hi assistir, però vam ser-hi uns quants diputats, força diputats del seu grup, val a dir-ho, i vam estar visitant empreses i no totes les empreses tenen la sensació que les coses van malament. I, miri, jo personalment, parlant amb importants industrials, amb importants analistes d'aquest país sobre la proposta catalana per al pla estatal de l'automoció que ha elaborat el departament, fins avui he rebut felicitacions, sinceres felicitacions. Pensen que és una bona proposta. Segur que és millorable, però crec que amb el que ens estaven plantejant aquí no era la millor manera.

Nosaltres els hem presentat algunes esmenes en la línia d'allò que s'està fent. Ens demanen política industrial. El Govern òbviament continuarà executant amb determinació totes les mesures de l'acord estratègic i, en concret, les que fan referència a la indústria d'ocupació, una estratègia industrial definida per primera vegada pel departament competent en matèria de política industrial, cosa que no s'havia fet fins ara. Amb la creació d'Acció; ho saben, hi hem insistit. La importància del fruit de la fusió de Cidem i Copca i l'aplicació immediata del seu pla 2009-2013. S'està aplicant perquè fa mesos, per no dir anys, que estàvem planificant-lo. Amb plans de xoc

a la desesperada no es resolen les polítiques industrials; es resolen havent planificat i havent-ho previst.

S'està treballant i es continuarà treballant en plans sectorials, d'una manera integrada i coordinada, treballant als diferents estadis de la cadena de valor i, per separat, dels sectors productius principals de l'economia catalana. En concret, s'ha impulsat el Grup de Treball de l'Automoció, que, com els he dit, ha donat fruit a aquesta proposta catalana, que ha estat celebrada des de més d'un sector.

Ens demanen contactes internacionals. Podria explicar-ne molt, d'això. Acció, a través del seu projecte Investing Catalonia, impulsa les inversions empresarials nacionals i estrangeres que siguin econòmicament i tecnològicament sòlides i, conseqüentment, generadores de riquesa, oportunitat de subcontractació i ocupació estable i de qualitat. Durant l'any 2008..., vostès ens deien: «Parlin amb els països, amb les nacions que tenen indústries instal·lades al nostre país.» Miri, durant l'any 2008 s'han coordinat i mantingut reunions amb les empreses de forma agrupada segons les nacionalitats amb més presència a Catalunya: França, Alemanya, Itàlia i el Japó, i ja estan agendades per al 2009 reunions amb empreses nord-americanes, holandeses, del Regne Unit, daneses, suïsses i belgues, encapçalades i liderades, evidentment, per l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

Ens demanen pla de xoc. Torno a dir-li-ho: no s'improvisa. Demanen creació d'infraestructures i centres de transferència tecnològica. En el marc del Pla Acció 2009-2013 precisament una de les iniciatives més rellevants consisteix en la creació de la xarxa tecnològica de Catalunya. Ens demanen reconversió. En el marc del Pla d'Acció 2009-2013, una de les iniciatives on s'invertiran més recursos l'any 2009 és precisament la reorientació sectorial dels col·lectius empresarials.

Ens demanen transferència de coneixement. Acció i Cidem-Copca, l'any 2008, ja van destinar 24 milions d'euros a l'articulació de projectes consorciats entre grups d'empreses, grups de recerca i centres tecnològics per tal de crear consorcis industrials d'alta tecnologia que executin projectes d'investigació industrial de frontera. Aquesta actuació, amb continuïtat el 2009, ha permès generar trenta-vuit projectes tractors en una convocatòria altament competitiva que mobilitza més de 60 milions d'euros en R+D industrial *ex novo*. Això per al 2009. Amb un pressupost de crisi, cinc vegades els recursos que vostès hi havien invertit, amb un pressupost de crisi. Escolti'm, no ens parlin de política industrial, quan vostès no n'havien fet mai. Amb un pressupost de crisi, tenim més política industrial que la que havia tingut mai el Govern de Catalunya.

I per això hem presentat unes esmenes, evidentment, com comentàvem abans amb vostè, en la línia d'allò que s'està fent. Perquè estem convençuts que allò que s'està fent és el millor per a la indústria del nostre país.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que es va substanciar en la darrera sessió va ser una interpellació molt centrada en la internacionalització i en determinats aspectes, determinades repercussions de la internacionalització sobre la política industrial catalana. I en aquest sentit la moció que se'ns presenta és una moció més genèrica, segurament més transversal, una moció que no només té per objecte la política industrial; que fa referència, lògicament, a la política industrial, perquè és el subjecte de la moció, però que fa referència a molts d'altres aspectes.

I en aquest sentit la moció comença afirmant que la política industrial que s'ha fet no ha estat eficient, i això ho hem de compartir necessàriament; però no perquè ho diguem, sinó perquè les xifres ho delaten. I perquè no ens diguin: «Home, és que vostès miren les xifres d'una forma esbiaixada», donaré xifres de l'any 2001 i donaré xifres de l'any 2007.

L'any 2001, el sector industrial representava més del 25 del producte interior brut català, l'any 2001; l'any 2007, la indústria representa menys del 20 per cent del producte interior brut català. I, home, com a mínim, en aquest període de vuit anys –com a mínim en aquest període de vuit anys–, en cinc hi té responsabilitat el Govern tripartit. Per tant, dir que la política industrial no ha estat eficient crec que no és acusar ningú de res, sinó que simplement és constatar una realitat: que en aquest període de vuit anys la política industrial ha perdut un pes equivalent al 25 per cent del pes actual sobre el PIB. Per tant, això és constatar una realitat.

Ens podem treure les puces de sobre i dir: «Això no és culpa d'aquest Govern, això és culpa de no sé qui, de no sé quants, que deia que no hi havia d'haver política industrial, no sé què, no sé quants.» És igual, la realitat és la que és. I o hi parem atenció o no resoldrem el problema que tenim al davant. I jo no crec que la moció que s'hagi presentat avui sigui una moció per resoldre tots els problemes de la política industrial, perquè seria molt pretensions, però creiem que sí que toca aspectes essencials a tenir en consideració per si volem que, d'aquí a mitjà termini, la via o el camí que segueix la política industrial dels darrers anys no continuï en aquesta franca decadència que ens estem trobant els darrers anys.

I per això segurament és necessari una política industrial, però no exclusivament centrada en la política industrial, sinó que ha de ser una política més transversal, que toqui aspectes més importants, senyor Vendrell, com la setmana passada ens deien les empreses que anàvem a visitar, i vostè també hi era. I alguna d'elles, quan aquest mateix diputat els preguntava: «Escolti'm, quin suport tenen de les administracions en matèria de recerca?», deien: «Tenim suport del ministeri, tenim suport dels organismes europeus, però» –i ho deien amb aquestes paraules– «no tenim suport de la Generalitat, no tenim

suport del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial.» Ho deien amb aquestes mateixes paraules.

Igual que també, interrogats, a preguntes d'aquest diputat, de quines perspectives tenen a mitjà termini pel que fa a titulats superiors d'enginyeries, coneixement, coneixement tecnològic, ens deien: «Hem d'anar a buscar titulats fora, no d'Espanya, ja, fora de Catalunya i fora d'Europa, perquè no tenim en el mercat titulats en enginyeries que puguin venir a les nostres empreses.» I aquesta és una realitat –aquesta és una realitat.

Per això el nostre grup hem presentat dues esmenes a la moció que presenta Convergència i Unió. Una, que, en l'apartat que fa referència a incrementar la capacitat tecnològica de Catalunya i que fa referència a la innovació, fa referència a la recerca i fa referència al desenvolupament, tinguem també la sensibilitat necessària i tinguem també present la situació per la qual estan passant les titulacions d'enginyeria, que és allà on es genera l'enginy i que any rere any van perdent el nombre de matriculats perquè no hi han suficients vocacions, i hem d'intentar de posar-hi remei i hem d'intentar invertir aquesta tendència, perquè, si no, ho patirem a mitjà termini, si no ho estem patint ja, ho patirem a mitjà termini. Aquesta és una de les esmenes que li presentem a la moció de Convergència i Unió.

I la segona de les esmenes és: escolti'm, davant de la situació que estem patint, potser valdria la pena que el Govern i, sobretot, aquells consellers que estan en relació més directa amb els aspectes relacionats amb la crisi i l'atur –Economia, Universitats i Empresa i innovació, i Treball– compareguessin periòdicament en aquest Parlament, en comissió parlamentària, en ple, amb el mecanisme que sigui, per donar compte de quines són les actuacions que estan donant, quina és la situació que hi ha i quines són les perspectives de futur que podem tenir.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputades i diputats, de fet coincidim segurament amb tot el que és el suport al teixit productiu i a la indústria, que és segurament el motiu i el fons de la moció, però amb el que no coincidim i amb el que no estem d'acord és amb el fet que el Govern no està actuant, no està tenint una política decidida envers aquesta qüestió.

Sabem, doncs –i ho hem dit moltes vegades–, que estem en temps difícils per a la nostra economia, igual que la resta de països del món, i, per tant, entenem que és frivoltzar encausar el Govern que en sigui el culpable. En tot cas, sí que és el seu deure adoptar les màximes mesures possibles per intentar-ne minimitzar l'impacte i, per tant, doncs, fer el màxim d'accions possibles, com creiem que està en la línia i que està fent. De fet, el molt honorable president de la Generalitat està al

capdavant, i el Govern, d'aquesta situació, i, de fet, en diverses ocasions el que està demanant, justament, és la unitat i el consens davant la situació, davant la crisi, que està comportant moments de dificultat, i possiblement encara en comporti més. Per tant, això exigirà esforç i sacrifici col·lectiu, no individual sinó col·lectiu.

Així, doncs, creiem que el Govern està al capdavant dels problemes, els està afrontant, i no escatima esforços per tirar endavant aquelles iniciatives que ajudin a reactivar el teixit productiu. I val a dir que, de fet, en algunes de les mesures vostès hi van participar –en d'altres no–, i la majoria el que pretenen, el que busquen és aquest consens. I per això amb la moció i amb la nostra esmena els proposem, justament, d'incidir i reforçar que s'agilitin totes aquelles mesures que el Govern té damunt la taula per tirar endavant.

La Llei de política industrial està en tràmit en aquest Parlament. Volem que reconguin que està en procés i, de fet, està en tràmit de compareixences.

També s'està treballant per fer el nostre país més atractiu, més accessible per a les empreses i per al teixit productiu extern, amb les línies de recerca, amb política de centres tecnològics, política de clústers.

També amb planificació de sòl industrial. Potser la paraula «planificació» no existia, en aquests moments existeix. Saben que per planificar es requereix un termini que no és immediat, i, per tant, possiblement no existia. Per tant, se'ns fa estrany que ens retreguin allò que en el seu moment potser no van ser capaços de fer, en sòl industrial o bé en política industrial, per exemple, que és el que ens ocupa.

Però també perquè Catalunya sigui un centre logístic; és una de les línies de la seva moció. De fet, el pla estratègic de CIMALSA 2005-2008 ja preveia unes actuacions que s'estan desenvolupant o que s'han desenvolupat, i el 2008-2011, també justament per convertir Catalunya en un centre de referència del sud d'Europa: el Pla de ports i aeroports, els CIM, la xarxa de centres logístics intermodals, justament, amb una gran inversió en procés i amb previsió. Bé, de fet, també en l'automoció –l'honorable diputat Vendrell ho comentava.

Evidentment, també s'estan executant totes aquelles mesures de l'acord estratègic, en la mesura que és possible i que implica justament molts actors, des de l'ICF, i, en tot cas, els demanem que donin suport a la nostra esmena, que s'ha posat en marxa i reforçat moltes línies de crèdit i de suport que cada vegada es van adaptant més a les necessitats i a la realitat que s'està produint, i justament pel circulant i aquesta línia d'aval de 500 milions d'euros.

Per tant, és per això que presentem aquestes esmenes i no podem donar suport a la seva moció, si no és el cas que vostès les acceptin. En tot cas, recordar-li, senyora Borràs, que a l'empresa Sony no sé qui va prometre que per allà passaria el quart cinturó, i, en tot cas, no sé qui és que no va complir el seu compromís en el seu moment, durant els molts anys que governava.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. El nostre grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, ha presentat conjuntament amb els altres grups que donen suport al Govern una moció perquè creiem que és necessari donar un impuls a les polítiques que ja en aquest moment el Govern està desenvolupant per fer front a la crisi econòmica i per construir un nou model productiu en què la indústria jugui un paper fonamental.

Són massa les empreses que presenten avui expedients de crisi: l'expedient de regulació de Sony, que avui estaven els treballadors a la porta del Parlament; SEAT; Roca; Ficosa; Derbi; Burberry, que també és del tèxtil; Nissan, però que sembla que s'està arribant a un acord i que es pot reconduir la seva situació, i també totes aquelles altres empreses auxiliars que no apareixen en els grans mitjans perquè no tenen tampoc gran força sindical perquè són petites, però que ocupen molts i molts treballadors del nostre país.

És en aquest sentit que el nostre grup parlamentari ja des de fa anys aposta per enfortir el teixit industrial a Catalunya, abandonat durant massa anys. La nostra economia estava basada principalment en la construcció, i quan es donen dades del sector industrial cal veure quines són aquestes dades, perquè encara com a sector industrial només es compta la indústria pura i dura, i no tots els serveis que han externalitzat les indústries i que estan comptats en el sector de serveis, i, per tant, hem d'estudiar molt bé quines són les dades per saber quan ha crescut i quan no ha crescut la indústria en el nostre país.

En aquests moments és necessari impulsar mesures a curt termini perquè la crisi no la paguin els de sempre, els treballadors i treballadores, que són els que l'estan pagant, però, en tot cas amb la menor afectació possible; però també mesures a mitjà i a llarg termini, per realment fer un nou model industrial en el nostre país, que això és el que ja està fent el Govern i que crec que tant el diputat Vendrell com la diputada Capdevila n'han fet la seva explicació.

Com a mesures a curt termini, en la nostra esmena situem que és necessari donar suport a aquelles empreses, sectors i territoris en situacions més crítiques. Cal recordar que hi ha un grup de sectors productius, i un altre també, el grup del sector de l'automoció, format per sindicats i patronals per donar sortides a aquest sector.

També la nostra esmena diu que..., posar en marxa en el menor temps possible la línia d'aval de fins a 500 milions d'euros per ajudar les petites i mitjanes empreses per aconseguir finançament bancari. Això és fonamental en aquests moments perquè petites i mitjanes empreses puguin tirar endavant.

I també actuar per a la millora de la productivitat a les empreses. L'aposta d'aquest Govern és que les empre-

ses siguin productives i la seva producció no es basi en salaris baixos i temporalitat, com s'ha basat durant molt temps, sinó realment a fer productes de qualitat i que siguin competitius en tot el mercat, tant en el nacional com en l'internacional.

I, com a mesures a més llarg termini, està claríssim el canvi de model productiu, basat en la innovació, en la producció de qualitat i en la internacionalització. I en aquest sentit la nostra esmena fa tot una sèrie de qüestions.

I, sobretot, la Llei de política industrial, que ara tenim en el Parlament, ha de jugar un paper fonamental perquè sigui un nou instrument per consolidar la indústria a Catalunya i enfortir-la, perquè a la llarga, quan vingui una altra època de crisi, tingui un bon coixí i no sigui que a la primera que bufa el vent caigui tot, com està passant ara.

Vostès, a la seva esmena, també parlen sobre les infraestructures. La senyora diputada, he llegit el que deia en la seva interpellació. Deia, per exemple, que Sony no funcionava perquè s'havia de fer el quart cinturó. Bé, avui hem estat reunits amb el comitè d'empresa de Sony. I què ens demanaven? Sobretot el cinturó ferroviari, aspecte que ja està en el pacte d'infraestructures. Ens demanaven això, perquè ens deia: «El transport per carretera és molt car. Nosaltres volem el transport que sigui més barat, perquè, si no, ho pagarem nosaltres, amb el nostre salari; per abaixar el producte, volem que el transport sigui més barat i ràpid per arribar fins al port.» I això és el que ens demanaven. I en aquest sentit ho hem recollit.

Per tant, està clar que quan parlem d'infraestructures no estem parlant del mateix i que no podem donar suport a la seva part d'aquesta moció, com tampoc hi podem donar suport en el que fa referència als centres tecnològics, a la transferència tecnològica, en tant que ja s'està treballant en aquesta línia per canviar el nostre model productiu. I no podem oblidar el Pacte per a la innovació i la recerca. Així mateix, el nostre grup parlamentari estarà vigilant, com ho està en tots els aspectes, perquè aquest Pacte per a la innovació i la recerca es compleixi.

En el tema de formació, vostè sap molt bé que les seves propostes depenen de Madrid; són les subvencions que van directes a l'empresa de les bonificacions de la seguretat social...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Civit Illa

...i, per tant, aquí no hi entren.

Per tots aquests arguments, nosaltres presentem l'esmena, que si ens l'accepten, molt bé, però que, si no, evidentment, no podrem votar la seva moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Fíjense en este cuadro; es el indicador del clima industrial en Cataluña en los últimos años, del año 1989 al 2008. Vean la curva. Da miedo, ¿eh? Es una caída brutal. Clima industrial –datos de la Generalitat, ¿eh?; no me invento nada–, media anual del indicador de clima industrial: veinte puntos porcentuales menos que el 2007. Nivel más bajo desde el año 1993. Peor media anual de cartera de pedidos y de *stock* de productos acabados desde 1993. Peor media anual de pedidos extranjeros desde el 2002. Peor media anual de la tendencia de la producción de la serie disponible. Peor nivel de confianza de los fabricantes de bienes de inversión e intermedios desde 1993. Peor media anual del *institut* del clima industrial de bienes de consumo desde el año 1996. El PIB industrial ha bajado un 3,6 por ciento este año.

Como comprenderán, con estos antecedentes, difícilmente... –no sé si aceptarán la enmienda que han formulado los grupos que dan apoyo al Gobierno–, no podemos entender que se diga que: «Es fa palès el paper cabdal que la indústria en l'entorn econòmic actual té per a l'economia i l'ocupació a Catalunya, i és per això, que considerant l'actual conjuntura econòmica, insta a continuar desenvolupant i potenciant la política industrial per tal d'impulsar l'activitat d'aquest sector.» ¿Con este cuadro quieren seguir impulsando esta política industrial? Evidentemente, mejor no, ¿no?

El curso de la interpelación abordaba el tema de la inversión extranjera en Cataluña. Luego, cuando se ha llegado a la moción, hemos visto que se ha desvanecido la idea inicial y ha quedado concretada en una serie de medidas sobre la inversión extranjera en Cataluña.

A mi me gustaría, al menos, tomar algunos datos relacionados con la inversión extranjera en Cataluña, porque creo que son positivos y además están de plena actualidad, como tuvo ocasión de poner de manifiesto la interpelación, que hoy no la moción.

Inversión extranjera en Cataluña. Según el informe anual sobre la industria en Cataluña, la inversión bruta efectiva ha bajado un 2,2 por ciento. El porcentaje de inversión extranjera sobre el total de España era en el año 2006 del 26,5, y en el año 2007 es del 3,1 por ciento. El porcentaje de inversión extranjera de carácter industrial, sobre el total de España, era en el año 2006 del 29 por ciento, y en el 2007, del 5,3 por ciento. Hombre, tampoco es que estemos como para lanzar cohetes en lo que hace referencia a la inversión extranjera.

Pero se han analizado las causas por las que no se está produciendo esta inversión extranjera en Cataluña. Según..., consultadas las distintas empresas que quieren o pueden venir a Cataluña, han alegado procedimientos o trámites administrativos excesivos; problemas con la transparencia institucional y de los poderes públicos.

Tomen nota: entorno político e institucional incompleto y pendiente de concretar. Desde luego, con discursos como los que realizó el señor Carod-Rovira ayer en Nueva York, en el que hablaba de que en la península Ibérica estaba Cataluña, España, Francia –por cierto, se olvidó de Andorra y de Gibraltar; no, Portugal la citó,

¿eh?–..., y en este sentido señalar que unos días queremos la independencia y al día siguiente, no... Con este entorno institucional tan inestable, lógicamente, como que no llama la atención la inversión extranjera aquí.

Problemas de demanda local pujante, no lo tenemos; coste y disponibilidad del suelo industrial; coste y disponibilidad de las oficinas; costes medioambientales y de tratamiento de residuos; costes financieros y fiscales... Tomen nota. Sé que no les gusta escucharlo: valoración pésima del sistema educativo y no existencia de escuelas internacionales. En este curso, al que han hecho referencia otros diputados, recordó un importante directivo en Cataluña, que uno de los problemas por que los directivos no querían venir a Cataluña era –escúchenlo, no se escandalicen– porque había un problema con la educación en castellano. Poténcienla.

Compromiso de inversión en I+D, y relación con centros investigadores universitarios. Toda esta panoplia de defectos que plantean los distintos inversores hace que los datos que he dado en estos momentos sean los que son.

Ya acabo, señor presidente. Con este escenario, nuestro grupo dará apoyo a la moción presentada por Convergència i Unió, porque aborda, aunque sea tangencialmente, algunos de los aspectos a los que hacen referencia los distintos analistas, y que plantean toda esta serie de puntos débiles de la inversión extranjera en Cataluña.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esmena, si en volen dir esmena, que ha presentat el tripartit és, de fet, una nova moció, una moció absolutament nova en què no tenen en compte cap dels punts que nosaltres plantegem i en canvi ens plantegen fer, doncs, una sèrie d'iniciatives; una sèrie d'iniciatives que representa que ja vénen fent i que són les que ens han portat al resultat, també. Evidentment, hi ha una crisi mundial, no ho volem amagar, ho hem dit des del primer dia, però també és cert que cada govern té responsabilitat sobre allò que correspon en el seu territori.

Ens parlava la senyora Montserrat Capdevila, doncs, de la necessitat de planificar. Fa cinc anys que hi són, haurien pogut planificar, amb cinc anys; cinc anys que hi són i, per exemple, ens anunciaven ahir, si no recordo malament, doncs, la planificació d'aeroports, que ve a ser pràcticament la mateixa que va fer en el seu dia Convergència i Unió, i a hores d'ara, doncs, hem perdut cinc anys. Una llàstima! Amb això com amb tantes i tantes coses.

Però fent referència a l'esmena que vostès presenten, que presenten a la nostra moció, per exemple, demanen, avui, el dia 21 de gener, instar el Govern a posar en mar-

xa les mesures que es van aprovar el 16 de desembre, que van en la línia de donar liquiditat a les empreses.

És clar, vostès saben que ahir, per exemple, 20 de gener, les empreses es van trobar amb dificultats a l'hora de pagar l'IVA, i això resulta que el 16 de desembre vostès ho aprovaven, i a dia d'avui, 21 de gener, encara no han sigut capaços de tirar-ho endavant. Vostès no creuen que la nostra moció és perfectament, doncs, factible..., una realitat del que vostès estan fent a dia d'avui, que és la incapacitat de donar cos a aquest Govern perquè doni resposta a les necessitats que té el país, i les empreses. Resulta que inclús quan arriben –i hi arriben tard i amb poca quantitat i etcètera– a dir que l'Institut Català de Finances ha de donar avals a les empreses, triguen més d'un mes, tant és així que a dia d'avui hem d'impulsar el Govern que ho tiri endavant! Home!, però si ja ho van aprovar el 16 de desembre! Què esperen perquè això sigui una realitat.

I com això, podríem parlar, per exemple, del consens en el pacte nacional. És cert, consens en el pacte nacional, però abans va haver-hi el Pla de recerca i innovació, que era del 2005 al 2008, i a dia d'avui, d'aquest Pla de recerca i innovació, clau per al sector de la indústria, no en sabem res –no en sabem res. Per tant, el que cal, evidentment, és planificació i que aquest Govern reaccioni.

En aquest sentit és el que hem presentat nosaltres, la nostra moció, i hem fet una transaccional, arran d'una de les esmenes que ha presentat el Partit Popular, en què demanem que el Govern de la Generalitat de Catalunya comparegui cada tres mesos davant de les corresponents comissions parlamentàries per tal de donar compte de l'evolució de la crisi i l'atur, allò que al Govern central s'ha forçat a dur a terme, allò que Esquerra Republicana, entre d'altres, doncs, va fer possible en el Govern de Madrid, que per tal que no hi hagués la compareixença del president del Govern en aquest àmbit ho fessin cada tres mesos els ministres per donar resposta de quina és la situació real, doncs, de l'Estat en l'àmbit de la crisi i de l'atur, allò que afecta tant les persones.

Creiem que aquest tema és de vital importància. Esperem que almenys a aquest punt vostès hi donin suport, perquè cada tres mesos puguem analitzar quina és la situació real que està vivint el país, quina és la situació de la indústria, quina és la situació de les persones i quin és el nivell d'atur a casa nostra.

Per tant, el Grup de Convergència i Unió demana el vot separat d'aquesta transaccional que finalment hem presentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies.

(Pausa llarga.)

Senyor Vendrell, demana la paraula?

El Sr. Vendrell i Segura

Sí, demano la paraula simplement per demanar que es llegeixi la transaccional, perquè ningú ens ha facilitat aquesta transaccional i no en tenim coneixement.

Gràcies.

El president

Sí, la llegeixo, i de pas... Senyora Borràs... (*Veus de fons.*) Senyora Borràs, ara llegirem la transaccional, però com incorporariem la transaccional, com un punt més?

La Sra. Borràs i Solé

Sí, efectivament, ens presenten un punt més en aquesta...

El president

No substitueix cap dels punts de la moció?

La Sra. Borràs i Solé

Substitueix..., no, no en substitueix cap, és un punt nou que presenta el Partit Popular sobre el qual nosaltres faríem una transaccional.

El president

Votaríem primer la transaccional, i, en tot cas, en donarem lectura.

(Pausa. La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.)

Senyora Borràs, sí...

La Sra. Borràs i Solé

Disculpi, no he citat que l'altra esmena del Partit Popular quedava incorporada. I, per tant, hi hauria només votació separada d'aquesta transaccional.

El president

Correcte.

L'esmena transaccional diu el següent: «El Govern de la Generalitat de Catalunya compareixerà cada tres mesos davant les corresponents comissions parlamentàries per tal de donar compte de l'evolució de la crisi i l'atur.»

(Pausa llarga.)

Posem doncs a votació aquesta moció. I en primer lloc votarem l'esmena transaccional que acabo de llegir, estrictament.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

Votarem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats (tram. 302-00140/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la situació de les universitats. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

(Remor de veus i pausa.)

Senyor diputat, pot començar. Sobretot, les diputades i els diputats permetran que això pugui succeir amb una certa tranquil·litat.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és una llàstima que hàgim avui de debatre aquesta moció. Dic que és una llàstima perquè, de fet, això era una moció subsegüent a la interpellació que vam fer just en l'últim Ple de l'anterior període de sessions, arran d'una situació greu en l'àmbit universitari, de fet arran, en tot el procés, de diferents ocupacions de les universitats públiques de Catalunya, i més enllà d'això, per descomptat, la situació, la incapacitat de molts dels nostres estudiants d'exercir el seu legítim dret a assistir a classe, i, per tant, tot un debat sobre el procés d'aplicació de Bolonya. Dic que és una llàstima perquè, de fet, en aquell procés de debat que vam tindre amb el conseller Huguet, doncs, una mica el que sustentem avui en aquesta moció és el compromís que va agafar en seu parlamentària el mateix conseller. De fet, una obvietat, entenc: no pot fer una altra cosa, un conseller de govern –encara que estem acostumat a qualsevol sortida–, que agafar el compromís de normalitzar la dinàmica a les nostres universitats. I això en aquests moments no és així –no és així.

I em pregunto exactament què és el que ha fet el Govern. I em remeto al diari de sessions. El conseller Huguet, arran de la interpellació del diputat que els parla, deia: «Senyor diputat, nosaltres agafarem el compromís, doncs, a partir del dia 7, de normalitzar –i farem els possibles– l'activitat docent a les universitats.» I en aquests moments, doncs, tornen a estar ocupats espais de la Universitat de Girona, de la Universitat de Barcelona, de l'Autònoma. I llavors, davant d'això, aquest grup parlamentari es pregunta què és el que ha fet el Govern.

I també en la interpellació, doncs, hi havia una justificació per part del Govern amb referència a l'autonomia universitària, i el límit –el límit– està en les agressions, més enllà d'una reflexió que, per descomptat, l'obligació de l'Administració és que els drets dels ciutadans es puguin exercir, més quan estan reclamats pels mateixos rectors i els mateixos rectors es dirigeixen a l'Administració per demanar ajuda. I jo em pregunto què és el que fa l'Administració en aquest sentit, més enllà de proposar taules de negociació, perquè si el límit està en l'agressió, doncs, a sobre hem de suportar tots col·lectivament que en la presa de possessió de la nova rectora de l'Autònoma la comissionada d'Univer-

sitats sigui agredida. La comissionada d'Universitats és agredida, i no passa res; ni tan sols es cursa denúncia. No passa absolutament res. I en un estat de dret, quan es traspassa la línia del diàleg i es passa a l'agressió, i s'entengui en aquest cas personalment tot el recolzament a la comissionada –ens representa com a govern–, doncs, no és possible que no passi res. Perquè, si algú pot agredir un membre del Govern i no passa res, tot val; tot val, absolutament. I, per tant, quan els estudiants poden fer el discurs en què demanen poder reivindicar el dret a cursar classes, doncs, al final hi ha por, perquè hi ha barra lliure per fer el que faci falta. I això no és de rebut.

En aquest sentit, per això ens veiem obligats que prenguem els compromisos que es diuen de paraula en seu parlamentària, els votem en una moció..., i estem convençuts, doncs, que tots hi donarem recolzament, perquè aquest era el compromís del conseller. La segona part era molt evident: seguir implantant el procés d'adaptació a l'espai europeu d'educació, el procés Bolonya. I el compromís del conseller era clar: cap moratòria, malgrat que jo li recordava que havia anunciat la comissionada que potser s'estudiaria una moratòria. Bé, doncs, votem-ho aquí, cap moratòria. No té cap sentit, perquè a més fem tard –perquè a més fem tard– i perquè a més l'espai d'adaptació a Bolonya ens permet fer un salt qualitatiu, i ho diem reiteradament, en el sistema universitari català, adaptant-lo a l'espai europeu. No seria de rebut, perquè ja hem anat molt tard en tot el procés, cap tipus de moratòria.

I fins i tot en aquest sentit sembla que se'ns anuncia que possiblement, en el marc de la Universitat de Lleida, doncs, es pacta amb alguns estudiants assemblearis la possibilitat de la moratòria en l'adaptació del procés Bolonya. I això deu ser... Tornem a ser els únics, l'únic país d'Europa que ens passa això.

Per tant...

El president

Senyor Castellà...

El Sr. Castellà i Clavé

...creiem que no és de rebut, i com que creiem en els compromisos del Govern, i així va ser en l'última interpellació en seu parlamentària, doncs, estem convençuts que a aquests compromisos amb literalitat els podrem donar trànsit a través d'aquesta moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per defensar les seves esmenes, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. És una llàstima que no hagi pogut estar el conseller aquí... Jo començaré, senyor Castellà, com vostè ha acabat: que som l'únic país d'Europa on passen algunes coses. I ho ha dit el meu

president de grup aquest matí o aquesta tarda, a principi d'aquesta tarda: som l'únic país d'Europa on, quan hi han aldarulls, la policia té, doncs..., se li diu que no actuï. Som l'únic país d'Europa en què –ho ha dit el meu president– quan un encaputxat llueix una pistola no s'actua. I som l'únic país d'Europa en què, quan uns estudiants ocupen el rectorat, ocupen universitats i impedeixen per la força que altres estudiants exerceixin els seus drets, no s'actua. I el pitjor no és això, sinó que a sobre no passa res; som l'únic país d'Europa on, a sobre, no passa absolutament res.

És a dir, deu mil estudiants, que tenen el seu dret a estudiar, estaven condicionats pel que havia decidit una autodenominada «assemblea» de quatre-cents estudiants, i la política universitària de tot Catalunya s'ha d'establir pel que diuen aquests quatre-cents estudiants. Escolti, és un tema de democràcia. I fixi's si és un tema de democràcia: Parlament Europeu, unanimitat que hem d'implantar Europa; Parlament espanyol, unanimitat que hem d'implantar Europa; Parlament català, unanimitat que hem d'implantar Bolonya. És a dir, té més recolzament d'aquest Parlament el procés de Bolonya que el mateix Estatut. I, si som zelosos a l'hora d'aplicar l'esperit, la lletra, fins i tots els terminis de l'Estatut, no hem de ser zelosos també a l'hora d'aplicar l'esperit, la lletra i els terminis de Bolonya? Nosaltres creiem que un govern responsable ho ha d'aplicar, i ho ha d'aplicar primer perquè ja portàvem un retard, i el senyor Solà, quan va començar a aplicar aquests plans pilot, la meitat de comunitats autònomes i de països d'Europa, aquests quaranta i escaig que han signat Bolonya, doncs, ja estaven a una velocitat de creuer, és a dir que ja portàvem retard, nosaltres. I ara a sobre –molt bé, ho ha dit vostè, senyor Castellà– ens sortia la senyora Palmada dient que potser aplicàvem una moratòria. Si veiem els diaris del dia 4 de desembre, veiem que ens parlaven de sis mesos més de retard, sis mesos més de retard en l'aplicació de Bolonya.

Què volen? Que Catalunya estigui a una segona velocitat educativa europea? És el que volen? El que hem de discutir, començar a discutir, és que Catalunya estigui en aquesta segona velocitat europea? Volem condemnar els estudiants catalans que els seus títols no tinguin validesa més enllà de les nostres fronteres? Perquè els recordo que Bolonya, o l'espai d'educació superior europeu, un dels objectius que té és la validesa dels títols entre els diferents països d'Europa, perquè actualment un enginyer de telecomunicacions no pot exercir a Alemanya, perquè allà no reconeixen que és un enginyer de telecomunicacions. I si no adaptem i si no fem de forma absolutament ràpida..., i també s'ha de fer ben fet, perquè també una cosa que ens admet el procés de Bolonya és que cada universitat ho apliqui de la forma que cregui oportuna. És a dir, parlem que ha d'haver-hi una homogeneïtzació, però cada universitat després ho pot aplicar com cregui oportú.

I per què no ho fem? Primer, per la incapacitat del Govern català, que no ha fet els deures i ja estem amb un retard considerable? No ho fem pels incompliments del Govern espanyol, els recursos que ens havia promès per fer-ho? O no ho fa pel xantatge d'uns quants alumnes,

que posen tot el sistema universitari català en un retard considerable?

I què cal per portar-ho a terme? Finançament, per descomptat; finançament per a les beques –les beques de mobilitat són importantíssimes per a l'aplicació del model Bolonya–, i també finançament per fer una política d'informació. I la política d'informació que se'ns va prometre, aquests 100 milions addicionals que es van prometre, que el senyor Zapatero es va comprometre a posar, no els hem vist. D'aquests són entre 16 i 20 milions d'euros per a Catalunya.

Què hem de garantir? Hem de garantir, primer, el dret a estudiar dels nostres alumnes; és el punt número 1 de la nostra esmena, quan diem: «La Generalitat ha de garantir de forma activa i de forma proactiva que els nostres estudiants tinguin dret a estudiar.» Segon, el dret a la informació; és el segon punt de la nostra esmena: els estudiants tenen dret que se'ls informi d'allò que els afecta. I tercer punt, el dret que el seu títol tingui una validesa, tingui la màxima validesa possible.

I això només ho aconseguirem si no fem cap mena de moratòria en el procés de Bolonya, perquè és un procés que ens apropa a Europa, a Europa unida, a tota l'Europa unida, al procés de construcció europea.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

President, senyores i senyors diputats, el nostre posicionament és en contra de la moció, en contra de l'esmena, però a favor justament de la implantació de l'espai europeu d'educació superior. No és contradictori, com intentaré raonar tot seguit.

En primer lloc, som conscients de les dificultats que suposa introduir a la universitat els canvis que requereix la implantació de l'espai europeu d'educació superior. Són canvis que fan referència a l'estructura del títol universitari, grau, màster; fan referència a tota la modificació dels plans d'estudis que s'han hagut de realitzar i que s'estan realitzant en totes les universitats, no només catalanes, sinó espanyoles; la modificació de les metodologies pedagògiques, l'avaluació continuada, l'oferta de nous màsters oficials, etcètera. En definitiva, estem davant de canvis molt importants de la universitat.

El nostre grup parlamentari considera que l'anomenat «procés de Bolonya» ens dona una oportunitat; ens dona una oportunitat, precisament –que ja s'ha dit aquí abans–, de situar els nostres estudis dins del sistema europeu harmonitzat. I això és molt bo, molt bo, per –també s'ha dit– la qüestió de la mobilitat de l'estudiantat, i també per l'harmonització i facilitat en tot el que són els títols universitaris.

I ens preguntem com és possible que tots aquests avantatges estiguin viscuts de manera..., tan malament pels

estudiants, com estan contemplats com a amenaces, quan en realitat són reptes, però són oportunitats, per a tota la comunitat universitària.

Efectivament, jo crec –i en això sí que els dono la raó– que alguna cosa hem fet malament –alguna cosa hem fet malament. Admetem, en primer lloc, que existeix molta confusió al respecte, ens hem explicat malament. Molta confusió perquè aquesta adaptació a l'espai europeu, jo crec que s'ha fet coincidir amb canvis que s'havien d'introduir i que portaven molts anys pendents; canvis, per exemple, en tot el que és ordenar i racionalitzar les titulacions universitàries. Entenem que la via que s'ha seguit i que hem de continuar treballant és precisament clarificar aquesta confusió. No pot ser que els estudiants, això que és un avantatge tan important per a ells, ho visquin com una amenaça.

Considerem altrament que cal cercar mitjans, mitjans que donin una resposta satisfactòria justament a tots els dubtes i a totes aquestes inquietuds dels diferents col·lectius que estan implicats en aquest procés i que sense el seu protagonisme no serem capaços de tirar-ho endavant. Cal continuar, al meu entendre, fent pedagogia, cal explicar què és Bolonya, cal explicar que es dona aquesta oportunitat i alhora, també –i això ens preocupa molt als socialistes–, cal garantir l'equitat d'accés als estudis universitaris. Aquest és un element per nosaltres a preservar i a potenciar. I aquí sí que també coincidim amb alguna de les intervencions que s'han fet abans, que cal reforçar la política de beques i cal reforçar, al meu entendre, i deixar molt clar el preu públic que tindran els màsters oficials, que sobre aquest tema també hi ha molta confusió.

La qualitat de la universitat pública catalana ens és fonamental, això s'ha posat de manifest en diverses intervencions, s'ha posat de manifest reiteradament i especialment en el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, no serà possible tirar endavant el pacte si no comptem amb la universitat, amb la universitat de qualitat que necessitem. En definitiva, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi som partidaris que continuï la implantació de l'espai europeu d'educació superior, o que es garanteixi el normal funcionament del sistema universitari, no pot ser d'una altra manera.

Dit això, senyor Castellà i senyor López, no podem votar-los la seva moció ni la seva esmena. Per què, es preguntarà? Doncs, perquè això ja s'està fent –ja s'està fent–, i aquí és on està el grau de la discrepància, les universitats estan fent la reforma dels seus plans d'estudis. En aquest moment, s'ofereixen ja 31 graus, 377 màsters adaptats a l'espai europeu d'educació. La comissionada, per la seva part, està revisant els projectes de graus i màsters que les universitats volen iniciar en el curs 2009-2010, i no oblidem que el termini que hi ha per a la implantació de l'espai europeu és el curs 2010-2011.

I, ja per anar acabant, el que els he de dir és que em sembla importantíssim –i nosaltres això ho valorem com a molt important, i justament és l'argument que no ens permet donar-los suport– que el dia divuit de desembre es va crear la Taula nacional per a la universitat pública, i és justament que nosaltres ens felicitem per

la creació d'aquesta taula, esperem que aquesta taula sigui un marc de diàleg per a tots els agents que estan implicats en aquest canvi tan important de la universitat, i estem segurs que tots aquells problemes, aquelles dificultats podran ser resolts a partir del diàleg que es pugui dur a terme en el marc de la taula aquesta per a la universitat pública catalana. No podem tampoc, és veritat, compartir que aquests problemes puguin ser resolts amb la confrontació que s'ha anat produint. Estem en contra de la confrontació, estem a favor del diàleg i estem, per tant, a favor de la taula que s'ha constituït i esperem i tenim moltes esperances en el seu funcionament.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora diputada Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, mirin, el procés d'adaptació a l'espai europeu d'educació superior no s'atura, ens ho va dir el conseller, ens ho va confirmar en el darrer Ple, no s'atura. Miri si no s'atura que aquesta adaptació ja fa temps que es fa a la universitat, i aquí vull recordar i esmentar públicament, doncs, quins són tots els passos que s'han anat fent al llarg d'aquests darrers anys. Miri, el curs acadèmic 2004-2005 a totes les universitats públiques catalanes es van imposar els plans pilot, a aquelles que ho van voler, en aquelles titulacions que tenien una vàlida en aquells moments i oferien, a més a més, un títol addicional sempre que adaptessin l'estructura de les titulacions a l'espai europeu d'educació superior, i acreditat per l'AQU, l'agència de qualitat de Catalunya.

A més a més, en el curs 2006-2007, es van iniciar les noves titulacions de màster, ja titulacions adaptades en organització i en objectius segons el que marca l'espai europeu d'educació superior. Miri, com ha dit la meva predecessora, actualment hi ha més de tres-centes titulacions de màster, de les quals, a més a més, un 26 per cent són interuniversitàries, és a dir, una universitat coordina i la resta d'universitats aprofita el potencial, per tant, hi estem treballant com a sistema. Som pioners en tot l'Estat espanyol. Aquest any s'ofereixen més de trenta-un titulacions de grau, som de les comunitats autònomes on més s'han adaptat titulacions de grau, Catalunya. I, miri, alguna d'aquestes titulacions justament són fruit de l'adaptació de titulacions existents i altres són fruit de la demanda de la societat. I en vull esmentar una molt concreta, una que s'imparteix a la Universitat de Lleida, que és el grau en salut i ciència animal. Aquests estudiants no han aturat Bolonya, a la Universitat de Lleida, els estudiants s'han tancat al rectorat. A cap universitat no hi ha hagut cap problema per exercir la docència ni per part dels estudiants ni per part del professorat, i així ha succeït en la gran majoria d'universitats. El que passa és que els mitjans de comunicació han fet molt visual allò que ha sorgit en algun lloc puntual, i tenint en compte que molts d'aquests es-

tudiants no s'han tancat justament perquè no volguessin l'adaptació a l'espai europeu, sinó justament per una qüestió d'expedients i, diguem-ho clar, d'expedient a uns estudiants que efectivament no van seguir la legalitat, per tant, sí que s'ha aplicat el que cal. I en aquest cas, justament, els estudiants estan contestant una cosa que, per justícia, s'havia de fer.

Hem de ser conscients que tot canvi genera dubtes i opinions diverses i, miri, aquí a Catalunya fa molt de temps que estem parlant sobre l'espai i l'adaptació de l'espai europeu d'educació superior. Jo mateixa fa molt de temps que a la nostra facultat treballem per fer aquesta adaptació. Li puc dir que actualment estem ja refent tots els títols de grau que s'impartiran a partir del curs 2010-2011, perquè a totes les universitats els professors –i val la pena dir-ho aquí– treballen molt i molt, de veritat, per poder arribar a fer una adaptació com s'ha de fer. Perquè Bolonya el que vol formar és justament professionals de qualitat, però a més a més vol formar ciutadans crítics, ciutadans, senyor Castellà, que tinguin capacitat d'analitzar críticament el seu entorn i puguin enfortir l'espai democràtic de la nostra societat.

L'objectiu final de Bolonya, senyor Castellà, és redefinir un nou sistema d'educació superior –jo sé que ho sap vostè, però crec que val la pena dir-ho i que quedi escrit–, que formi professionals altament qualificats, tecnològicament aptes, dotats per a la recerca, amb habilitats i coneixements multidisciplinaris, que tinguin vocació per a l'aprenentatge al llarg de la vida i capacitat d'adaptació a una societat en canvi. Volem estudiants que aprenguin a aprendre, aquesta és la frase que crec que hauríem de tindre tots presents.

Només una aposta social i política d'aquest abast, de la capacitat per crear les condicions que garanteixin en l'Europa del futur una ocupabilitat sostenible. Estem d'acord que l'espai europeu d'educació superior és una formació d'alta qualitat i, per tant, això passa per dedicar-hi temps, molt de temps, tant a l'aula com fora de l'aula. A Catalunya, per descomptat, el Grup d'Esquerra Republicana el que fa és reclamar més recursos per garantir la igualtat d'oportunitats de l'accés, de tots els estudiants que ho desitgin, a la universitat.

En la negociació del nou model de finançament cal incorporar això. Necessitem que tot aquell estudiant que vulgui fer..., independentment de la seva renda familiar, pugui accedir a la universitat. I, actualment, totes les universitats, coordinadament amb el Govern i amb els estudiants, dialoguen, parlen, treballen coordinadament tota aquesta adaptació, una adaptació que, com he dit, genera canvis i, per tant, genera opinions diverses. Cal ficar, doncs, totes aquestes opinions en línia i que tot-hom, doncs, hi acabi estant d'acord.

Per tant, el Govern és conscient de la importància de l'adaptació de l'espai europeu d'educació superior, està fent el que toca, ho està fent. Està coordinant-se amb les universitats i amb els estudiants, i el que farà, efectivament, com en el dia d'avui, és garantir justament el funcionament normal i adequat del sistema universitari català.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre diputada, senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, ja els avisem que des del nostre grup parlamentari hi votarem en contra, perquè no compartim ni les formes ni els continguts de la intervenció que va fer en la interpellació, ni tampoc la seva manca de disposició al diàleg. Va parlar de tots els estudiants crítics amb l'espai europeu d'educació superior com si fossin delinqüents, negant el dret a les mobilitzacions.

Des del nostre grup parlamentari som els primers que condemnem l'ús de la violència, com ha passat per part d'un nucli reduït i marginal d'estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona. Evidentment que condemnem aquests comportaments violents, però l'autonomia universitària fa que els mateixos rectors hagin volgut aplicar les seves pròpies mesures disciplinàries i, en cap moment els rectors han demanat empara a l'Administració en aquest sentit. Cada rector ha decidit com volia solucionar i com mediar amb els estudiants, i així ha estat, perquè aquí reiteradament s'ha dit que s'ha demanat la intervenció, es demanava entrar a les universitats a cop de porra, i això no ha estat la decisió dels rectors, i aquest Govern el que ha fet és respectar l'autonomia universitària.

Però el cert és que la majoria d'estudiants, més enllà d'aquest nucli reduït –i també cada cop més professorat–, manifesten la seva preocupació sobre la situació a la universitat pública. Les universitats són espais de transmissió de coneixements, però també de transmissió de valors i esperit crític, de debat i formació de ciutadans mobilitzats i actius. I això és una cosa que ha passat durant tota la història de la universitat.

També volem allunyar-nos d'aquest maniqueisme que s'ha fet sobre sí o no a Bolonya, no crec que puguem parlar, i cap dels grups que estem aquí al Parlament ho hem fet, d'estar en base sòlida d'estar en contra d'aquests sis principis generals, que signifiquen precisament un espai europeu de coneixement.

Des d'Iniciativa i Esquerra Unida compartim aquests principis, però escolti'm, no estem debatent aquests sis principis generals de la Declaració de Bolonya. Quan valorem l'aplicació de l'espai europeu d'educació superior, no ens podem quedar amb aquests principis, perquè això no és realista, sinó que cal veure en quina situació està la universitat, de quins recursos disposa per afrontar tots els canvis que li demanem.

A més a més, el Govern de l'Estat ha reaccionat tard i malament, l'aplicació a Espanya i a Catalunya, en conseqüència, de l'espai d'educació superior, tal com està plantejada, sí que crea seriosos problemes a les universitats i pot augmentar les desigualtats en l'accés i en els resultats. Això és fruit de decisions equivocades, que ja van començar amb una llei orgànica aprovada pel Partit Popular. I ha continuat i ha arribat ara amb un decret

que no arriba fins al 2007, de l'aplicació de l'espai europeu d'educació superior. Per tant, estem davant d'un canvi profund d'estructurar les universitats quan aquestes ja arrossegaven problemes estructurals.

I el principal problema és la decisió de l'Estat d'aplicar Bolonya a cost zero. Volem un canvi de model pedagògic, perquè Bolonya no són principis generals, sinó que volem canvi de model pedagògic, avaluació continuada, dedicació exclusiva, i tot això ho compartim, però s'ha de fer amb seny i amb recursos. Com podem parlar d'avaluació continuada si no podem contractar més professorat, si no podem reduir les ràtios d'alumne per aula? A més a més, la decisió de 4+1 ens allunya d'Europa i d'aquesta homologació. Per tant, Bolonya serà un canvi positiu a les universitats si s'aplica bé i s'hi destinen recursos, si no, representa una amenaça per a les universitats públiques.

A més, les premses no són bones si volem la participació de la comunitat universitària i que tots unim les forces per a una bona aplicació de l'espai europeu. Ja sabem que la participació no va amb vostès, mai no ho han fet i no els agrada. Està clar que Europa marca el calendari, però vist el malestar que hi ha a les facultats, no només entre els estudiants sinó també del professorat, creiem que és positiva la creació d'aquesta Taula nacional per a la universitat pública que reorienti aquelles qüestions que no funcionen, així com que reclami al Govern de l'Estat una aportació seriosa per l'educació superior, i en situï el finançament a l'alçada d'Europa.

Vostè es preguntava per què només succeeixen aquí les mobilitzacions. Doncs, no passa aquí, passa aquí, a Itàlia, a Grècia; en aquells països on partim d'un model més allunyat del que significa Bolonya, i també partim d'una manca de recursos per afrontar els reptes en condicions. Per tant, no podem tancar els ulls davant les demandes, sinó que si el Govern és responsable ha de liderar el diàleg, acompanyar i facilitar l'aplicació, i exigir a l'Estat una correcta assignació de recursos a la universitat per afrontar, no només beques de mobilitat, sinó les infraestructures, els equipaments, la recerca i el personal necessaris. Per això és compliran els terminis marcats per Europa, però es redefinirà el calendari català.

Oferir diàleg sense flexibilitzar les decisions no és participació. Sabem que vostès no en són partidaris, però sí el Govern d'esquerres que aposta per una altra manera de governar, que no pas la imposició per decret. Per tot això, no votarem la seva moció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per fixar posició, per part del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias señor presidente. Diputadas, diputados, señor Castellà, nadie protesta gratuitamente, hay muchas protestas por mil cosas distintas, no todas razonables, pero ninguna es gratuita. Apparently, el proceso de Bo-

lonia parece necesario y conveniente, y así lo parece. Veámoslo sucintamente un instante para ver de fijar los criterios mínimos.

El plan de Bolonia pretende una profunda reforma del sistema universitario europeo para conseguir la total movilidad estudiantil dentro del continente y la homogeneización de los estudios superiores en Europa, acabando con el laberinto actual de convalidaciones.

Pretende, asimismo, lograr un sistema de educación superior competitivo, atractivo para el mundo, o el resto del mundo, que atraiga estudiantes e investigadores de otros países, así como adecuar las enseñanzas a las necesidades del mercado laboral bajo los principios de calidad, movilidad, diversidad y competitividad.

En general se busca el concepto de educación a lo largo de toda la vida, en un proceso permanente de integración entre la formación y el trabajo, y un cambio en los métodos de enseñanza con un atención más individualizada al alumno, con más prácticas, tutorías, investigación, más trabajo personal y menos clases tradicionales; vamos, lo que sabemos todos. ¿En líneas generales podemos estar en desacuerdo con estos objetivos? Creo que no, España no puede vivir de espaldas a Europa y repetir el error histórico del Concilio de Trento.

Dicho eso, señores de Convergencia (*veus de fons*), de Convergència i Unió, ¿por qué protesta de una parte de estudiantes? Esa es la pregunta correcta, y no la descalificación ideológica de sus currículos ideológicos personales. La verdad, señores de Convergencia, es la verdad, la diga Agamenón o su porquero. Y en este caso deje que los estudiantes expongan la suya.

¿Están en contra de la homologación de títulos, la movilidad entre universidades o la investigación? Apostaría que no. Son estudiantes, pero no tontos. Por el contrario, sí están en contra de un excesivo mercantilismo de la universidad y de las mayores dificultades que tendrán los estudiantes de recursos económicos insuficientes, entre otras cosas.

Bien es verdad, todo hay que decirlo, que no parecen preocuparse de la debilidad y la frivolidad de ciertos currículos que este plan trae; ya se sabe, el esfuerzo no es la mayor virtud en estos tiempos líquidos que corren. Está bien y es imprescindible, señores de CiU, de Convergència i Unió, un modelo empresarial donde la calidad y la productividad sean un medio para hacer rentable lo que tantos millones de euros le cuestan al contribuyente, pero eso no puede ser incompatible con una universidad donde el coste solo se mida por la eficacia empírica de resultados productivos. Hay otros valores añadidos que aparentemente no tienen nada que ver con la productividad pero que son imprescindibles para construir una sociedad justa, como son los conocimientos integrales, arrinconados hoy ante la técnica, o un sistema de becas que garantice a jóvenes sin recursos la gratuidad de todo el sistema o de todo el ciclo universitario, eso sí, siempre y cuando el becario demuestre con notas el esfuerzo fiscal que hacen todos los españoles para garantizarle los estudios; el sistema de becas no puede ser asistencial, ha de ser por rendimiento universitario.

Con la recesión que nos asola hemos comprobado que valores humanistas tradicionalmente cultivados por nuestros universitarios han sido olvidados por los profesionales del sistema financiero y empresarial y, en general, por la sociedad hedonista donde todo vale en las relaciones económicas. La quiebra del entramado de confianzas que garantizaban las relaciones comerciales del pasado no provenían de una época mejor, sino de una formación escolar, familiar y universitaria más polifacética y humanista, y esta formación parece que no tendrá cabida, o poca cabida, en una universidad diseñada en exclusiva para ofrecer la preparación que el mundo productivo de la empresa necesita.

Algunos datos contradictorios para el Gobierno. Dicen defender el Plan de Bolonia para converger con Europa, pero se desentienden de converger en el 2 por ciento del PIB que Europa invierte en universidades; en Cataluña solo se invierte un 0,8 del PIB.

Decimos querer mantener una universidad pública de calidad, pero mientras en Europa hay un 40 por ciento de becas dignas en España a duras penas llegamos al 15 por ciento de becas míseras, y encima el segundo ciclo de posgrado o máster lo habrán de costear los propios alumnos con cifras que van de diez mil a quince mil euros, y no todos pueden.

Dicen que las clases magistrales desaparecerán, pero no nos dicen quién costearía el número de profesores necesarios para tutorar a miles de alumnos que el nuevo sistema, más personalizado, necesita. ¿Dónde están los recursos para ello si ni siquiera el presupuesto actual puede comprometerse a garantizar los 2.300 euros que, según los rectores, necesita la universidad catalana?

Se impone el diálogo y la reflexión, e incluso un receso o una moratoria, lo cual no es incompatible –no es incompatible– con apoyar los dos puntos de esta moción, porque en un sistema democrático nadie puede coaccionar a otro o mermar su libertad impunemente. En eso sí –en eso sí– estamos de acuerdo, señor diputado. Señor diputado, estamos de acuerdo en que nadie, aunque sea una minoría, puede impunemente agredir a nadie, no a un profesor o a un rector, a nadie. En eso, señores del Gobierno, actúen con contundencia.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per part de la persona que ha presentat la moció i per pronunciar-se sobre l'esmena presentada..., té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí; gràcies, senyor president. En referència a les dues esmenes presentades, el nostre grup les accepta, per coherència, perquè li donen sentit a la moció, fins i tot la concreten més, i per donar un missatge, almenys als ciutadans, que en el marc parlamentari és important dir i fer el que es pensa i actuar amb coherència. Perquè avui hem assistit a un debat en el qual els conceptes que s'han de debatre en l'àmbit parlamentari,

doncs, queden molt denigrats des del meu punt de vista. Perquè, clar, aquí s'ha fet la reflexió de: «Estem d'acord amb Bolonya, estem d'acord amb el que vostè està presentant, senyor diputat, però coherentment no ho votarem.» Visca la coherència! D'això se'n diu sectarisme. Què és en funció del color de qui presenta la moció? Ho trobo ridícul en aquest sentit. I a més amb algunes apel·lacions, que per mi, doncs, són sorprenents, com que aquest diputat que els parla no creu en la participació. No, no; en el que sí que no crec, que les minories s'imposin a les majories; en això no hi crec, que les minories s'imposin a les majories sobre un pretès accés a la veritat absoluta. Sí, senyors diputats, aquest que els parla no és marxista, no, i per tant no hi crec, en això, i crec en la democràcia i crec en el pluralisme. I crec que s'ha de fer els deures.

I, per tant, aquesta moció, amb la incorporació d'aquestes esmenes, l'únic que diu és que se segueixi implantant el procés de Bolonya sense moratòries. I vostès hi votaran en contra. I el que diu també aquesta moció és que es garanteixi el normal funcionament del sistema universitari. I vostès hi votaran en contra. Possiblement –possiblement–, perquè s'està més preocupat per les dinàmiques internes que no per donar servei. Possiblement, entre altres coses, perquè hem d'assistir aquesta setmana passada al fet que un altre membre més, el director general de l'AGAUR, dimiteixi. Curiós: ajuts a la universitat i la recerca; té molt a veure amb el procés de beques, té molt a veure amb Bolonya. Un altre més, membre d'aquest departament, que dimiteix.

Possiblement, senyors i senyores diputats, el que hauríem de fer és reflexionar tots plegats respecte a la importància d'aquest procés. Ens juguem el futur i el capital del nostre país i la competència en la seva formació.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre la situació de les universitats.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball (tram. 302-00141/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la situació del mercat de treball. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Enric Millo.

(Pausa.)

Senyor Millo, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el dia 17 de desembre de l'any passat, 2008, vaig pujar a la tribuna per interpellar el Govern, concretament l'honorable consellera de Treball, la consellera Mar Serna –lament que avui no ens pugui acompanyar en el moment de veure la moció subsegüent–, i vaig començar la meua intervenció concretament amb aquestes paraules, dient-li: «Consellera, les coses no van bé; consellera, el Govern no reacciona, i és l'hora de posar-hi remei.» Vaig començar dient això el dia 17 de desembre de l'any passat, fa pocs dies relativament, només hi ha hagut el Nadal pel mig.

I aquell mateix dia jo li recordava a la consellera de Treball, en un tema tan preocupant com aquest, que ha passat a ocupar el número u dels elements que preocupen els ciutadans de Catalunya, de fet a tot Espanya, li vaig recordar que pocs mesos abans li havia fet una interpellació en què li vaig demanar, li vaig exigir que pugés a la tribuna i s'adreçés a les 300.000 persones que estaven a l'atur; fa pocs mesos d'això. I el dia 17 de desembre li deia: «Consellera, ja no són 300.000 persones, són 402.000 persones.» I això ho deia el 17 de desembre; fa pocs dies d'això.

Doncs, bé, avui lamentablement ja no són 402.000 persones, són 423.232 persones les que a final del mes de desembre de l'any passat estaven sense feina a Catalunya. I el comptador no para de sumar –el comptador no para de sumar. Avui coneixem que, en el que portem de mes –en el que portem de mes–, hi han ja cinc mil persones afectades per expedients de regulació d'ocupació. I vull fer notar que les persones afectades per expedients de regulació d'ocupació, encara que sigui espectacular, perquè parlem d'empreses importants, que presenten expedients amb nombres importants de persones afectades, no signifiquen ni el 20 per cent del nombre de persones que perden la feina cada dia a Catalunya. Durant el mes de desembre concretament més de mil persones cada dia han perdut la feina a Catalunya –més de mil persones cada dia han perdut la feina a Catalunya–, i això no s'atura –això no s'atura.

El Departament de Treball, el Govern de la Generalitat de Catalunya, està desbordat per aquest problema i amaga el cap sota l'ala –amaga el cap sota l'ala. Hem sortit reiteradament, des del Grup Parlamentari Popular, a fer propostes, a presentar iniciatives, a oferir la nostra col·laboració i el nostre suport, perquè aquest és un tema important en el qual no val la pena fer partidisme; és massa el que ens hi juguem, i és massa greu la situació en què es troben moltes i moltes persones a Catalunya i cada dia més; i això, ho repeteixo, no s'atura.

Doncs bé, quan sovint se'ns acusa als grups parlamentaris de l'oposició que som incapaces de presentar propostes en positiu i que només ens dediquem a criticar el Govern –cosa que, d'altra banda, es mereix, i molt–, avui no estem aquí fent una crítica i prou. Estem aquí presentant propostes molt concretes, molt concretes. Durant tot l'any passat, més de 157.000 persones es van quedar a l'atur a Catalunya. Avui tenim pràcticament el doble de persones aturades que fa un any a Catalunya. I la previsió que va fer el Govern per a l'any 2009 és

que durant el 2009, 55.000 persones perdrien la feina. Als ulls de tothom és evidentíssim que el Govern s'ha quedat molt curt amb aquesta previsió.

Però és que el més greu és que els recursos destinats per atendre aquesta necessitat, gravíssima i urgent i important dels ciutadans de Catalunya, són recursos que no arriben a cobrir ni la meitat de les necessitats reals que té en aquests moments Catalunya. I venim a fer una proposta constructiva i positiva, i estic amb l'esperança que els grups parlamentaris que donen suport al Govern veuran amb bons ulls aquestes iniciatives, perquè sé que coincidim en moltes d'elles amb el que persones properes al Govern creuen que s'ha de fer, i que estan definides en tres blocs. I ara no m'entretindré a llegir-les perquè les tenen tots vostès. Són tres fulls –són tres fulls– plens de propostes positives, constructives, per atendre aquesta necessitat.

Un primer bloc, en què demanem una reforma urgent de la llei del Servei d'Ocupació de Catalunya, per dotar-la dels elements, dels instruments necessaris per atendre la greu situació i l'atenció personalitzada que requereixen les persones sense feina en aquests moments. Un segon bloc, en què reclamem un increment important de la dotació pressupostària, perquè en aquests moments els recursos destinats no arriben ni a atendre ni la meitat de les necessitats. I demanem un increment de 100 milions d'euros.

I, per acabar, un pla de mesures de xoc contra l'atur, que inclogui, a més a més, mesures concretes per ajudar les persones que volen crear la seva pròpia feina, de promoció de projectes d'autoocupació i de creació d'empreses. Són mesures molt concretes, positives, eficients, que volen ajudar un govern que no reacciona, que està enfonsat en la inactivitat, i que està absolutament col·lapsat per una situació que el desborda.

La nostra intenció amb aquesta moció és del tot positiva, i esperem, ens agradaria molt, rebre una resposta afirmativa per part dels tres grups que donen suport al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Millo. Hi ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta moció subsegüent a la interpellació que vam sentir en el darrer Ple, de fet fa referència a temes que hem estat tractant en aquest plenari amb anterioritat, perquè la situació, doncs, ho demana.

De fet, vàrem iniciar a parlar de la situació del SOC, de la poca capacitat de resposta que tenia el SOC, quan des del Govern es negava que vingués una possible crisi, que vingués una situació difícil. Se'ls deia que els entesos en l'àmbit internacional ens anunciaven, doncs, que la situació de bonança no duraria i que, per tant, feia falta posar les eines a punt per a la situació que ens ve-

nia a sobre, i, des del primer moment, hem trobat sempre en el Departament de Treball, almenys pel que fa a Convergència i Unió, una mica un mur que sembla que un jugui a frontó perquè no hi ha manera que es pugui acceptar cap de les iniciatives que presentem.

En aquest sentit, a veure si vostès avui tenen més sort. També hem presentat un seguit de propostes, precisament, en el que és la millora, doncs, del SOC. És una realitat que a dia d'avui el SOC no pot donar resposta a les necessitats reals que hi han per part de moltes persones que estan a l'atur. Fa..., em sembla que era dilluns que hi havia, per exemple, una roda de premsa de la UGT denunciant la situació greu que s'està vivint i, per tant, doncs, per part d'aquest sindicat, posaven sobre la taula la situació que es vivia, i és una evidència que cal que hi hagi una reacció per part del Govern i que es canviïn mesures, i que es canviïn accions, i que es canviïn formes d'actuar.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat dues esmenes molt concretes, i una és molt senzilla, i és que vostès saben que l'Observatori del Treball va rebre, doncs, unes consideracions, podríem dir, o sollicitaven unes modificacions per part del CTEESC, i demanem, doncs, que això sigui atès per part del Govern de Catalunya, i per tant, que l'observatori atengui aquelles demandes que el mateix CTEESC ha fet.

I, per altra, nosaltres creiem, amb sinceritat, que, vista la situació de col·lapse que pateix el SOC, vista la situació d'incapacitat deguda a la demanda que hi ha, i també, perquè no dir-ho, la poca previsió que s'ha tingut per part del Govern de tenir l'instrument a punt per a la situació de crisi en què vivim i la situació del gran nombre d'aturats que hi han, dia darrere dia, demanem, doncs –com els hem fet altres vegades–, que aquesta modificació de la llei del SOC que avui se'ns proposa vingui acompanyada..., amb la necessitat –creiem, a dia d'avui, del tot imprescindible– d'ampliar que aquesta capacitat d'intermediació pugui dur-se a terme també, doncs, a través d'intermediadors laborals, amb afany de lucre o sense, però el que els interessa, sens dubte, és poder aconseguir com abans millor feina per a totes les persones que estan a l'atur.

Per tant, si volem, doncs, una atenció personalitzada, si volem un acompanyament en tot aquest procés, és evident que haurem de ser flexibles, sortir dels encotillaments ideològics, i, en aquest sentit, donar possibilitats al fet que la gent pugui tenir feina.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té l paraula la senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, senyor Millo, vostès saben l'origen de la crisi i en saben la magnitud. Saben que l'origen no està en el Govern, ni la magnitud, tampoc. Saben que el Govern està afrontant la situació des del primer moment. Saben

també que el Govern fa el que pot fer i és a les seves mans. I ho continuarà fent sense aturar-se.

Em sembla irònic, i també una mostra d'amnèsia, que diguin i que proposin que el Govern faci el que vostès podien haver fet quan governaven. Bé, de fet, vostès, a Madrid..., i, en tot cas, la senyora Borràs a Convergència. Vostè, de fet, senyor Millo, va ser ponent de la llei del SOC i va veure com el Govern, en aquell moment, no tenia gaire interès a tirar-la endavant. I, per tant, doncs, el que ens queda clara és la seva vocació, cada vegada més evident, de desgastar el Govern, moció rere moció.

Perquè el Govern governa, i ho fa a tota màquina, per tant, no cal fer cap nova llei, ja li ho vam dir al seu moment, perquè una llei té un tràmit i té un temps, que, segurament, encara ens endarreriria més a arribar-hi a temps i a actuar. Perquè el SOC funcioni no fa falta una nova llei, sinó que cal que els instruments que existeixen, que té a les seves mans, es posin en marxa encara amb més ritme perquè sigui més àgil, més eficient, com de fet, ja ens consta i sabem que s'està fent. Cal millorar la seva eficàcia en la gestió, en l'aplicació de les polítiques actives d'ocupació, amb la simplificació i l'agrupació de convocatòries. De fet, això ja és una realitat, amb la simplificació administrativa, la modernització, l'accés a través de les eines d'Internet, i també amb aquesta convocatòria contínua i constant que ens permeti donar i actualitzar l'oferta en la mesura que aquestes necessitats, cada vegada creixents, s'estan donant.

Tampoc cal una nova llei perquè les mesures d'ocupació funcionin, sinó que el que cal és reforçar la concertació, la planificació i l'execució, que, de fet, a través del decret que el Govern prepara, això ja està així previst.

De fet, l'observatori del mercat del treball ja està regulat en el Decret 227, de 2008, de novembre, i, per tant, ja resta potenciat com a instrument de previsió i de planificació.

Respecte a la millora de la intermediació, què ens han de dir? La consellera, per compareixença en comissió, però també en la seva interpellació en el Ple passat de desembre, doncs, ja ens va recordar els esforços de les oficines en la modernització, en l'aplicació de les tecnologies, en la incorporació dels orientadors per a l'atenció personalitzada, en la incorporació d'una nova àrea d'empresa per a la recerca i la millora de les ofertes i l'adaptació, justament, als perfils de les persones que s'adrecin a les oficines.

Sobre els informes d'avaluació dels CIFO, en els centres d'innovació i formació ocupacional, del Consorci de la Formació Continuada, d'altres programes de polítiques actives, de fet, aquestes mesures ja estan garantides amb els mecanismes existents, no n'hem de crear de nous. Respecte als plans de xoc contra l'atur, de fet, el Govern està actuant des del primer moment, com a mesures en pla de xoc, des de l'abril, que en el seu moment ja se'ns va anunciar. El Govern pren mesures de forma constant i dinàmica a mesura que la situació es va movent. Estem en un moment molt dinàmic, justament, que el que cal és agilitat d'actuació, i, per tant, doncs, el pla de xoc s'està actualitzant amb la màxima mesura.

Coneixíem els crèdits formació dels 100 milions d'euros. Els protocols de recol·locació pactats ja i acordats amb els agents econòmics i en aplicació també. La prioritització d'accions de formació en els sectors emergents i prioritaris, també d'acord amb els agents socials, o l'increment clar de recursos i programes adreçats justament als col·lectius amb risc d'exclusió, i un exemple concret és el treball als barris, en els barris objecte del pla de barris. El reforç del programa Inicia, justament adreçat a la creació i la consolidació d'empreses i adreçat als emprenedors i autònoms. De fet, el consell del treball autònom està en fases.

Per tot això i perquè ens preocupa que la seva preocupació per l'atur no sigui ni pels aturats ni per les persones que els pateixen, sinó pel desgast de l'acció de Govern i, per tant, sento defraudar-lo però no li donarem suport en aquesta moció. I, en tot cas, dir-li que la consellera, segurament, treballarà justament per trobar noves solucions per solucionar els problemes dels aturats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran i Arrué

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyor Millo, jo, quan ha fet la seva intervenció, la veritat és que he tingut la sensació al principi –després s'ha arreglat i estic segur que només era una sensació perquè no era la seva voluntat– que estava vostè invertint la causalitat del problema de l'atur, com si el problema de l'atur fos del SOC. Quan el problema de l'atur és obvi que és un problema derivat de l'esfondrament del sector de la construcció, de la crisi financera internacional, i de problemes de compatibilitat de la indústria catalana, i, en tot cas, el SOC el que ha de fer és alleugerir, en la mesura del possible, el problema de l'atur, ja sigui, evidentment, facilitant les prestacions que han de rebre totes les persones aturades, ja sigui afavorint una millor intermediació en el mercat laboral, ja sigui acompanyant aquestes persones en un procés formatiu que els permeti guanyar en capacitats per trobar una millor ocupació quan aquesta crisi amaini. Per tant, que quedi clar: el problema de l'atur és el problema de la crisi econòmica; el SOC és un instrument per alleugerir el problema de l'atur.

Després vostès han parlat que el que es necessita és una reforma urgent de la Llei del SOC per afrontar la crisi, i aquí la veritat és que..., la meua opinió és que si el que volem és afrontar la crisi, el que no ens hem de posar és a reformar la Llei del SOC, perquè en els mesos que trigarem a reformar la llei, a fer la ponència, a fer les compareixences, a portar-ho al ple, probablement la crisi no haurà acabat encara; malauradament, però és evident –però és evident– que en el que ara no hem de fer és entrar en un litigi burocràtic sobre la reformulació de la Llei del SOC. I el que hem de fer és, amb els instruments que tenim, activar-los, de forma accelerada, de forma urgent, de tal manera que, immediatament, els

ciutadans i les ciutadanes que estan desgraciadament a l'atur puguin trobar una resposta a les seves necessitats, o, si més no, una resposta que els ajudi a cobrir algunes de les seves necessitats.

El segon argument que vostè ha posat damunt de la taula és la necessitat d'un increment de la dotació pressupostària per tal que el SOC pugui abordar les seves funcions. Ja s'han iniciat algunes mesures en aquest sentit. La senyora Montserrat Capdevila, la diputada Capdevila n'ha exposat una rastellera, un reguitzell de mesures, però n'hi ha una d'important, i és que s'han habilitat uns crèdits per a la formació, sense tipus d'interès –sense tipus d'interès–, per valor de 100 milions d'euros.

Vostè em dirà: és poc. I té raó, hauria de ser més, i probablement una part haurien d'estar subvencionats, però també és cert que en aquests moments la Generalitat de Catalunya té unes restriccions pressupostàries greus derivades del menor ingrés en recaptacions impositives, i derivat, doncs, d'un mal model de finançament que en aquests moments s'està solucionant.

Per tant, sense cap mena de dubte, una part dels ingressos que aconsegueixi la Generalitat de Catalunya, addicionals, a través d'aquesta negociació del model de finançament han d'anar urgentment –urgentment– a activar aquesta lluita contra l'atur. D'això no en tingui cap dubte. Però, evidentment, hem de ser raonables en aquests moments.

Després ha parlat d'un pla de mesures de xoc contra l'atur. Una vegada més, la diputada Capdevila n'ha explicat moltes. Jo he trobat a faltar que vostè també fes una anàlisi més estructural; és a dir, acabar amb l'atur, fruit de la crisi, no es resoldrà només amb mesures des del Servei d'Ocupació de Catalunya. És evident que cal una reactivació general de l'economia a través de mesures que precisament no són les que està fent el Govern espanyol, eh?, en això probablement estarem d'acord, perquè el que en aquest país es necessita són inversions en infraestructures productives que ens permetin guanyar competitivitat, i no només donar aquests recursos addicionals als ajuntaments per fer obra pública menor. Això, els ajuntaments ho necessiten, però el que de debò es necessita des del punt de vista de l'economia productiva d'aquest país són inversions productives, plans de reconversió industrial –que això, a Madrid, no saben ni què vol dir, com s'ha evidenciat de moment amb l'absència de resposta al plantejament que ha fet el Govern per elaborar un pla industrial per al sector de l'automoció–, i, evidentment, activar el crèdit a les famílies i a les empreses. I en aquests moments estem veient com hi ha molta subhasta de recursos públics, que a més a més han de ser entregats a les entitats bancàries a partir d'un increment molt substancial del deute, cosa que acabarem pagant en el futur tots plegats, i aquests diners no estan arribant a les empreses i a les famílies.

Per tant, la qüestió estructural de la solució a la crisi en aquests moments, malauradament, està en mans del Govern espanyol. També es poden fer coses des de Catalunya, aquí no ens n'hem de rentar les mans, òbviament; les estem fent en la mesura de les nostres possibilitats, i, per tant, creiem que es dona satisfacció a la intenci-

onalitat de la seva moció, però, en qualsevol cas, no compartim els instruments que vostè ha posat per escrit en aquesta moció, i per això no la hi podrem votar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, diputades i diputats... Certament, diputat Millo, que quedi clar i que quedi constància que la seva preocupació per la situació de l'atur també és la nostra i és la del Govern, eh?, no podem negar ni volem negar les xifres: al tancament, el desembre, més de 400.000 persones registrades com a aturades, amb uns increments brutals; a la meua comarca tenim algunes poblacions amb un 90 per cent, en aquest interanual, d'augment de l'atur. Per tant, cal afrontar-ho. I és que ens sembla –i ho ha dit la diputada que m'ha precedit, la diputada Capdevila– que això s'està fent ja... –i avui ho ha dit també el conseller Castells–, des del mes d'abril que aquí s'estan esmerçant i posant mesures, no?

Però, del fet de com ho afrontem, hi ha una part que podria compartir amb el diputat d'Esquerra. I per això la nostra coalició va demanar en el seu moment i ha demanat la revisió del pacte de govern, per adequar no només les lleis del mercat laboral, que és el que vostè proposa en aquesta moció, sinó per a totes les noves necessitats d'afrontament de la crisi, amb ajut a la indústria i amb ajut, també, a la protecció social, perquè d'aquí sorgeixen moltes noves derivades que van canviant i que s'han d'anar posant, doncs, sobre la taula.

Però, com li deia –i aquí se li ha repetit–, la moció se centra molt en el Servei d'Ocupació, que pot fer una funció que és la que pot fer. Nosaltres..., jo li vaig dir ja fa sis mesos, en aquest sentit, que calia reforçar-lo, i ja vam parlar-ho en aquell moment. Però és que crec que la consellera de Treball, el departament, és el que està fent: anar reforçant el SOC perquè sigui aquest bon instrument. Comparteix que posar-nos a fer una nova llei ens portaria molt de temps i ens trauria el dinamisme que ara, doncs, podem tenir incorporat ja, la maquinària que ja s'ha engegat.

I entenem que aquest reforç s'ha de fer també en l'atenció a les persones –que aquí s'ha dit–, però per millorar també la capacitat i la formació de les persones, i adequar-lo, en general, a les necessitats que vagin sorgint. És una maquinària molt gran, però s'ha d'anar adaptant. Però això és cert, doncs, que és complex. Però comparteixo que no cal una nova llei. I, de fet, s'ha millorat molt en l'eficàcia i en la gestió, i això s'ha vist en la planificació darrera: hi ha hagut més transparència, més adaptació de les polítiques actives.

Jo diré una cosa que crec que ens hem d'anar repetint tots: que les polítiques actives siguin flexibles –i això és una demanda que vostè fa– ho ha de canviar Madrid. I això és així. La flexibilitat de les polítiques actives,

una gran part és que no siguin tan homogènies i estancades com són. Si no és el mateix l'Hospitalet que Castellar de n'Hug, molt menys és el mateix Múrcia que una altra comunitat. És a dir, tot això ha de tenir una flexibilitat que ha de venir d'ambdues parts. Crec que el Govern de l'Estat també s'ho podria començar a plantejar.

En aquest sentit creiem, doncs, que es va simplificant l'Administració, els processos administratius del SOC. Això és positiu, serà positiu per als ajuntaments, serà positiu per als usuaris; també és positiu per a les empreses a l'hora d'iniciar accions formatives, i també ha sigut positiu a l'hora de contractar els col·lectius.

Sobre les mesos, també s'ha dit: home, si amb un decret podem fer que les mesos locals facin la funció que han de fer i contribueixin a una millor planificació i execució de les polítiques actives, fem això; el decret ja va en aquesta línia. Jo confio en les mesos locals. Vostè diu: «Que siguin transparents.» Home, entenem que si hem de baixar al territori perquè sorgeixin d'allà les propostes amb més arrelament i més reals..., han de ser en el territori; no qüestionem que les mesos no facin la seva funció i el seu seguiment.

Sobre l'observatori, també s'ha comentat aquí. Vostè no hi ha donat temps. El decret va sortir el novembre, l'observatori està en marxa, i l'observatori, que compta amb la participació d'agents econòmics, compta amb el món local, s'ha dotat d'un pla de treball, que és el que servirà per veure..., les dades que doni i la informació que en puguem treure..., les que ens faran fer i prendre aquestes noves decisions de preveure i planificar amb les garanties necessàries... Això ha començat ara, no?

Té raó amb la intermediació, tot i que també s'hi ha avançat, però això és un gran repte. La intermediació és un dels grans reptes del SOC, i també s'hi està treballant. Home, partim d'uns nivells molt baixos, i ara és molt necessari, doncs, que aquesta intermediació vagi sent més positiva. Totes les explicacions que ja ens va donar aquí la consellera en la seva interpellació, sobre els sistemes per ampliar aquesta intermediació..., doncs, són els sistemes que creiem que podran donar un millor sentit... La incorporació d'orientadors i orientadores –això ja s'ha dit– i creació d'una àrea específica també per a empreses; creiem que serà molt positiu.

Els punts sobre el SOC que fan referència a l'avaluació, ens sembla que ja hi ha mecanismes d'avaluació dins del mateix Govern i altres mecanismes que preveu l'acord estratègic i mecanismes en la mateixa llei del SOC que garanteixen aquesta avaluació. No cal fer una avaluació externa, entenem nosaltres, ni del consorci..., tot això està... I la mateixa que l'Estat ens fa fer sobre les PAO, eh?

El pla de xoc, ja se li ha comentat aquí que és un pla de xoc dinàmic, diríem: a mesura que ens anem trobant amb casuístiques, el Govern va aplicant aquestes mesures, i tots els crèdits que s'han donat per a la formació i el que puguem anar traient de nou en aquesta revisió del pacte d'entesa.

Sobre el punt d'autònoms, també s'ha comentat, i vostè...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Massana Mas

Sí, ja acabo, senyor president. Doncs, el fet que la xarxa Inicia, que s'ha implementat des del Departament de Treball, és una bona eina per avançar en el treball dels autònoms.

Per part nostra, per això rebutjaríem la seva moció, entenent que compartim la preocupació, i entenem que encara tenim molt marge d'avenç amb un SOC reforçat dia a dia.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. La moción que presenta el Grupo Popular es una moción que se acomoda, como un calcetín al pie, a la interpelación que formuló en su día este grupo parlamentario. Las propuestas que se encuadran dentro de ella, podemos decir que están llenas de buena voluntad, y por tal motivo la mayoría de ellas merecerán el apoyo de nuestro grupo parlamentario. Una, no, y en que nos procedemos a abstener, y explicaré por qué. Es la que hace referencia a la necesidad de una nueva Ley del SOC.

¿Y por qué? No porque no consideremos que sea necesario, sino porque realmente nosotros vamos a más. Creemos que, realmente, lo que se ha de reformar es el sistema nacional de empleo en toda España y proceder a plantearse la posible devolución de las políticas activas de las comunidades autónomas al Estado. De ahí que un proyecto de ley del Servicio de Ocupación de Cataluña, que nos parece adecuado —mientras se tengan las políticas activas, es correcto—..., pero creemos que el problema es tan grave, de tanta entidad, que en estos momentos habría que reflexionar sobre el problema competencial, es decir, ir al hueso, ir al meollo de la cuestión.

Las funciones principales del SOC son realmente imaculadas en estos momentos; ahora, de imposible cumplimiento. Las recordaré. La ley dice que «son funciones principales del SOC: primera, ofrecer y prestar servicios a todas las personas que busquen empleo, independientemente de que su situación laboral sea en activo o en paro, y a las empresas». He vuelto al clásico, he mirado hoy la página del SOC: 821 ofertas disponibles para 425.000 personas en estos momentos en paro. No cumple, evidentemente, el mandato; no se puede ofrecer..., pero no por la ley en sí, sino por la situación de la crisis económica. Segundo apartado: «Ofrecer un marco de igualdad de oportunidades laborales para todos.» Sabemos que tampoco es posible. «Fomentar el espíritu emprendedor y dar apoyo a la pequeña y mediana empresa.» Aquí hay una propuesta, que es de la potenciación del plan Inicia, que nos parece adecuada,

y en este sentido nos parece insuficiente lo que está haciendo el SOC en estos momentos, y así viene siendo denunciado por los distintos trabajadores autónomos y por los propios colectivos de trabajadores autónomos en estos momentos. No es suficiente, el plan Inicia, para dar apoyo a los emprendedores y los trabajadores autónomos en Cataluña. Otra medida: «Alcanzar un nivel de ocupación alto mediante una acción activa, junto a la promoción y la creación de trabajo.» Es decir que todas estas medidas, con buen fin, con buenos objetivos, son de imposible cumplimiento en estos momentos.

Por ello entendemos que el problema, efectivamente, no es la reforma de la Ley del SOC, que puede serlo también, sino la reforma del sistema nacional de empleo en toda España y la reforma de los servicios públicos de empleo de las comunidades autónomas. Y eso no lo decimos nosotros, que somos un grupo jacobino, centralista..., toda esta retahíla. No, no, lo están diciendo en estos momentos los propios sindicatos a nivel nacional, tanto Comisiones Obreras como UGT, que deben ser también jacobinos, etcétera, pero también la patronal, que también debe ser jacobina y centralista y todo esto. Es decir que está claro que no funcionan los servicios públicos de empleo en las comunidades autónomas, ni el servicio público a nivel de España, y por eso ustedes, que tienen poder, intenten impulsarlo en el Congreso de los Diputados, que sería realmente una buena acción.

Yo, al hilo del debate que se ha celebrado en esta cámara hoy, he de reconocer que me voy con una cierta frustración; pero por el global de la cámara. Hoy se ha emplazado al *conseller* Castells, se ha emplazado al presidente de la Generalitat, para que realmente activaran y, digamos, pusieran al día las previsiones de la Ley de presupuestos. Nos hemos encontrado con una sorpresa: que no hay intención de poner al día estas previsiones. Es más, ese discurso autosatisfactorio otra vez más: «No, no, nosotros en la Ley de presupuestos ya lo hicimos mejor que el Gobierno central, porque lo previmos un poco más tarde.» Sencillamente es ridículo. Con lo que ha caído en estos momentos, con el informe de la Unión Europea, con el informe de ESADE de ayer que se conoció, es urgente que se actualicen los datos y que se actualicen las previsiones. Y hoy nos han frustrado a todos. Pero el problema no es que hayan frustrado a esta cámara, que también; el problema es que hoy todos los catalanes tienen un motivo mayor para estar frustrados, porque han comprobado que su Gobierno, desde luego, no tiene intención de actualizar las previsiones.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor Millo, es pot posicionar sobre les esmenes.

El Sr. Millo i Rocher

Certament, alguna cosa no va bé quan en un tema tan important com aquest som absolutament incapaços d'entendre —alguns més que altres— que en aquests moments el Govern està desbordat per la situació i que l'instrument que té no serveix, està obsolet, està rovellat; no serveix, aquest instrument. I no em vingui vostè aquí amb sopars de duro, dient que aquesta és

una llei que el Govern que l'havia de desenvolupar era el Govern anterior. Escolti, aquesta llei es va aprovar a finals del 2002, i a finals del 2003, si no ho recordo malament, hi va haver un canvi de govern, després d'unes eleccions. D'aleshores ençà han passat cinc anys. És temps, poc, aquest, per fer un desenvolupament eficaç d'aquesta llei i, si no respon a la situació actual, adaptar-la, millorar-la, reformar-la? Escolti'm, és igual, no em vinguin a dir que el problema és de la llei perquè és massa temps; és una excusa molt dolenta, aquesta! Si cal fer un decret de reforma, que es faci el decret, però que es faci alguna cosa!

Escolti, i no podem fer-ho entre tots, això? O sigui, un tema tan important com aquest no mereix el concurs de tots els grups parlamentaris de la cambra? No ho podem parlar entre tots? Els titulars d'avui són el senyor Obama –no sé si vindrà l'Obama aquí a resoldre el problema de l'atur a Catalunya. Però és que els de demà seran el Consell de la Cultura i el tema de Gaza. Del que interessa a Catalunya en aquests moments, a la majoria de la gent, que és el drama de famílies i persones, que és l'atur, no se'n parlarà demà als diaris.

I aquí estem a última hora de la nit incapaços de reconèixer que el Govern està desbordat, està col·lapsat, enfonsat i no dóna respostes. Però si inclús els ajuntaments fan mocions, el de Vilanova i la Geltrú abans d'ahir, que demanen que per favor el Govern de la Generalitat millori el servei d'ocupació del seu poble. I una regidora de l'ajuntament, diputada socialista, avui asseguda aquí, va votar a favor d'això, i avui votarà en contra que aprovem alguna cosa perquè això funcioni. Home, no vinguin a dir coses que no són! (*Remor de veus.*)

Escolti, no em puc creure –no em puc creure– que no hi hagi res del contingut d'aquesta moció –res– que es pugui aprofitar. No m'ho puc creure! No cal crear mecanismes nous, no cal incrementar el pressupost, ja s'ha fet una ajuda de crèdits. Què vol dir una ajuda de crèdits? Sap què vol dir això? Que a partir d'ara a Catalunya hi ha dos tipus d'aturats: uns aturats que tenen una formació subvencionada i uns altres que se la paguen de la butxaca perquè el Govern els ajudarà amb un crèdit. Però, què és això?, on hem arribat? I això s'utilitza com argument per dir que no cal dotar més pressupost? Si el pressupost que hi ha és ridícul –és ridícul. (*Remor de veus.*)

Les previsions que ha fet el Govern per atendre els aturats de Catalunya estan fetes en un moment en què hi havia la meitat d'aturats i d'aquí a tres mesos tornarem a tenir el doble d'aturats altra vegada. Em sembla una greu irresponsabilitat que vinguin aquí amb aquestes respostes a una proposta que està feta en to positiu, en to constructiu i que té com a finalitat contribuir.

Per què no volen la cooperació dels grups parlamentaris de l'oposició? Escoltin, facin alguna cosa, però facin alguna cosa! Per què no ens hi volen? Si volem fer-ho en to constructiu? Busquin el mecanisme que vulguin, però fem-ho entre tots!

El president

Senyor Millo, i amb tot això caldria que s'anés posicionant sobre les esmenes perquè se li ha acabat el temps.

El Sr. Millo i Rocher

Per tant, anuncio que les dues esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió nosaltres les acceptarem, perquè vénen a millorar el contingut de la nostra moció.

I sí que vull dir una cosa abans de finalitzar: l'evidència els delata. Vostès poden pujar aquí dalt i dir que el Govern ja fa el que ha de fer i que els instruments funcionen, però els resultats cada dia són pitjors, cada dia hi ha més persones i més famílies que es veuen afectades per la situació de l'atur, i venir aquí a dir que les coses es fan prou bé i que no cal tocar res, ni cal modificar res, això penso que és un insult a la intel·ligència i és un insult a totes les persones i famílies afectades per aquesta situació.

I una cosa per acabar..., senyora diputada, la feina de la consellera de Treball avui a aquesta hora, a Catalunya, quan es debat una moció sobre l'atur és estar asseguda en el seu escó en el Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Domingo...?

El Sr. Domingo Domingo

Senyor president, per demanar la votació separada del punt 1.

El president

Només el punt 1?

El Sr. Domingo Domingo

Sí.

El president

Doncs, posarem a votació el punt 1 d'aquesta moció sobre la situació al mercat de treball.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 68 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i nou minuts.